

Nhật Ký Săn Thú Hệ Liệt Chi Bảo Hồ Lột Da

Contents

Nhật Ký Săn Thú Hệ Liệt Chi Bảo Hồ Lột Da	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	12
4. Chương 3	23
5. Chương 4	35
6. Chương 5	43
7. Chương 6	56
8. Chương 7	65
9. Chương 8	77
10. Chương 9	88
11. Chương 10	106
12. Chương 11	114
13. Chương 12: Lời Tác Giả	120

Nhật Ký Săn Thú Hệ Liệt Chi Bảo Hồ Lột Da

Giới thiệu

Tên gốc: Thú liệt nhật ký hệ liệt chi dữ hồ mưu bìThể loại: Đam mỹ hiện đại, huyền huyền, cường cường, 1x1, HETình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-san-thu-he-liet-chi-bao-ho-lot-da>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Trong truyền thuyết, một tòa thành dưới ánh trăng, chỉ có một đầu lang cô độc.

Vị cư dân thứ hai là một con thỏ trắng như tuyết, nó đến khi nào, và đến như thế nào, đầu lang thành chủ cũng không biết, nó cứ như vậy tự tại trong thành.

Lâu dần, lang cũng quen với tiếng bước chân nhẹ nhàng của con thỏ trong tòa thành to như vậy, quen thời điểm ăn cơm, chỉ có con thỏ bên người lắng nghe những chuyện xảy ra trong ngày.

Lâu, lang phát hiện con thỏ này sống rất đơn giản, nó thích ăn, yêu ngủ, còn thường xuyên chậm chạp, lại sơ ý việc lớn, thích nhất nằm bên cửa sổ sát đất ở đồ thư quán (thư viện), để ánh mặt trời phủ lên người

nó một thân bạch mao ấm áp dễ chịu, vừa đọc sách vừa ngủ gà ngủ gật.

Nhưng, thực khả ái. Lang nghĩ.

Nhưng, cũng quá lười biếng..... Lang bắt đắc dĩ nghĩ.

Vì thế một ngày nào đó, lang bảo con thỏ:“Người đi quản lý đồ thư quán đi.”

Chưa hiểu vì sao phải chấm dứt cuộc sống lười biếng, trở thành viên quản lý đồ thư quán, con thỏ hoàn toàn chưa kịp kháng nghị, bởi vì lang thành chủ đã quyết định rời thành, tốc độ đi và tốc độ quyết định cho con thỏ quản đồ thư quán cơ hồ như nhau.

Bất quá, chỉ còn một mình, sinh hoạt con thỏ vẫn không thay đổi, nó vẫn ăn, vẫn ngủ, vẫn theo thường lệ nằm dưới ánh mặt trời đọc sách đến ngủ gà ngủ gật, trừ việc thành chủ không ở, thật sự chẳng khác gì.

Thỉnh thoảng, chỉ là thỉnh thoảng thôi! Vẫn là bởi vì tòa thành quá lớn, không một bóng người khiến nó thấy nhàm chán.

Mãi đến ngày nào đó, lang thành chủ dùng ma pháp đưa thư trở về - đó là một quyển sách và một thứ giống vật đính ước, kể về một người nam nhân yêu thương một nam nhân khác như thế nào.

Xem xong câu chuyện, con thỏ cảm động, vì thế đem thư cùng vật đính ước nhét vào bộ sưu tập của nó.

Sau đó, bưu kiện ma pháp không định kỳ khiến con thỏ chờ mong, không biết lang đã đến thế giới nào, gặp được những chuyện gì?

Cứ như vậy, thứ nhất, thứ hai, thứ ba..... Đây là một trăm linh một quyển sách, một trăm linh một câu chuyện xưa.....

2. Chương 1-2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Máy bay chậm rãi hạ cánh, tiếng gầm rú ừ ừ làm Cố Ngôn cảm thấy đầu đau kịch liệt cùng một trận phiên giang đảo hải trong bụng. Sống hơn ba mươi năm, đây là lần đầu tiên Cố Ngôn say đến mù mịt. Tình trạng này kéo dài không ngừng gần như từ lúc cất cánh. Thật vất vả đến mục tiêu, sắc mặt hắc xanh mét, đầu đầy mồ hôi lạnh, ruột gan như loạn thành một đống. Trong lòng an ủi cũng may mình không nôn ra, nhưng người còn chưa xuống máy bay, hắn đã biết thế nào là cái mà khách du lịch thường nói: Thực cmn đúng là tiêu tiền tìm tội!

Ngồi một hồi, chờ cho đến lúc hành khách đi ra gần hết, hắn mới đứng lên cầm túi hành lý duy nhất, hơi lảo đảo đi về phía cửa ra. Ngoài cabin, nhìn khắp nơi đều là tiếng Nhật, hắn mới thực sự có cảm giác đang ở nước ngoài.

Tuy rằng, đây là một chuyến đi thật thương tâm.

Cố Ngôn là một thợ sửa xe, tự mình mở cửa tiệm, miễn cưỡng có thể coi như có chút thu nhập. Ngũ quan đoan chính, dáng người rắn chắc, nhìn qua cũng coi như một bộ anh tuấn. Cha mẹ Cố Ngôn sinh hắn khi đã lớn tuổi, nên khi hắn hơn hai mươi đã bắt đầu thúc giục chuyện kết hôn cho bọn họ sớm được bế cháu. Nhưng Cố Ngôn như trời sinh không có duyên với phụ nữ, thẳng đến hai mươi tám, chín tuổi mới quen được một người bạn gái, sau hơn một năm hẹn hò thì kết hôn.

Nhưng mọi chuyện vĩnh viễn không cần nổi biến hóa, vừa tháng trước, hắn ly hôn. Cuộc hôn nhân không đến một năm quả thực giống một trò đùa. Tuy rằng Cố Ngôn thật sự vẫn còn tình cảm nhưng cũng không thể miễn cưỡng gấn bó cảm tình đã rạn vỡ. Hắn cũng từng tìm cách cứu vãn, cho đến khi vợ trước không chút do dự yêu cầu ký đơn ly hôn, hắn cảm thấy mọi chuyện thật sự đã xong.

Người ta thường nói nam nhân bạc tình, kỳ thật nữ nhân cũng máu lạnh chẳng kém bao nhiêu.

Hôn nhân kết thúc, nhưng cuộc sống vẫn tiếp tục. An ủi cha mẹ xong, vì muốn sớm thoát khỏi bóng ma của cuộc hôn nhân thất bại, Cố Ngôn quyết định xuất ngoại giải sầu, ở cửa công ty du lịch chần chờ một lúc, rốt cục cắn răng tham gia một chuyến du lịch miễn cưỡng trong phạm vi chấp nhận, bốn ngày ba đêm đến suối nước nóng Nhật Bản. Chỉ là không nghĩ tới chuyến du lịch vừa mới bắt đầu đã khiến hắn có chút hối hận.

Máy bay hạ cánh, Cố Ngôn vẫn không thể cảm thấy tốt hơn. Hướng dẫn viên du lịch ở phía trước đếm nhân số, thấy sắc mặt hắn không tốt lắm, hỏi “Cố tiên sinh, ngài không sao chứ?”. Hắn mỉm cười có chút cứng ngắc, “Không có việc gì.” Tuy rằng thực sự rất muốn nôn, nhưng lời dọa người như vậy hắn tuyệt đối sẽ không nói ra.

Đoàn người ra sân bay, Cố Ngôn lên xe cuối, ngồi vào hàng sau cùng. Một đoàn nhỏ không tới hai mươi người, cơ bản trừ bỏ đại thẩm chính là đại thúc, Cố Ngôn giữa đám người không thể nghi ngờ rất nổi bật. Dáng người cao to, biểu tình nghiêm túc, những người khác cùng đoàn đều không dám bắt chuyện với hắn.

Xe chạy, hướng dẫn viên du lịch thuyết trình về các hạng mục trong chuyến đi, Cố Ngôn nhân chút thời gian này nhắm mắt nghỉ ngơi một chút. Ở trên mặt đất khiến người ta cảm thấy an toàn, theo thân xe di động, Cố Ngôn dần dần mơ hồ tiếp đi, giữa lúc nửa mơ nửa tỉnh, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng kêu kinh hãi của hướng dẫn viên,

“Mọi người xem!”

Cố Ngôn theo bản năng trợn mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, một hàng anh đào hồng nhạt không xa khiến hắn hơi sững sờ.

“Mấy ngày nay vừa đúng thời điểm anh đào nở rộ, ngày mai sẽ an bài hành trình ngắm hoa.....”

Mùa hoa ngắn ngủi khiến cảnh tượng hoa anh đào bay trong gió thật đáng giá. Cố Ngôn tựa đầu trên cửa kính xe, nhìn một mảnh phấn điểm trước mắt, tâm tình đột nhiên tốt lên không ít.

Nếu đã đến đây, vậy hãy thả lỏng một chút - hắn nghĩ bụng.

Đến nơi, công ty du lịch sắp xếp cho bọn họ ngủ lại khách sạn suối nước nóng, không quá lớn, nhưng được cái sạch sẽ, kiến trúc nhà gỗ kiểu cũ, từ trang hoàng đến bài trí đều hòa hợp thuần khiết. Lúc chia phòng, Cố Ngôn vừa vặn là một người một gian. Hắn tuyệt đối không phải sợ tịch mịch, chỉ cảm thấy một mình mình chiếm một gian phòng có chút ngượng ngùng với những người khác, nhưng người ta đều có đôi có cặp, căn bản không có ai cùng hắn so đo.

Máy bay đáp xuống lúc chạng vạng, sau bữa cơm chiều cũng không có hoạt động gì đặc biệt, có thể tự đi ngâm suối nước nóng, hành trình bắt đầu từ ngày mai. Đầu còn có điểm vụng, Cố Ngôn cảm thấy hiện tại đi ngâm ôn tuyền không phải lựa chọn sáng suốt. Vì thế vào gian phòng phía trước, hắn hỏi hướng dẫn viên du lịch có thể ra ngoài đi dạo một chút hay không. Hướng dẫn viên du lịch nói có thể, nhưng chớ đi quá xa

kéo lạc đường, cũng nói cho hần gần đây có một gian thần xã (đền thờ ở Nhật), buổi tối không có người, còn có cây anh đào rất lớn, có thể đi xem. Gật đầu cảm ơn, Cổ Ngôn trở lại phòng mình.

Phòng không lớn, trên đất trải chiếu Nhật (1), có đèn điện, trên tường treo bức phù thể hội (2). Buông hành lý, hần đơn giản thu thập một chút, lại rửa mặt, mới rời khách sạn.

Đây là lần đầu tiên hần xuất ngoại, bởi vì tâm tình không tốt, hần coi như một thể nghiệm mới mẻ để giải tỏa trong lòng. Hần là một nam nhân nhàm chán, bình thường cũng không có ham thích gì, lại càng không hiểu được lãng mạn, hần nghĩ đây có lẽ nguyên nhân duy nhất mà vợ trước cùng hần ly hôn.

Không mục đích đi loạn, Cổ Ngôn nhìn ngắm hàng quán nhỏ hai bên đường. Hần không hiểu tiếng Nhật, tuy cũng có thể nhận ra được Hán tự trên mặt chữ, nhưng cũng chẳng có nhiều hứng thú. Đi không bao lâu, liền thấy được thần xã hướng dẫn viên du lịch đã nói, ở trên những bậc thang trải dài, từ xa đã thấy cổng vào (3) đồ sộ. Lúc này mặt trời đã ngã về tây, cả thần xã được bao phủ trong một quang sáng màu vàng quất.

Trong hiểu biết của Cổ Ngôn, cái gọi là thần xã đại khái không khác lắm với miếu. Nếu đến đây, liền vào xem “thần” được cung phụng bên trong là bộ dạng gì đi.

Trên bậc thang dẫn vào cửa thần xã, cổng vào thật lớn với thú thủ hộ đứng hai bên. Cổ Ngôn ngẩng đầu nhìn kỹ. Hồ ly? Hần không tìm hiểu nhiều về thần xã Nhật Bản, nhưng thú vệ là hồ ly, hần cung phụng trong thần xã là hồ tiên đi?

Đi vào thần xã, cũng không thấy ai, hiện tại sớm qua thời gian thăm viếng, bốn phía im lặng dị thường.

Chẳng lẽ đi ăn cơm - Cổ Ngôn một bên nghĩ một bên hướng vào trong, bởi vì là thần xã, hần hoàn toàn không lo lắng vấn đề “Thiện sát dân trạch” (tự ý xông vào nhà dân), vừa đi vừa xem, bất tri bất giác bước đi đến phía sau thần xã. Nơi đó bình thường là địa phương du khách dừng lại, nhưng hôm nay không ai ngăn cản Cổ Ngôn.

Khi đang đánh giá chung quanh, hần phát hiện một con đường rải đá thẳng tắp, kéo dài về phía trước, cuối đường có gốc anh đào rất lớn nở đầy hoa hồng nhạt, theo gió nhẹ bay bốn phía, thật là cảnh đẹp khó gặp.

Cổ Ngôn sợ hãi than một chút, đi đến dưới tàng cây ngẩng đầu nhìn, ở trong lòng tính toán cây này có bao nhiêu năm tuổi. Tầng tầng lớp lớp hoa anh đào cơ hồ đều hút mất người, hơn nữa dưới cây rất vắng, hần không phát hiện có thân ảnh nằm trên một nhánh cây. Hoặc là nói, căn bản không thể tưởng tượng được trên cây sẽ có người.

Phát hiện có người đến, người đàn ông nằm trên cây chậm rãi mở mắt ra. Lúc này còn có người đến thăm viếng? Nhíu nhíu mày, y thân thủ đẩy ra vài sợi tóc rủ xuống ở trên vầng trán rộng, phía sau một đầu tóc đen dài vắt lên trên nhánh cây, hơi bay theo gió, trên người chỉ mặc một kiện trang phục nguyệt sắc, cơ hồ lộ ra hơn phân nửa lồng ngực rắn chắc, tuy rằng hình ảnh mê người, nhưng không khí xung quanh nam nhân quá yêu dị, không giống loài người.

Sự thật cũng xác thực như thế. Ngôn Diệp là hồ ly, đúng hơn, là hồ tiên. Hiện tại y đang trú tạm trong thần xã, trên cơ bản cả ngày đều vô công rồi việc, đặc biệt lúc tâm tình tốt liền tùy tiện tìm vài thú tiêu khiển, chọn người hợp mắt rồi triển miên một phen.

Thân là một thành viên trong vương tộc hồ tộc, Ngôn Diệp ngoài diện mạo tuấn mỹ, còn có cảm giác quyến rũ rất đặc biệt. Mị hoặc người khác là sở trường của hồ tộc, trên thực tế vô luận là ai, vừa nhìn Ngôn Diệp, cũng không thể cự tuyệt y.

Được dễ dàng, cho nên không quý trọng. Đây không chỉ cá nhân Ngôn Diệp, mà là “Bệnh chung” của toàn bộ hồ tộc. Bọn họ phong lưu, dâm loạn, tính toán mưu cầu danh lợi, không truy đuổi tình yêu. Ngôn Diệp lại là kẻ đứng đầu trong đám đó.

Ngáp một cái, Ngôn Diệp cúi đầu nhìn thoáng qua phía dưới tàng cây. Một nam nhân rắn chắc, ngoài ra không có điểm gì đặc biệt, bộ dạng còn được - chính là tuổi hình như không nhỏ.

Bình thường y quan sát người chỉ ở diện mạo và tuổi của đối phương, bởi vì hai loại này là điều kiện y “tuyển vợ kén chồng”. Thoạt nhìn, y đối Cổ Ngôn không sinh ra hứng thú, vì thế nhàm chán tùy tiện

tiện, gác một chân lên cây cho thoải mái.

Ngay khi y nghĩ buổi tối hôm nay đi tìm ai cùng làm một đêm xuân, người dưới tàng cây đột nhiên nói một câu gì đó khiến y chú ý.

Tiếng Trung?

Lâu rồi chưa nghe qua ngôn ngữ dị quốc khiến Ngôn Diệp nheo mắt nhìn nam nhân phía dưới, người đó chau mày, đau khổ lộ trên mặt, trước gốc cây mắ to.

“Kỳ thật tôi đã sớm biết cô có người bên ngoài, chỉ là mong cô hồi tâm chuyển ý -”

“Ly hôn thì ly hôn, mấy người cứ cút thật xa đi! - cmn! Lão tử cũng không tin đời này nhất định dả quang còn (không kết hôn không có con)!”

“Đm! Tên tiểu bạch kiểm kia có gì tốt, hết như đàn bà...”

Cổ Ngôn hoàn toàn không biết nhất cử nhất động của mình đều bị “Thần” trên cây xem hết. Tại nơi xa lạ tìm được cơ hội phát tiết, hẳn nghiêng rằng nghiêng lợi kể lể một cuộc hôn nhân ngăn ngừi mà nhấp nhô của chính mình, sau đó miệng mắng xối xả đôi “cẩu nam nữ”, cuối cùng chỉ trời hướng cây thề sẽ ngênh đón cuộc sống mới.

Thể hiện bản tính thô lỗ trợn vẹn nhuần nhuyễn, lại có một bộ ngực hồ hồ, khiến Ngôn Diệp ngừi được mùi thơm mới lạ, y không hứng thú với vở kịch luân lý gia đình diễn đến cường điệu, lại chỉ thấy rất ý tứ vì nhất cử nhất động của Cổ Ngôn.

Cảm xúc đọng lại lâu ngày nhất thời được phát tiết, khiến Cổ Ngôn giống một tên tâm thần cuồng loạn, đang đông đặc, đột nhiên nâng chân hung hăng đạp một cước lên cây, cảm thấy chưa hết giận lại bổ một cước, rốt cuộc vừa trừng mắt với thân cây vừa thở dốc.

Hai chân hẳn khí lực không nhỏ, thân cây tuy rằng rất lớn, cũng không biết có phải tác dụng tâm lý không mà Ngôn Diệp cảm thấy hình như cả mình cũng lung lay theo. Y nhú nhú mày, người này điên rồi? Nhưng mà không đến một phút đồng hồ, kẻ đang thở hổn hển như trâu, vẻ mặt nghiêm túc thì đột nhiên giật khóc miệng, biểu tình hơi vụn vẹo, sau đó chậm rãi đỏ hốc mắt -

Ngôn Diệp sững sốt, có điểm không tin hai mắt của mình. Y không nhìn lầm đi? Khóc?

Hơn nữa lại là tướng khóc cực kì khó coi.

Một nam nhân cao lớn khóc dĩ nhiên không lôi ra được cảm giác lê hoa đái vũ, Cổ Ngôn trừng lớn mắt, miệng mắ thành một đường thẳng tắp, dùng sức hít hít mũi, lệ đảo trong hốc mắt nửa ngày, cuối cùng vẫn rút xuống.

(Lê hoa đái vũ: Hoa lê ngậm mưa, chỉ sự kiêu diễm của người con gái)

Khi ly hôn không khóc, nói chuyện với người nhà cũng là mẹ hẳn khóc, hẳn vẫn chịu đựng, hiện tại rốt cục chỉ có một mình, có thể thoải mái khóc một hồi. Tuy rằng thanh âm không lớn, nhưng hẳn khóc một phen nước mắt nước mũi, đem bộ dạng nam nhi hữu lệ bất khinh đạn (4) quăng đến chín tầng mây.Nam nhân đâu phải không thể khóc? Nam nhân cũng là người mà!

(4) Ý nói nam nhân không dễ gì rơi lệ, chỉ là chưa thực sự gặp phải chuyện đau thương

Ngôn Diệp trên cây thấy một màn như vậy thật sự không nhin được muốn cười. Vì bị nữ nhân đá mà khóc, với y mà nói là chuyện thật mới mẻ. Bộ dạng nam nhân trước mắt cũng không khó coi, thân cường thể kiện, như vậy khả năng bị đá chính là vấn đề về tính cách và mị lực.

Dưới tàng cây anh đào rực rỡ là nơi thuận lợi đem không khí bi kịch tô đậm, một đại nam nhân dưới tàng cây khóc, cũng làm người ta có chút đồng tình. Ngôn Diệp nghĩ, nếu đối phương là một nam nhân khả ái trẻ trung, y sẽ đi xuống an ủi một chút. Nhưng so với an ủi, hiện tại y càng muốn xem hành động khôi hài của đối phương hơn.

Ước chừng qua năm phút đồng hồ, Cổ Ngôn rốt cục khóc đủ. Kéo vạt áo xoa xoa mắt và lệ trên mặt, nhìn xung quanh, xác định không có người thấy một màn vừa nầy, xoay người rời đi.

Chỉ là mới vừa đi hai bước lại nghĩ đến cái gì, hần xoay người, hai tay tạo thành chữ thập đối với cây mà lay.

“Quấy rầy nhiều, kính thỉnh thứ lỗi!”

Ngôn Diệp ghé vào trên cây nhìn bóng dáng hần chậm rãi đi xa, ý cười nơi khóe miệng vẫn chưa biến mất. Chờ Cổ Ngôn đi xa, y tùy tay hái được một đoá anh đào đặt bên mũi nhẹ nhàng thưởng thức.

Xem ra, tối nay y tìm được việc để làm.

Gió bắt đầu lớn, thổi bay anh đào phiêu tán tựa bông tuyết, thân ảnh Ngôn Diệp rất nhanh chậm rãi biến mất sau bụi hoa-

Trời dần tối, không biết có phải do khóc đủ khiến lòng thư thái hay không, Cổ Ngôn cảm thấy cả người đều có tinh thần. Khi trở lại khách sạn vừa lúc là thời gian ăn tối, ở trên máy bay khó chịu ăn cái gì cũng không vào, giờ lại thêm ăn vô cùng, xong bữa tối, bụng no rồi, hần ủ rũ lên phòng, nguyên bản chỉ là định ở trên giường nằm nghỉ ngơi một chút, kết quả ngủ mất.

Không biết qua bao lâu, khi Cổ Ngôn tỉnh lại, ánh trăng ngoài cửa sổ rọi ánh sáng mờ mờ lung vào phòng. Nhìn thoáng qua đồng hồ báo thức, mười giờ rưỡi tối, hần đã ngủ hơn bốn giờ. Ngồi trên giường, hần mở ti vi, tiết mục đều là Nhật ngữ xem không hiểu, sau một lúc nhìn hình động, hần có điểm ngồi không yên. Dù sao ngủ không được, hần nhớ tới hướng dẫn du lịch nói khu suối nước nóng của khách sạn này mở cửa hai mươi tư giờ, nếu muốn tới ngâm ôn tuyền, chạng vạng không đi, hiện tại đúng là cơ hội.

Tắt ti vi, hần thay áo tắm khách sạn cung cấp, sau khi thất loạn đại lưng, cầm khăn ra khỏi phòng.

Đi vào nơi ngâm suối nước nóng, bởi vì nơi này không phải nơi nổi tiếng, hơn nữa thời gian cũng muộn, bốn phía im ắng không người. Cổ Ngôn sau khi lau thân thể sạch sẽ, liền quần khăn chuẩn bị nước vào hồ.

Ao lộ thiên, chung quanh dùng một lan can cao hơn người ngăn trở, bên cạnh ao là tấm ván gỗ, bốn phía có mây bóng đèn không sáng lắm, một tầng nhiệt khí lơ lửng trên cái ao hình tròn, mà làm cho hần thật không ngờ là, trừ bỏ mình, còn có người khác tới ngâm nước nóng.

Nhìn người ở cái ao bên cạnh đang đưa lưng phía hần, Cổ Ngôn nghĩ rằng nên chào hỏi như thế nào. Nhiều người không nói làm gì, đây lại chỉ có một người như vậy, muốn làm bộ như không phát hiện không được. Nhật ngữ hần không hiểu, tiếng Anh lại gà mờ, học ở trường tất cả đều trả lại cho thầy.

Đối phương tựa hồ nhận thấy được có người tiến vào, chậm rãi quay đầu. Cho dù chỉ là sườn mặt, cũng là nam nhân nhưng Cổ Ngôn cũng không nhận được tự trọng đầy lòng tán thưởng, vị này bộ dạng thật sự rất được nha! Hơn nữa lại xinh đẹp, nhưng cũng không phải cái loại giống nữ nhân, lại càng không là loại tiểu bạch kiểm hần chán ghét nhất. Cổ Ngôn cảm khái, sau đó thân thiện mỉm cười,

“Hello~”

Nam nhân một tay cầm cái chén màu trắng, hơi nheo mắt, thích ý tựa vào bên cạnh ao, tóc ngắn phủ trên trán, rất hút mắt người, tóc dài dính bọt nước tựa hồ bao phủ một quãng sáng, Cổ Ngôn nhìn mà hơi giật mình ngây ngốc.

“Xin chào”

Nam nhân mở miệng, trong thanh âm trầm thấp lộ ra một cổ tao nhã, nhưng khiến Cổ Ngôn vui sướng là, y nói tiếng Trung.

“Xin chào!”

Có thể câu thông sẽ không xấu hổ, Cổ Ngôn cười, một bên hỏi:

“Anh cũng không ngủ được a? Không ngại cùng nhau ngâm chứ?”

Nam nhân nhắc khóe miệng, đưa tay hướng hần làm tư thế mời.

Đi đến bên cạnh ao, Cổ Ngôn ngồi xổm thử nước trong hồ một chút, sau đó hạ thất lưng vào ao. Cổ Ngôn tưởng mạo tuy rằng không hần là anh tuấn, nhưng bộ dạng sau khi bỏ quần áo cực kỳ dễ nhìn. Nhiều năm

làm việc khiến hấn không cần mất công đi tập thể hình vẫn có dáng người đẹp, hơn nữa cũng không tốn kém phí bảo dưỡng.

Cho nên, Ngôn Diệp nhìn Cố Ngôn chậm rãi đi vào trong ao, cơ thể rắn chắc và một đôi chân dài thẳng tắp làm cho y có điểm kinh diễm.

Xem ra, cũng không phải không có chỗ để động thủ.

Sau khi chậm rãi ngồi vào trong nước, Cố Ngôn ngẩng đầu hướng Ngôn Diệp nhếch miệng cười.

“Thật là kì lạ a!”

Vì không có thói quen ngâm trong suối, hấn không ngừng di động, một bên hỏi Ngôn Diệp,

“Anh cũng là đến du lịch?”

“Tôi ở gần nơi này” Ngôn Diệp trả lời, “Rảnh thì đến đây ngâm một lúc.”

“Thì ra là thế.” Cố Ngôn cười gật đầu.

Hấn một đầu tóc húi cua nhẹ nhàng khoan khoái, cho dù dính nước vẫn dựng đứng, khiến cả người nhiễm một khí chất dương cương, khác xa những nam nhân Ngôn Diệp từng kết giao trước đó.

Sau khi hai người hàn huyên vài câu, Ngôn Diệp quơ quơ chén rượu trong tay hỏi

“Có thể uống rượu không?”

“Ách - có thể uống một chút.”

Ngôn Diệp liền cầm lấy bình rượu bên cạnh ao rót một ly rồi đưa tới trước mặt hấn

“Không cần khách khí, cùng uống một chén, bất quá đừng để nhân viên khách sạn biết, đây là tôi trộm mang vào.”

Nói xong, còn nháy mắt với hấn.

Cố Ngôn tiếp lấy chén, đây là lần đầu tiên hấn ngâm ôn tuyền, cũng không biết những điều cấm kỵ khi ngâm ôn tuyền, tưởng quản lý ở đây sợ bồn ôn tuyền mới cấm khách mang rượu đi vào, có lẽ là người nước ngoài có vẻ cởi mở, hấn nghĩ, nếu người ta đã mở miệng, chỉ cần mình cẩn thận, uống chút rượu cũng không sao.

“Vậy tôi sẽ không khách khí. Đa tạ!”

Thấy hấn cười đến sang sảng, Ngôn Diệp cũng cười một tiếng, “Mời dùng.”

Rượu lạnh xuống bụng, trong thân thể thoáng cảm giác mát mẻ, cùng nhiệt độ của ôn tuyền dung hợp, là loại thư sướng khó có thể nói thành lời. Cố Ngôn thở một hơi thật dài, thân thể dựa sát về phía sau, cả người trầm tĩnh lại.

“Rượu ngon.”

Hấn hướng Ngôn Diệp lắc lắc cái chén trên tay. Ngôn Diệp thân sĩ lại cùng hấn cùng một ly, “Thích thì uống nhiều chút, tôi mang rất nhiều.”

“Được!” Cố Ngôn cười cười, hỏi: “Tôi họ Cố, Cố Ngôn, Ngôn trong ngữ ngôn, tiên sinh xưng hô như thế nào?”

Ngôn Diệp lộ ra một chút ngiên ngẫm mỉm cười, “Ngôn Diệp. Ngôn trong ngữ ngôn, Diệp là lá cây.”

“Tên của chúng ta giống một chữ a!” Ngâm ôn tuyền ra mồ hôi sẽ dễ khát, Cố Ngôn nói xong ngừng đầu uống chén thứ hai, sau đó cả người thoáng nhích lại gần bờ, nguyên bản phần lớn khuôn ngực đều ở trong nước lúc này hoàn toàn lộ ra.

Nhìn từng giọt nước trong suốt lăn trước ngực nam nhân, Ngôn Diệp cảm thấy so với chàng vạm vỡ lúc nhìn thấy hấn dưới tàng cây, Cố Ngôn hiện tại càng có lực hấp dẫn. Y nam nữ đều ăn, tuy rằng đối tượng trước đây chỉ là những thiếu niên bé nhỏ trắng nõn, nhưng nhìn Cố Ngôn màu da lẫn khuôn mặt bị hơi nóng từ

ôn tuyên hun đến hồng hồng, cũng cảm thấy tú sắc khả san (sắc đẹp có thể thay cơm, ý nói vô cùng xinh đẹp.).

Mặt không đổi sắc uống một hợp rượu, Ngôn Diệp hỏi: “Cậu tới nơi này du lịch?”

“Ừ ” Cổ Ngôn gật gù đầu, “Cũng là lần rời nhà xa nhất từ nhỏ đến lớn.”

“Cùng đi với bạn gái? Hay đã kết hôn rồi?”

Đúng là đụng trúng chỗ đau của Cổ Ngôn, bất quá đại khái đã nghĩ thoáng, hoặc là uống rượu vào cảm xúc lên cao, hân hào sảng nói “Đi một mình”

Còn có thể làm người ta thả lỏng, thực đúng vậy. Cổ Ngôn hí mắt táp táp đầu lưỡi, không bận tâm nói một câu, “Tháng trước mới ly hôn.”

“Àn?” Đối Ngôn Diệp mà nói, đây mới là điều đáng để chú ý, “Vì cái gì?”

Cổ Ngôn trầm mặc một lát, mới nói “Chắc chê tôi là thằng sửa xe. Tuổi sắp ba mươi, mỗi ngày vất vả từ sớm đến tối, kiếm được mấy đồng tiền, không có cách cho cô ấy cuộc sống tốt đẹp như đã hứa hẹn khi kết hôn -” Nói xong, thanh âm dần nhỏ xuống.

Ngôn Diệp nhìn hân, một lát sau lại hỏi: “Không có con sao?”

“Không có. Cô ấy nói tôi ngay cả người lớn còn nuôi không nổi còn nói gì con?” Cổ Ngôn nhú mày, đột nhiên nhếch môi nghiêng đầu hướng Ngôn Diệp cười cười “Bất quá hiện tại cũng đã nghĩ thông, mỗi ngày đều vì tiền mà cãi nhau thì vợ chồng sớm muộn gì đều phải tan. Tôi thật lòng yêu cô ấy, nhưng chân tâm không thể đổi được chân tâm.”

Chân tâm, này từ đối Ngôn Diệp mà nói thực xa lạ. Hồ tộc trời sinh phong lưu, chỉ hiểu được hưởng lạc, so với cảm tình, càng để ý thỏa mãn dục vọng.

Tuy rằng với đề tài này thực xa lạ, nhưng Ngôn Diệp vẫn tiếp chuyện hân như thường “Nếu yêu, vì sao không tranh thủ?”

Cổ Ngôn hơi nhăn mày, đưa tay xoa xoa thái dương, “Có thể là cảm thấy để cô ấy tự do mới là tốt nhất. Bất quá tôi cũng không ôm ấp tình cảm vĩ đại gì, chỉ cảm thấy cuộc sống vợ chồng là chuyện tự nguyện của hai người, cứng rắn lôi kéo không cho cô ấy ra đi, cô ấy không hạnh phúc tôi cũng chẳng hạnh phúc, chỉ bằng sáng khoái buông tay.”

Tuy rằng không phải lời nói gì quá trau chuốt, nhưng rất đạo lý. Ngôn Diệp vẫn chưa đồng tình Cổ Ngôn bao nhiêu, chỉ là thấy được cái gọi là “Si tình” ở trên nam nhân này, có lẽ là tò mò, cũng có lẽ chỉ là thấy mới mẻ mà thôi. Đã nhầm chán lâu lắm, chỉ là thấy hứng thú với người này, thật sự không nghĩ nhiều.

Nói đến chuyện của mình, Cổ Ngôn nhìn chằm chằm mặt nước đến phát ngốc, sau đó lấy lại tinh thần, ngẩng đầu hướng bên người kia cười xin lỗi “Thật ngượng ngùng, nói chút việc ngốc khiến anh chê cười rồi.”

“Sẽ không,” Ngôn Diệp mỉm cười “Mỗi người đều có khó khăn phải đi qua.”

“Anh cũng cảm nhận được?” Cổ Ngôn cười hỏi: “Đã kết hôn?”

“Không có -”

“Ừm, đẹp trai như vậy khẳng định còn có thể phong lưu khoái hoạt vài năm!”

Ngôn Diệp nghe thế nào cũng cảm thấy hình như đây không hẳn là một lời khen.

Quan niệm về hôn nhân trong hồ tộc hầu như không được chú ý đến, chỉ có bạn đời của vương tộc mới có danh phận tương ứng. Suy xét một chút, y nói: “Người nhà muốn tôi kế thừa gia nghiệp, nhưng tôi có suy nghĩ của chính mình. Hơn nữa tôi thích tự do, không theo được công việc như vậy.”

Đây không phải là giai đoạn nhân sinh mê vọng của thanh thiếu niên sao? Cổ Ngôn ha ha cười, vỗ vỗ vai Ngôn Diệp, dùng dáng vẻ “người từng trải” nói: “ Còn trẻ, nhân sinh có rất nhiều chuyện chưa trải qua, về sau anh sẽ biết, dù thế nào cha mẹ tuyệt đối luôn muốn tốt cho con.”

Ngôn Diệp cười cười. Lấy tuổi y hiện tại, dùng hai chữ “còn trẻ” để hình dung thật sự không chuẩn xác.

Bất tri bất giác, hai người rất nhanh uống hết một chai rượu.

Bình thường, một chai kỳ thật không nhiều lắm, nhưng nếu ở trong ôn tuyền uống, bởi vì máu tuần hoàn nhanh, người càng dễ say. Ngôn Diệp không có nhiều ảnh hưởng, nhưng Cố Ngôn lại uống đến sắc mặt hồng nhuận, tiểu ý không ngừng hiện trên khóe môi.

Ngôn Diệp nhìn hần uống còn chưa tận hứng, vì thế nói: “Tôi còn có một chai”

Vừa định đứng lên đi lấy, Cố Ngôn ngăn cản hần. “Đừng, để tôi đi lấy.”

Nói xong từ trong ao đứng lên, xoay người đi lấy rượu đặt ở bên cạnh ao, bởi vì hơi xa, Cố Ngôn xoay cả người vươn tay đi lấy. Vừa động, nước vừa đến eo hần, lộ ra bờ mông. Hai cánh hoa mượt mà, trong nước ẩm hồng lên như hai trái đào. Tuy rằng hình dung có điểm thô tục, nhưng khi Cố Ngôn một chân thoáng nhấc lên trên, tiểu huyết phần nộn giấu trong khe hở làm cho Ngôn Diệp không tìm nổi từ để hình dung mà không thô tục được. Nếu ngay từ đầu y chỉ là đơn thuần muốn giết thời gian, vậy hiện tại chính là đã nổi lên tia tà niệm.

Hoàn toàn không chú ý tới biến hóa của đối phương, Cố Ngôn lấy rượu, cười ngây ngô xoay người, nhìn đến phía sau Ngôn Diệp hình như có cái gì đó đang động đậy.

“Ách - hình như tôi thấy một vật gì đó xù lông.” Nhíu nhíu mày, hần nheo lại mắt cố tìm kiếm trong màn hơi nước. “..... Cậu hoa mắt.” Ngôn Diệp bất động thanh sắc đem cái đuôi thu hồi, tầm mắt cũng không tự chủ dừng trên cơ bụng nam nhân và hơi xuống chút nữa là thứ tượng trưng nam tính.

Đều là nam nhân, Cố Ngôn có hơi nhỏ, đương nhiên, mặt sau càng dụ người hơn.

Ngâm ôn tuyền lâu như vậy lại uống rượu, Cố Ngôn chính mình đều cảm thấy trước mắt có chút mơ hồ, gật gật đầu,” Chắc vậy.”

Hết chương 1

(1) Chiêu Nhật:

(2) Phù thể hội: một hình thức hội họa của Nhật từ thế kỷ 17, đề tài chủ yếu về những sinh hoạt thường ngày, phong cảnh, hí kịch. Phù thể hội thường là những bức tranh màu sắc rực rỡ in bằng khung gỗ (giống với cách in tranh Đông Hồ tại Việt Nam), nhưng cũng có một số tác phẩm được vẽ bằng tay.

“Lăng xuyên sư tuyên” - Hishikawa Moronofu

(3) Cổng vào, nguyên văn Torii: một loại cổng truyền thống của Nhật Bản thường được thấy ở lối vào hoặc trong đền thờ Thần đạo.

Torii ở đền Fushimi Inari-Taisha ở Kyoto

3. Chương 2

Tuy rằng Cố Ngôn cùng loại hình y yêu thích trước đây khác biệt khá nhiều, nhưng Ngôn Diệp cảm thấy ngẫu nhiên đổi khẩu vị cũng rất mới lạ. So với những thiếu niên tuổi trên dưới hai mươi, nam nhân trước mắt tựa như một quả ngọt tư vị thành thực lại lộ ra một chút ý vị ngậy ngô, tinh tế thưởng thức hẳn sẽ rất đặc sắc.

Khi Ngôn Diệp đang suy xét có nên gặm khỏa trái cây già Cố Ngôn này không, người bên kia lại bị hơi nóng từ suối hấp đến ăn không tiêu, một bụng cồn uồng vào cũng bắt đầu phát huy tác dụng, thấy có điểm choáng váng, vì thế đơn giản đứng lên, đặt mông ngồi vào bên cạnh ao, chỉ còn hai bàn chân còn ngâm trong nước.

“Hô ~ quá nóng!”

Hắn đột nhiên dừng cảm làm cho Ngôn Diệp thiếu chút nữa sặc rượu. Tuy rằng trước kia tắm uyên ương chơi đùa không chỉ một lần, nhưng mà cả nam lẫn nữ trong nước đều là hoan nghênh còn một bộ phong tình vạn chủng, mà vị trước mắt này cố tình lỏa thân còn trưng ra vẻ mặt thuần lương. Nhìn đối phương cười ngốc hồ hồ, Ngôn Diệp hiện tại cảm thấy trên phương diện tình dục... ngay cả nghĩ đều có chút khó khăn.

Cố Ngôn đã say, thế cho nên hoàn toàn không phát hiện hắn đã đem mình như một khối thịt đặt trước mặt một con “hồ ly”, đã thế còn tự rửa sạch sẽ.

Hắn lau mồ hôi trên mặt, hai cái đùi hơi hơi tách ra, lung lay trong nước.

Ở góc độ xem của Ngôn Diệp, bộ vị trọng yếu của nam nhân đã bị nhìn không sót cái gì. Tuy rằng này không thể xem như y rình coi, nhưng so với chính mình tự tay cởi quần áo đối phương, bộ dáng Cố Ngôn không hề phòng bị như vậy tự nhiên phá lệ làm cho y có một cảm giác tội lỗi.

“Khụ!” Ho nhẹ một tiếng, y chăm chăm nhìn vào mặt hồ mênh mông khói nước.

“Đây là lần đầu tiên tôi ngâm ôn tuyền, nghe nói đối với thân thể rất tốt, chỉ là quá nóng -” Cố Ngôn còn chưa phát hiện cái gì khác thường, hắn là loại người rượu vào liền nói nhiều, còn đánh vài cái nấc.

“Ồn ào” của hắn dưới tàng cây đã được Ngôn Diệp thưởng thức qua. Cố Ngôn là người thành thật, điểm này trong thời gian ít ỏi bọn họ ở chung cũng có thể xác định. Nhưng đối Ngôn Diệp mà nói, dù dẫu một cái tên thành thật cũng chẳng phải là thành tựu gì.

Nếu ngay từ đầu y đối Cố Ngôn chỉ là có hứng thú, thì vậy hiện tại y lại thấy nửa người dưới không tiết tháo của mình đã bắt đầu đối lão nam nhân này có tính thú - một nam nhân cần an ủi tại thời điểm hôn nhân thất bại, cảm tình bị sỉ nhục này.

Ngôn Diệp đang phân vân nên lập tức đem hắn ăn sạch sẽ hay là đem tà niệm bóp chết, để cho hắn một kỷ niệm hữu tình ở nơi này, bên tai truyền đến một tiếng “Rầm”.

Y vừa vừa nhấc đầu, Cố Ngôn một lần nữa ngồi trở lại trong nước, tiến đến trước mặt y, biểu tình nghiêm túc nhìn y.

Thấy hắn bộ dáng có điểm kì lạ, Ngôn Diệp khẽ nhíu mày, hỏi: “Sao vậy?”

Trầm mặc vài giây, Cố Ngôn rất tự nhiên phun một câu, “Bộ dạng anh đẹp thật đấy.”

Nếu hắn nói lời này với khuôn mặt tươi cười, hoặc là gợi cảm dụ hoặc, Ngôn Diệp có thể coi như là một loại ám chỉ, kế tiếp tự nhiên là biết thời biết thế. Nhưng biểu tình Cố Ngôn lại như đang nghiên cứu tiêu bản động vật rồi chỉ ra kết luận “đây là con đực”, không có một chút cảm tình sắc thái, càng miễn bàn gợi cảm.

Ngôn Diệp từng được khen vô số lần, chỉ có lúc này là y tràn ngập hoài nghi.

“Cậu-” Nói còn chưa nói hoàn, Cố Ngôn đột nhiên bổ nhào cả người vào y. Ngôn Diệp bị hắn ập vào, không nói phía sau lưng bị va đau, còn có loại lỗi giác bị đè. Kim nén xúc động muốn chửi người, đang muốn hỏi Cố Ngôn muốn làm gì, đột nhiên thấy hắn mếu máo. Biểu tình kia hình như quen quen...

Quả nhiên, vài giây sau, nước mắt Cố Ngôn trào ra như đê vỡ mà không hề báo trước, dọa Ngôn Diệp hoảng sợ.

“Vì sao? Vì sao bộ dạng anh lại đẹp như vậy? Vì sao tôi lại bị đá? Vì sao a?”

Ngôn Diệp không biết bản thân bộ dạng dễ nhìn có quan hệ gì với việc hắn bị đá, nhưng không chờ y suy nghĩ, bởi vì sau khi Cố Ngôn ghé vào trên vai y nức nở, lại giống chàng vụng dưới tàng cây khóc ầm lên. Y biết đối phương say, nhưng không nghĩ tới say lợi hại như vậy. Y nào biết rằng chính mình là hồ tiên, trong ôn tuyền uống rượu có lẽ không sao, nhưng nhân loại bình thường như Cố Ngôn mà nói thì không giống như vậy.

“Không công bằng a ~ nhân sinh thực con mẹ nó thất bại a! ô ô ô ~ một mảnh u ám a!” Cố Ngôn say khướt vừa ôm vừa lắc đầu lắc cổ Ngôn Diệp.

Hắn khí lực không nhỏ, Ngôn Diệp cảm thấy sắp hít thở không thông.

“Trước tiên cậu buông tôi ra đã!” Y muốn đẩy ra, Cố Ngôn lại giống miếng keo dán bám chặt trên người y.

Hai nam nhân trong trạng thái trần như nhộng, Cố Ngôn lại say đến không biết trời trăng, ôm Ngôn Diệp hết cọ lại xoay, nếu là câu dẫn cũng thôi, cố tình Cố Ngôn khóc một phen nước mũi một phen lệ, thêm nữa đáng người cũng đủ làm mất hứng, nếu đối với người như vậy còn hạ thủ được, Ngôn Diệp cảm thấy mình không khỏi rất bụng đói ăn quàng.

“Tôi sống còn có ý nghĩa gì đây ~” Cố Ngôn dùng cái trán đập trước ngực Ngôn Diệp, đụng là hắn, đau là Ngôn Diệp.

“Muốn chết cũng không thể ở trong này, trước tiên mau buông tay!” Ngôn Diệp dùng sức đẩy hắn, hai người người đẩy ta giữ, ồn ào ở trong nước một trận.

Thật vất vả mới tách ra khỏi tửu quỷ nổi điên kia, Ngôn Diệp xoay người định rời khỏi ôn tuyền, kết quả bị Cố Ngôn dùng cả tay lẫn chân ôm lấy, kéo cả hai đổ ập vào trong nước.

” Địch!” Hồ tiên đại nhân nhin không được mắng một câu, tuy rằng y không phải nhân loại, nhưng cũng sợ nước nóng chứ.

Mà vừa rồi Cố Ngôn sợ nóng nên còn uống khá nhiều rượu, cảm giác biến trì độn, từ trong nước nóng ngoi lên thậm chí ngay cả chân mày cũng chưa nhú một cái.

“Đừng đi! Nghe tôi nói đã -” Cố Ngôn phát huy đầy đủ cái gọi là quần đến chết không buông, liều mạng ôm thắt lưng Ngôn Diệp.

“Tôi không đi! Cậu trước buông-ra-đã!” Cơ hồ là nghiêng rằng nghiêng lợi thốt ra những lời này, Cố Ngôn đang dán mặt vào miệng y không nói, còn không ngừng cọ tới cọ lui. Thật không biết nam nhân này rốt cuộc là thuần khiết hay dâm đảng!

“Gạt người! Tôi vừa buông tay anh sẽ bước đi! Tôi không cho anh đi.”

Ngôn Diệp không khỏi nghĩ, cmn chứ, khi vợ người bỏ đi thì sao không bám lấy cô ta thế này!

Bị Cố Ngôn “nhiệt tình” giữ lại như vậy, Ngôn Diệp hoàn toàn không cảm động, chỉ biết nếu Cố Ngôn còn không ngừng kêu khóc như vậy, sớm hay muộn cũng sẽ kinh động đến những người khác. Mà bộ dáng hiện tại của bọn họ quả thực như hai tên đàn choảng nhau, bị người khác thấy được, cho dù không quen không biết, nhưng cũng thật mất mặt.

“Nơi này của anh mềm thật -” Người phía sau đột nhiên thềm thì một câu.

Ngôn Diệp bỗng dưng có dự cảm không tốt, cúi đầu, quả nhiên! Cố Ngôn đang mở lớn miệng, chuẩn bị cắn móng y -

Một hợp cần này cũng không phải chuyện đùa, Ngôn Diệp nhấc tay thật nhanh điểm một cái trên trán Cố Ngôn. Giây lát, Cố Ngôn đột nhiên an tĩnh lại, nhắm mắt, đổ người ra sau.

Hồ tặc quy định, không vạn bất đắc dĩ không thể sử dụng pháp thuật với người thường. Tuy rằng dùng võ lực cũng có thể khiến hắn an tĩnh lại, nhưng Ngôn Diệp vẫn là cố ý dùng một chú ngữ không làm thương tổn hắn.

Cuối cùng là hữu kinh vô hiểm. Thở phào, Ngôn Diệp thân thủ đem tóc ở trên trán gạt về phía sau, cúi đầu nhìn thoáng qua Cố Ngôn đang chìm nổi trong nước.

Nếu mặc kệ, sáng mai sợ rằng hắn sẽ thành cái xác chết trôi. Ngôn Diệp thở dài, kéo người lên bờ.

Giống như cá đem phơi nắng, Cố Ngôn nằm rạp trên mặt đất không nhúc nhích. Ngôn Diệp đứng ở bên cạnh nhìn hắn, cắn chặt răng.

“Thật to gan!” Thế mà muốn cắn móng y!

Bất quá nhắc đến móng - tầm mắt chậm rãi rơi xuống phía dưới, trên cái móng tròn bóng loáng vĩnh viễn, lại nhìn kẻ ngâm nước nóng đến hồng hồng, khoe miệng y hơi hơi nhếch lên.

Hắn là cần một trừng phạt nho nhỏ -

Cố Ngôn bị một trận đập cửa đánh thức. Hắn mở mắt ra, trời đã sáng, ánh mặt trời rọi vào trong phòng, phản chiếu lên bức tường có chút chói mắt.

Hắn vừa mở mắt đã cảm thấy đau đầu lợi hại, hình như giống say rượu, nhưng ngoài đau đầu, điều làm cho

hắn thấy kỳ quái nhất là mông cũng có chút đau rát. Cứ mờ mờ cho đến khi hắn thấy mình ngay cả quần lót cũng không mặc, cả người nháy mắt liền thanh tỉnh.

“Cố tiên sinh? Ngài tỉnh chưa?”

Ngoài cửa hướng dẫn viên du lịch lại gõ hai cái, Cố Ngôn lấy lại tinh thần, đáp lại một tiếng, “Đã tỉnh, tôi sẽ ra ngay!”

“Xin nhanh lên chút, sau khi ăn xong bữa sáng chúng ta sẽ xuất phát.”

Cố Ngôn ứng vài tiếng, từ trên giường đứng lên đi kiểm tra xung quanh, cuối cùng trên đệm chần nhìn thấy áo tắm hôm qua cùng quần lót của mình, đều được gấp gọn gàng. Hắn cũng không nhớ mình có thói quen này.

Nhưng hiện tại vấn đề lớn nhất là, đêm qua hắn là hắn sẽ không lỏa thể trở về phòng đi?

Sau khi mặc quần lót, suy nghĩ hỗn loạn cũng dần dần rõ ràng, hắn nhớ ra đêm qua mình đã cùng một anh đẹp trai cùng nhau uống rượu ngâm suối nước nóng, hắn còn nhớ rõ bọn họ tán gẫu một ít chuyện linh tinh, nhưng không thể nhớ ra mình đã trở về phòng như thế nào. Nếu thật sự lỏa thân chạy về, đừng nói hù người khác, chính hắn cũng bị dọa.

Cảm thấy hắn là mình tự trở về, có thể là uống nhiều mới quên. Cố Ngôn không nghĩ nhiều, vội vàng lau mặt, thay quần áo ra ngoài.

Sau khi dùng qua bữa sáng là thời gian đi thăm thú chụp hình ở vài điểm phụ cận. Đại thúc đại thẩm trong đoàn đến nơi nào cũng hưng trí bừng bừng, chụp ảnh không ngừng, mua vật kỷ niệm mà cho dù không hiểu tiếng Nhật cũng có thể mua một cách thật sự vui vẻ.

Cố Ngôn ở trong đám người, từ đầu đến cuối giống hệt vệ sĩ. Sau một thời gian, mọi người dần dần quen thuộc, bắt đầu nhờ hắn chụp ảnh giúp, cầm hộ cái này cái nọ, hắn ngược lại giống tên người hầu. Nhưng hắn lại thấy đây là việc nên làm, không nghĩ vất vả, chính mình thân thể khỏe mạnh lại là người trẻ nhất đoàn, loại việc nhỏ này không đáng nhắc tới. Hơn nữa theo thời gian, hắn cũng càng ngày càng có cảm giác đi chơi xa.

Thời gian ăn cơm giữa trưa có thể tự do hoạt động, Cố Ngôn được vài người lôi kéo mời ăn cơm, thịnh tình không thể chối từ nên cuối cùng hắn cũng cùng vài lão nhân gia tán gẫu rất thoải mái. Hành trình buổi sáng xem như kết thúc viên mãn, hướng dẫn du lịch nói cho mọi người buổi chiều chỉ có một địa điểm, đi xong là có thể về khách sạn nghỉ ngơi.

Nhưng Cố Ngôn không nghĩ tới địa điểm cuối cùng kia lại là gian thần xã hôm qua hắn đi thăm.

Vì hôm qua đã đến, nên lúc này hắn chẳng có hưng trí gì. Trong khi những người khác đi thăm chụp ảnh,

hắn tìm chỗ trên thềm đá bên ngoài ngồi xuống.

Đang tùy ý ngó nhìn xung quanh, đột nhiên hắn phát hiện cách đó không xa có một bóng dáng dị thường quen thuộc.

Hắn theo bản năng đứng lên muốn đuổi theo, được vài bước đã bị gọi lại.

“Cố tiên sinh ngài đi đâu?” Hướng dẫn du lịch chạy tới chắn ở trước mặt hắn.

“Tôi vừa thấy một -” Cố Ngôn ngẩng đầu, không thấy bóng người vừa nãy.

Hướng dẫn du lịch nhìn theo tầm mắt hắn, tưởng hắn muốn đi vào trọng địa phía trước của gian thần xã, lắc đầu nói: “Nơi đó không cho phép du khách đi vào.”

Cố Ngôn sững sốt một chút. Hôm qua hắn còn nghênh ngang đi vào - có thể là do vận khí tốt không bị ai phát hiện.

“Nga.” Hắn gật gật đầu, quay người lại.

Hướng dẫn du lịch cười cười, cầm lấy máy ảnh hướng hắn quơ quơ, “Chúng ta đây trở về kêu mọi người cùng nhau chụp ảnh lưu niệm đi. Hôm nay tiên sinh đều giúp người khác chụp, hẳn là mình chưa chụp được tấm nào đi?”

Cố Ngôn hơi cười, gật đầu. Đi về phía trước, hắn ngoái đầu nhìn thoáng qua nơi ngày hôm qua đi qua, tưởng chừng có thể nhìn được màu hoa anh đào hồng nhạt bên kia bờ tường.

Màn đêm buông xuống, trong thần xã một mảnh yên tĩnh, thỉnh thoảng vang lên tiếng chim vỗ cánh.

Ngôn Diệp một bàn tay chống đầu, nghiêng người nằm trên hành lang thần xã, y phục trên người nửa khép nửa hở, miễn cưỡng từ từ nhắm hai mắt.

Trăng chậm rãi lên cao, ánh trăng thanh minh, rót lên những bông anh đào, nguyệt sắc dường như hòa cùng màu phấn hồng nhàn nhạt. Bầu không khí tĩnh lặng cho người ta cảm giác thật an bình.

Đột nhiên, Ngôn Diệp hơi nhíu mi, không lâu sau, một thân thể mềm mại dán lên lưng y, phát ra mùi hương nồng nặc, một cánh tay ngọc phía sau duỗi tới.

“Sao người lại tới đây?” Y mắt cũng không mở hờ, trong giọng nói không nghe ra cảm xúc.

“Tại sao ta không thể tới?” Giọng nữ nhân nửa nũng nịu nửa giận hờn, một tay ôm thắt lưng y, tay kia thì làm càn vuốt ve trên ngực y.

Không một phản ứng, Ngôn Diệp hỏi “Có việc?”

“Người ta rất nhớ người -” Nữ nhân nâng lên một chân khoác lên trên đùi y, chậm rãi cọ xát, là nam nhân làm sao ngăn được dụ hoặc như vậy.

Ngôn Diệp cười một tiếng, đẩy ra tay nàng ngồi dậy, xoay người nhìn nàng nửa trêu chọc nói: “Chúng ta tháng trước mới gặp nhau, giờ nói nhớ ta không khỏi quá giả tạo đi. Sao? Gần đây không tìm được người chơi với người? Chưa đủ?”

Nữ nhân trừng y một cái, vẻ xinh đẹp lại yêu mị trên mặt lộ ra sắc thái dụ hoặc, sau đó lại quét mắt nhìn y. Hôm nay Ngôn Diệp để tóc ngắn, khác hẳn với mái tóc dài vừa tuấn mỹ lại âm nhu lúc trước, khiến y thêm nam tính mười phần.

“Người rất thích hình dạng của nhân loại sao?” Nàng liếm móng tay thật dài, cái đuôi đỏ hồng phía sau đung đưa.

Ngôn Diệp tùy ý trả lời, “Thuận tiện.”

Nữ nhân mỉm cười, bỏ về phía trước hai bước thuận thế nằm vào trong lòng y, ngẩng đầu hôn y.

Không có cự tuyệt nàng đầu hoài tổng bảo (gieo mình cho người ta ôm), nhưng Ngôn Diệp cũng không chủ động. Trong cái hôn của nữ nhân có một cổ hương khí ngọt nị, đôi môi mềm mại mút mát môi y, loại trêu đùa trình độ này đối với y mà nói không tính là cái gì, bất quá hôm nay y lại cảm thấy có chút quý dị.

“Dừng lại!” Đưa tay đẩy nữ nhân ra, y dùng ngón tay xóa bỏ xúc cảm lưu lại trên môi, cúi đầu nhìn, đầu ngón tay dính một chút son nhân nhạt.

“Sao vậy?”

“Hôm nay không có hưng trí.” Y cúi đầu chỉnh sửa quần áo.

Khóe miệng nữ nhân nâng lên thành một nụ cười yếu ớt, ngồi xuống trêu chọc hỏi: “Người cũng sẽ có lúc không hưng trí sao?”

“Đừng đem ta nói thành cái loại tùy thời tùy chỗ đều phát tình,” Y ngẩng đầu nhìn nàng liếc mắt một cái, “Ta không giống người.”

Cẩn cẩn môi, nữ nhân đứng dậy sửa thành tự thế quỳ ngồi, hướng Ngôn Diệp cúi đầu, “Thật có lỗi.”

Xác thực, địa vị nàng ở hồ tộc tuy rằng không thấp, nhưng không thể so cùng Ngôn Diệp, sở dĩ có thể thỉnh thoảng phóng túng trước mặt y, cũng chỉ là bởi vì cùng y có “tư tình”, nhưng cũng không dám làm càn quá mức.

“Rốt cuộc có chuyện gì?” Ngôn Diệp có chút không kiên nhẫn hỏi.

“Trưởng lão phái ta tới hỏi ngươi, khi nào thì nguyện ý trở về kế thừa vương vị?”

Y chọn mi, “Lúc trước bắt ta đi tu hành là hấn, hiện tại lại muốn ta trở về, rốt cuộc hấn muốn ta thế nào?”

“Trưởng lão bắt ngươi đi tu hành chỉ là muốn ngươi thực sự sẵn sàng cho việc kế thừa vương vị.” Nàng ngẩng đầu nhìn y, “Hiện tại thời cơ đã tới, ngươi đã có tư cách trở thành vương của hồ tộc.”

Ở vương tộc hồ tộc, luận huyết thống và tư chất, Ngôn Diệp thực sự là người kế vị tốt nhất, nhưng với y, nắm toàn bộ quyền lực trong hồ tộc đối bản tính quen tự do tự tại của y mà nói, tựa như một cái gông xiềng, khiến y cảm thấy như hít thở không thông.

Bất quá nguyên nhân chủ yếu, là y không có tâm lý chuẩn bị trở thành vương, cho dù kế thừa vương vị cũng sẽ không trở thành một vương đủ tư cách.

Ngôn Diệp cười khẽ một tiếng, nói với nữ nhân: “Trở về nói cho trưởng lão, ta sẽ tiếp tục ở trong này tu hành, trong khoảng thời gian này hấn tốt nhất nên chạy nhanh tìm một người khác đi kế thừa vương vị. Người tài giỏi trong hồ tộc rất nhiều, không nhất định phải là ta.”

“Nhưng trưởng lão đã nhận định là ngươi, sẽ không dễ dàng thay đổi.”

“Vậy hãy chờ xem đi.” Ngôn Diệp nhìn lên trời, không bận tâm nói một câu.

Người bên cạnh trầm mặc một lát, thấp giọng nói một câu, “Ta sẽ không để cho người khác kế thừa vương vị -”

Ngôn Diệp nghe được, còn chưa kịp hỏi gì, đột nhiên trong thân thể trào ra một cảm giác kỳ lạ. Y âm thầm kinh ngạc một chút, lập tức hiểu ra.

“Ngươi hạ được?” Y nương mi nhìn chằm chằm người trước mắt.

“Đúng vậy.” Nữ nhân vén tà váy để lộ đôi chân trơn bóng trắng nõn, nàng biết với Ngôn Diệp hiện tại mà nói, đây là một loại kích thích và cảm dỗ, “Hơn nữa là ta tìm người đặc biệt điều chế, người tuyệt đối không

thể chống cự!”

Loại thuốc này là do nàng trả giá cực cao, chế từ máu nàng và chỉ có nàng mới có thể hạ. Tất cả vì một ván cược cuối cùng này.

Ngôn Diệp chợt nhớ tới thứ gì đó dính ngoài miệng y, vốn tưởng là son môi nữ nhân, liền cười lạnh một tiếng, “Người cho dù muốn cùng ta làm cũng không cần phải sử dụng loại thủ đoạn ti tiện này.”

“Ta không chỉ nghĩ đến làm với người,” Nữ nhân nhìn y lắc đầu, “Ta biết người vẫn coi ta là đối tượng phát tiết dục vọng, nhưng điều ta muốn không chỉ là thể này.”

Ngôn Diệp nhướng mày hỏi: “Vậy người muốn gì?”

“Ta muốn sinh hạ hài tử của người!”

Lời thề son sắt của nàng làm cho Ngôn Diệp trầm mặc vài giây, theo sau gương khóe miệng, “Sau đó?”

“Sinh hạ hài tử của người, trở thành thê tử của người, tương lai ta chính là vương hậu hồ tộc.” Nữ nhân chậm rãi đứng lên, bên dưới vạt áo lộn xộn lộ bộ ngực đầy đặn, chậm rãi đi về phía y.

“Người nghĩ thật đẹp.” Ngôn Diệp cười lạnh một tiếng. Đồng thời y bắt đầu ức chế dục lực đang lan tỏa trong cơ thể. Nhưng mặc dù không muốn, hô hấp y vẫn là dần dần dồn dập, dục tính bắt đầu phát huy tác dụng, dục vọng từng chút một thấm thấu toàn thân.

Nữ nhân vươn hai tay ôm thắt lưng y, đem đầu tựa vào trước ngực y.

“Đừng đối xử với ta như vậy, ta thật sự yêu người, vương của ta -”

Ngôn Diệp nhắm mắt, cười châm chọc, “Thứ người yêu, chỉ là vương vị ta phải tiếp nhận mà thôi.”

“Vậy thì có gì khác nhau,” Không thèm để ý đến tình cảm bị từ chối, nàng nhìn chăm chú vào y, “Thứ ta yêu là vương vị, mà người chính là người kế thừa vương vị, này hết thấy đều là mệnh trung chú định (định mệnh)!”

“Hay cho câu ”mệnh trung chú định” -” Ngôn Diệp mở mắt ra, ánh mắt biến hóa chỉ trong tích tắc khiến nữ nhân kinh ngạc, theo bản năng lui về phía sau.

“Người dự đoán được kỳ thật cũng không nhiều, nhưng là nữ nhân, người đã quá tham lam -”

“Ta mặc kệ!” Nàng rống lên một tiếng, “Ta muốn trở thành vương hậu có gì sai sao? Muốn sống cùng người mình yêu, vì hân sinh hài tử có gì sai sao?”

“Người -” Ngôn Diệp nhăn mi vừa định mở miệng, cả người đột nhiên cứng ngắc, y nhắm mắt lại, ngực chậm, nặng nề theo tiếng thở gấp mà phập phồng, trên mặt đã nhuốm hơi thở tình dục.

Nhìn biến hóa của y, nữ nhân nở nụ cười đắc ý, “Từ bỏ đi, đừng từ chối nữa, vô dụng thôi. Vì một kế hoạch vạn vô nhất thất (ý chỉ vạn cái cũng không để mất cái nào, vạn lần không thể thất thủ), ta cũng là nắm chắc mới đến.” Nàng vừa nói vừa thoát quần áo, cả người trần trụi đi về phía Ngôn Diệp.

Ngay lúc nữ nhân thân thủ muốn chạm vào y, Ngôn Diệp đột nhiên mở mắt, vung tay lên, một cơn gió sắc như con dao nhỏ quét qua phía nàng.

Nữ nhân hét một tiếng, né tránh ngay lúc chỉ mảnh treo chuông, nhưng vẫn bị mất một lọn tóc lớn. Cách đó không xa, hoa anh đào trên đất cũng bị cuốn lên cuộn cuộn, hết như những bông tuyết đột nhiên bị đánh bay tán loạn.

Chờ đến khi nữ nhân lấy lại tinh thần, xoay người, đã không thấy bóng dáng Ngôn Diệp.

“Đáng chết!” Nàng cắn giận cắn ngón tay, cho đến khi cắn đứt móng tay, ngửi được mùi máu tươi, mới hung hăng dẫm một cái xuống mặt đất, đứng dậy phóng qua tường rào rời đi.

Trong khách sạn ôn tuyền, Cố Ngôn thư thư phục phục tắm rửa, vừa dùng khăn khoác trên cổ vò tóc, vừa đi về phòng. Ngâm nước nóng sau một ngày chạy loạn bên ngoài, hiệu quả thật rõ ràng. Mỗi một tế bào trên người hân phẳng phát như được thả lỏng.

Không quen mặc áo tắm, hân liền đơn giản mặc cái áo trắng có chữ sau lưng cùng quần đùi, nếu trong tay có thêm cây quạt, hân là không khác những ông chú ra ngoài hóng mát vào hè lắm.

Trên đường về gặp vài khách sạn nữ viên công nhìn hân cười trộm, Cố Ngôn không thấy mình mặc đồ này là quá lộ liễu, nhưng cùng áo tắm so ra quả thật là hở khá nhiều, vì thế đành bước nhanh hơn.

Về phòng, hân đóng cửa lại, đột nhiên phát hiện cửa sổ trong phòng mở, còn có thứ gì đó như là cánh hoa lác đác bay vào, trong không khí tràn ngập một cỗ mùi hương nhàn nhạt.

Hân nhớ rõ ràng đã đóng cửa trước khi ra ngoài, nhưng nghĩ lại, có thể do nhân viên khách sạn mở ra thông khí, liền dời tâm mắt muốn đi bật đèn, kết quả vừa cúi đầu, trên đất một cái bóng tối như mực dọa hân nhảy dựng.

Chờ cho ánh trăng mờ lung ngoài cửa sổ chảy tràn vào phòng, nhìn ra thứ nằm trên đất là một người, Cố Ngôn cũng không biết nên thấy sợ hãi hay may mắn.

Hắn vội vàng mở đèn mới thấy rõ người té trên mặt đất - quần áo xốc xếch, giống như vừa trải qua một phen giãy dụa, một mái tóc dài tán loạn trên mặt đất che hơn phân nửa khuôn mặt, thấy không rõ diện mạo. Mặc dù tóc dài, nhưng xem thân cao cùng khung xương hẳn là một nam nhân.

Tạo hình thật là kinh tởm - Cổ Ngôn trợn mắt há hốc mồm mà nhìn chăm chăm người trước mắt, đối phương nằm nghiêng trên mặt đất không nhúc nhích, một bộ dáng như vừa bị chà đạp, cũng may lồng ngực còn hơi hơi phập phồng nói rõ người này có hô hấp.

Sau khi trấn định, hắn nghĩ người này có thể là uống rượu đi nhầm phòng, vì thế đi qua, trước thân thủ chọc nam nhân hai cái, không có phản ứng, lại lấy can đảm nhẹ nhàng gạt tóc trên mặt y ra, sau khi thấy rõ ràng diện mạo đối phương, hắn ngây ngẩn cả người.

Đây không phải Ngôn Diệp đêm qua cùng hắn uống rượu sao?

“Ê! Ngôn Diệp? Tỉnh tỉnh!”

Cổ Ngôn đẩy y vài cái, nhưng Ngôn Diệp không tỉnh lại.

Nhớ rõ nam nhân nói còn có thể lại đến tìm hắn uống rượu, không nghĩ tới y lại xuất hiện kiểu này, xem ra đã uống không ít -

Tóc này là giả đi? Nhìn mái tóc dài đen nhánh mà mọi nữ nhân đều hâm mộ của Ngôn Diệp, Cổ Ngôn lòng tràn đầy nghi hoặc kéo lấy một lọn nhẹ nhàng kéo kéo, kết quả trừ bỏ đầu đối phương bị hắn kéo đến nhích tới nhích lui, một cây tóc cũng không rớt xuống.

Nhưng hắn tuyệt đối không tin trong một đêm tóc có thể dài được như vậy, hay là mình nhận sai người?

Hắn cúi đầu muốn nhìn lại rõ ràng, kết quả vừa tới gần, nam nhân đột nhiên mở mắt.

“Oa!” Cổ Ngôn bị dọa đến ngã ngồi trên đất. Mà khiến hắn lại càng không dám tin, ánh mắt Ngôn Diệp lúc này cứ nhiên có màu đỏ!

Màu máu tanh này Cổ Ngôn chưa từng gặp qua, mà lại xuất hiện trên ánh mắt Ngôn Diệp càng làm cho hắn sợ đến nỗi không nói ra lời.

Quả thực không giống như ánh mắt nhân loại, mà giống như dã thú thấy con mồi, ngay cả hơi thở cũng lộ ra một cỗ sát khí.

“Anh, anh tỉnh?” Cổ Ngôn gượng cười, bất động thanh sắc dịch về phía sau.

Cho dù ngốc, hắn cũng có thể cảm giác được người trước mắt có chút không thích hợp.

4. Chương 3

Ngôn Diệp chậm rãi ngồi dậy, ngẩng đầu, mắt không chớp nhìn Cố Ngôn. Tóc dài rơi hai bên gò má, trên mặt ửng đỏ như ẩn như hiện. Đôi mắt màu đỏ lúc này càng làm cho y có thêm cỗ tà khí nhiếp nhàn tâm phách (hút hồn phách người khác), không phải xinh đẹp thường thường, mà là tuyệt đối khiến người kinh diễm.

Nếu người như vậy không phải đang hiện diện trong tình trạng này trước mắt mình, Cố Ngôn nghĩ, chính mình có lẽ sẽ bị nam nhân xinh đẹp này mê hoặc. Nhưng lúc này hắn cảm thấy nên xác định người trước mắt rốt cuộc ra sao rồi rồi đi trước mới là lựa chọn chính xác.

“Cái kia, anh tiếp tục ngủ đi. Tôi còn có việc cần ra ngoài...” Hắn da đầu run lên nặn ra câu nói, thấy đối phương không có phản ứng, tay chân nhích từng chút từng chút về phía cửa ra. Hắn không dám đứng lên chạy, bởi vì người trước mắt tựa như đang chờ bắt thỏ, phảng phất như chỉ cần hắn có động tác hơi lớn một chút sẽ bị y xông lên xé nát.

Hắn xê dịch được khoảng một mét, Ngôn Diệp vẫn không hề động, chỉ là hình như hô hấp càng ngày càng dồn dập, nhưng mà ngay khi hắn đang thầm thấy mình may mắn, người ngồi dưới đất đột nhiên vọt về phía hắn.

Hắn một tiếng cũng chưa kịp kêu đã bị một cỗ sức mạnh đẩy ngã, chỉ cảm thấy hoa mắt như có cái gì đó xẹt qua, sau đó cả người đã bị đè lại.

Ngôn Diệp ép hắn dưới thân, cúi đầu nhìn hắn.

Nhìn gương mặt xinh đẹp kia phóng lớn, Cố Ngôn trong nháy mắt thất thần, cặp đồng tử màu đỏ tựa như muốn hút mất người. Trong hoảng hốt, hắn như nghe được tiếng tim đập mạnh, lại không rõ là của chính mình hay người trước mắt.

Nhưng vài giây sau, Ngôn Diệp đột nhiên nở nụ cười, không phải tươi cười cong lớn khoe miệng, nhưng Cố Ngôn vẫn thấy được hai chiếc răng nanh nhọn trong miệng y. Nháy mắt, hắn cảm thấy tín ngưỡng của mình đảo điên.

Cố Ngôn không phải người vô thần, nhưng là một người bình thường, cảnh tượng trước mắt nếu không phải hoa mắt, cũng chỉ có thể gào to một tiếng “Yêu quái”!

Bất quá lúc này đầu óc hắn đã gần như trống rỗng, nhìn rằng nam nhân kia như là dùng để cắn xé da thịt, hắn lắp bắp nói một câu, “Anh, anh không phải muốn ăn tôi à?”

Lời vừa ra khỏi miệng, như là rót cục cũng có phản ứng, Cổ Ngôn bị dọa đến nói năng lộn xộn, “Tôi không thể ăn được đâu, thật sự! Da dày thịt cứng lông tóc lại nhiều khẳng định không hợp khẩu vị anh đâu đại ca..... Không! Đại tiên người buông tha tôi đi!” Vừa nói vừa ba chân bốn cẳng vỗ trên người mình.

Mà lúc này Ngôn Diệp đột nhiên thay đổi sắc mặt, cau mày, biểu tình thống khổ lại ẩn nhẫn, sau vài tiếng rên rỉ đè nén, y cúi đầu bên cổ Cổ Ngôn, tựa như đang tìm kiếm cái gì mà hít nhẹ.

Nam nhân hơi thở dị thường nóng như lửa, như muốn thiêu đốt làn da nhân loại, nhắc nhở Cổ Ngôn hãy hiện tại không phải đang mộng.

Xong rồi! Trong đầu chỉ có một cái ý nghĩ này. Giờ hẳn cực kỳ hối hận chính mình vừa tắm rửa sạch sẽ, nếu cả người đầy mồ hôi hôi hám, nói không chừng đối phương ngủ qua sẽ không có khẩu vị.

Bên tai vang lên tiếng gầm gừ trầm thấp, khiến người ta nghĩ đến tiếng mãnh thú phát cuồng. Người Ngôn Diệp đột nhiên cứng đờ, hai tay ôm đầu thống khổ rên rỉ.

Mà Cổ Ngôn cũng rót cục cũng có phản ứng, thừa dịp khe hở trở mình, dùng cả tay cả chân trốn ra cửa, vừa há mồm định kêu cứu mạng, còn chưa ra tiếng, đã bị từ phía sau bưng kín miệng, sau đó cả người bị bắt trở về.

Giống như phát điên, Ngôn Diệp ấn cánh tay hẳn, chặn chân hẳn không cho lộn xộn.

“Ngô ngô!” Cổ Ngôn liều mạng lắc đầu, cũng không quan tâm tư thế có ra sao, cong mông lên muốn đẩy người phía sau ra. Chỉ là hẳn không nghĩ tới, bây giờ, làm động tác này thật sự không sáng suốt.

Khi hẳn đẩy được hai ba cái, người đằng sau đột nhiên bất động, Cổ Ngôn cũng ngây ngẩn cả người, bởi vì hẳn cảm giác được có vật gì đó cứng rắn ở phía sau - xác thực nói, là dính trên mông hẳn.

Trong nháy mắt, mặt hẳn trắng bệch, rót cục hiểu được người kia muốn làm gì - Thiên tính vạn tính, hẳn chẳng thể nghĩ tới mình một dạng cao lớn thô kệch lại đụng tới loại sự tình này!

“Mày con mẹ nó cút ngay!” Không biết lấy đâu ra khí lực, Cổ Ngôn trở mình, nhắc chân hung hăng đạp một cước lên ngực đối phương, nhưng Ngôn Diệp chỉ lung lay một chút, sau đó cắn răng một tay ấn đầu hẳn xuống đất.

Hoảng sợ bởi tốc độ và khí lực của y, Cổ Ngôn không kịp phản ứng, đầu như bị bóp nát, cả đầu hẳn đến cả hàm răng cũng run lên, lại không phải vì đau.

Chậm rãi trợn to mắt, hẳn thấy một cái đuôi xù đung đưa qua lại phía sau Ngôn Diệp, tựa như một cái roi đang vỗ vỗ xuống mặt đất, biểu hiện lúc này y xao động.

“Xuy” một tiếng, áo trước ngực bị xé mở, tiếng kêu sợ hãi của Cố Ngôn kẹt trong cổ họng, ngay cả thở cũng trở nên khó khăn.

Móng tay nam nhân giống móng vuốt xẹt qua trên người hắn. Lúc sau, trên người Cố Ngôn đã không còn mảnh vải, lưng còn lưu lại mấy vết cào rỉ máu nông sâu khác nhau.

Tiếp tục một phen động tác, y phục Ngôn Diệp cũng được cởi bỏ, lộ ra thân thể tinh tráng kiện mỹ, hạ thân tượng trưng nam tính thô dài một bộ hùng lực khí thế chờ ra trận.

“Không -” Thật vất vả phát ra một âm tiết, Cố Ngôn dồn sức muốn lao ra chạy, bò chưa được hai bước đã bị đè lại, giây tiếp theo hông đã bị hung hăng cắn một ngụm. Giống như bị xé mất một miếng thịt, đứt ra không được, hắn lại dùng sức lắc đầu, nước mắt rốt cục trào ra.

Người phía sau nắm thắt lưng và đè trên người hắn, bên tai là tiếng thở dồn dập thô sweeney của nam nhân, nhục căn cứng rắn đặt giữa hai chân rồi đâm toàn bộ vào trong hắn, gần như ngay lập tức.

“A -” Cố Ngôn kêu lên, thân thể trong nháy mắt như bị xuyên thấu, ngực đau muốn vỡ ra, cả người như bị xé thành hai nửa.

Tính khí vùi vào trong thân thể nam nhân, được vách tường mềm mại cực nóng bao lấy có một tư vị thoải mái khác thường. Dục vọng giảm bớt, Ngôn Diệp ngẩng đầu lên thở một hơi thật sâu, nhưng lại càng mãnh liệt khát cầu hơn. Thuận theo ý niệm thân thể, hai tay y nắm Cố Ngôn thắt lưng, đóng đưa phần eo bắt đầu trườn sát trong cơ thể hắn, cơ hồ mỗi một lần đều đi vào sâu nhất, cơ bụng bằng phẳng rắn chắc va chạm cánh hông mượt mà, âm thanh ba ba vang lên vừa xấu hổ vừa dâm dã.

Cố Ngôn bị đâm đến thất điên bát đảo, cả người mơ hồ, thứ kia dường như muốn đâm xuyên khỏi cổ họng hắn, hắn hé miệng nhìn không được từng đợt ghê tởm trào lên, nước mắt lẫn mồ hôi ướt đầm gương mặt.

Ngôn Diệp rất nhanh bắn một lần ở trong Cố Ngôn, sau đó không đi ra mà lại tiếp tục đợt thứ hai, có tinh dịch lẫn máu bôi trơn khiến cho y ra vào càng thêm thông thuận.

Bị bắt quỳ sấp, nửa khuôn mặt dán sát mặt đất, phía sau chịu đựng ma sát mãnh liệt, mặt Cố Ngôn đã sưng đỏ. Hắn cảm thấy mình như là cá bị ném lên bờ, ngay từ đầu nhảy bắn giãy dụa đến bây giờ chỉ có thể há miệng liều mạng hít thở. Không thể giãy dụa, không thể tự hỏi, chỉ có thể một mực bị xâm phạm, lần đầu tiên hắn mê mang với tình cảnh chính mình.

Vì sao là hắn? Vì cái gì?

Giữa hai đùi một mảng bạch trọc dập dính, nơi bị tiến vào đã sớm đã chết lặng, không phải không đau, mà là đã chết lặng. Hắn cảm thấy chính mình như là cái lọ không có sinh mệnh, thừa nhận dục vọng điên cuồng của nam nhân.

Người phía sau ra vào tựa hồ càng lúc càng mạnh, cũng càng ép cả trọng lượng cơ thể y lên hẳn, hậu huyết bị lấp đầy, mỗi cái động đều mang theo lửa nóng hừng hực, đau đớn như da tróc thịt bong khiến Cố Ngôn trong sợ hãi mà thanh tỉnh, cảm giác rõ ràng được tính khí nam nhân trong cơ thể biến hóa quái dị, hẳn trợn lớn mắt, lệ tràn ra không dứt.

Hắn không biết người phía sau đã xảy ra chuyện gì, nhưng thứ cảm trong hậu huyết như càng lúc càng biến lớn lại nóng hơn, tần suất trừu sáp càng lúc càng nhanh và mạnh khiến hắn có cảm giác chính mình sắp bị đâm thủng.

Hắn sẽ chết -

Thời điểm ý thức được chuyện này, Cố Ngôn ngược lại không sợ hãi.

Tầm mắt bắt đầu mơ hồ, trước mắt tối dần, đầu càng ngày càng nặng. Trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, hắn rũ mí mắt cố nhìn về phía sau, chỉ thấy được một bộ lông trắng bạc -

Trong bóng tối, dường như không thể nhìn rõ cảnh trong mơ, hắn nghe được tiếng hít thở khàn khàn, giống như ở bên tai phát ra tiếng dã thú hỗn hển trầm thấp. Đôi mắt màu đỏ nhìn chằm chằm vào hắn - một loại tra tấn kéo dài như vô tận.

Trong không khí tràn ngập một cỗ hương khí nồng đậm, ngọt nị khiến người ta mê loạn, Ngôn Diệp từ trong cảm giác mỗi một tỉnh lại, mở mắt ra, chung quanh không phải nơi y quen thuộc.

Bốn phía im lặng dị thường, ngoài cửa sổ sắc trời không rõ, toàn bộ căn phòng bao phủ trong một mảnh mờ tối.

Nằm trên mặt đất, cảm giác nặng nề chưa bao giờ có lan tràn trong cơ thể, y nhắm mắt lại sắp xếp suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, nhúu nhúu mày, chậm rãi ngồi dậy. Cúi đầu nhìn thoáng qua chính mình trần trụi cùng tóc rơi trên mặt đất, sau một lát thất thần, quay đầu nhìn nam nhân nằm ở bên cạnh y.

Nam nhân cao lớn nhắm chặt mắt vẫn không nhúc nhích, mí mắt sưng đỏ cùng vệt nước mắt rõ ràng, hô hấp mỏng manh. Trên thân thể trần trụi là vết thương lớn nhỏ, trừ bỏ vết thương vụn mảnh bên ngoài, còn có nhiều mảng xanh tím ứ máu, dù trên làn da màu tiểu mạch cũng cực kỳ rõ ràng, ngang hông lại càng nghiêm trọng. Trên cơ bụng bằng phẳng rắn chắc dính đầy bạch trọc loang lổ, mà xuống chút nữa, giữa hai chân lưu lại một đồng hỗn độn, tinh dịch lẫn những vệt máu đỏ chói mắt gần như loang đầy cả bắp đùi -

Nhắm mắt lại, thở dài, Ngôn Diệp nhúu mày, đưa tay nhu nhu thái dương ần ần đau. Y biết đêm qua trong tình trạng vô thức mà xâm phạm người khác, nhưng không nghĩ tới người kia lại là Cố Ngôn.

Kí ức nam nhân này lưu lại cho y, trên cơ bản chỉ có gương mặt khốc đến nước mắt vắng tứ tung, dáng người không tề cùng bộ dạng say khướt trong ôn tuyến kia.

Hồ tộc hầu như chỉ nhớ mùi. Đêm qua y bởi vì thuốc mà mất đi lý trí, hẳn là dựa vào mùi Cổ Ngôn trong trí nhớ tìm được phòng hắc, thậm chí còn trong lúc mất đi ý thức mở ra kết giới, cho nên đêm qua mặc kệ bọn họ nháo ra bao nhiêu động tĩnh, cũng sẽ không có người phát hiện.

Là Cổ Ngôn xui xẻo cũng được, là “thiên định” cũng thế, với bọn họ mà nói, đều là một đoạn “nghiệt duyên”.

Y đối với Cổ Ngôn lòng mang áy náy, nhất là y đoán được đêm qua chính mình đã hiện ra nguyên hình. Nói cách khác, lúc xâm phạm Cổ Ngôn, y không ở hình dạng nhân loại.

Ngôn Diệp nâng mi nhớ lại kí ức đứt quãng trong đầu. Thứ thuốc chết tiệt kia tuyệt đối không chỉ là xuân dược, nếu đêm qua y không cùng người giao hoan, không chừng thuốc đó còn muốn mạng của y!

Ánh mắt liền tối tăm, phát ra hơi thở nguy hiểm, Ngôn Diệp ở trong lòng thề nhất định phải khiến con hồ ly cái kia phải trả cái giá thật lớn.

Áp chế lửa giận, y một lần nữa quay đầu nhìn Cổ Ngôn, đây mới là vấn đề y muốn giải quyết lập tức. Nhìn gương mặt nam nhân không hề vương tia tức giận, y đột nhiên thấy may mắn vì đối phương đủ cường tráng, bằng không có lẽ đã mất mạng.

Đi đến bên người Cổ Ngôn, Ngôn Diệp đưa tay sờ sờ chút vết trầy trên mặt hắc. Y biết hiện tại mỗi vết thương trên người Cổ Ngôn đều là “chuyện tốt” mình làm, tuy rằng dưới tình huống vô thức, nhưng là hắc cứu mạng của y.

Đầu ngón tay mơn trớn mí mắt nam nhân sưng đỏ, còn có thể cảm giác được ươn ướt trên mi!

Lúc này Cổ Ngôn trong mê man đột nhiên phát ra một tiếng rên rỉ rất nhỏ, cả người càng thêm đáng thương.

Ngôn Diệp nhíu nhíu mày, nhẹ nhàng kéo một chân Cổ Ngôn. Hậu đình bị chà đạp quá độ sưng đỏ, thậm chí còn rách ra, theo động tác của y tinh dịch lưu lại bên trong miệng huyết chảy ra xen lẫn tơ máu, nhìn dị thường ghê người.

Thương thế còn nặng hơn tưởng tượng, Ngôn Diệp thở dài. Y biết kích thích của mình, dưới tình huống không có đầy đủ khuếch trương mà muốn đi vào cũng đã phi thường khó khăn, mà nguyên hình của y lại lớn hơn nam nhân bình thường mấy lần. Với hình thái kia tiến vào hậu huyết nhỏ hẹp, bảo là tàn phá cũng không phải nói quá.

Y cũng không phủ nhận mình là cầm thú, nhưng lần này y đúng thật đã hoàn toàn triệt để hóa thân cầm thú. Hơi hơi cúi đầu nhìn hai hàng dấu răng trên mông Cổ Ngôn, cắn ngập thật sâu trong thịt. Nhớ tới đêm đó Cổ Ngôn muốn cắn y, hiện tại lại bị chính mình cắn thành như vậy, không khỏi cảm thán thế sự khó lường.

Kiểm tra qua vết thương của Cố Ngôn, xác định không nguy hiểm đến tính mạng, Ngôn Diệp hướng hấn nói câu “Thật xin lỗi”, sau đó vươn lòng bàn tay che trên mắt cá chân Cố Ngôn, sau một lát, một sợi dây đỏ tinh tế được thắt ở đó.

Đó là bùa hộ mệnh duy nhất của mỗi thành viên hồ tộc, bắt nguồn từ truyền thuyết của tổ tiên, đối với mỗi thành viên hồ tộc đều có ý nghĩa đặc biệt.

Ngôn Diệp cũng không quan tâm, với y mà nói, nó chẳng qua chỉ tương tự như thứ dùng để tượng trưng cho thân phận, lấy nó đưa Cố Ngôn, xem như một món quà gặp mặt và bồi thường, bùa hộ mệnh sẽ ở trong cuộc sống sau này bảo hộ hấn.

Thu tay, y đột ngột hôn lên môi Cố Ngôn, đôi môi cánh hoa nhu nhuận lại dính mùi vị huyết tinh.

Thật lâu sau, y ngẩng đầu liếm liếm môi mình. Vừa rồi y đem sức mạnh của mình truyền cho Cố Ngôn, thương trên người Cố Ngôn rất nhanh sẽ biến mất, tuy rằng không thể lập tức khỏi hẳn, ít nhất thoát nhìn sẽ không rõ ràng, mà vài ngày sau sẽ hoàn toàn hồi phục.

Nghĩ nghĩ, Ngôn Diệp lại nâng một chân Cố Ngôn, dùng tay quấy nhẹ trong miệng huyết, càng nhiều tinh dịch theo đó chảy ra, đợi đến khi toàn bộ rửa sạch, một vũng nhỏ đã tràn xuống mặt đất.

Ngôn Diệp nhìn thứ gì đó của chính mình, cười khổ lắc đầu. Nếu Cố Ngôn là nữ nhân, nói không chừng đã mang hài tử của mình.....

Xử lý tốt thương thế, kế tiếp mới là chuyện trọng yếu.

Vươn tay đặt trên trán Cố Ngôn, Ngôn Diệp nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: “Hãy quên đi -”

Cố Ngôn mơ hồ nghe được có người nói với hấn. Thanh âm kia như là từ nơi rất xa vọng đến, nhưng rất nhanh lại trở nên rất gần.

Trong bóng đêm, hấn mơ hồ thấy một phiến màu trắng bạc thật lớn, như khói bụi trong không khí, lại phát ra ánh sáng chói lọi, dần dần, thứ đó đến trước mặt hấn, sau đó bắt đầu từng chút tụ lại, cuối cùng biến thành hình dáng một con vật. Hấn không thể xác định kia rốt cuộc là động vật gì, nó có cái đuôi rất lớn, còn có đôi mắt màu đỏ nhìn chăm chăm vào hấn -

Cố Ngôn chợt mở mắt ra, ý thức trong một thoáng ngắn ngủi trống rỗng, ngực thở dốc phập phồng, một lúc sau mới dần dần lấy lại tinh thần.

Nằm trên đệm khách sạn, hấn nhắm mắt lại, nhu nhu trán. Tuy vẫn là buổi sáng, nhưng hấn cảm thấy chính mình hình như đã ngủ thật lâu.

A - đúng rồi, hần hôm nay phải về. Chuyến du lịch đã gần chấm dứt, mà hần ngày hôm qua thân thể không thoải mái, ở khách sạn ngủ cả ngày, cho nên không có tham gia hoạt động cuối cùng.

Sau vài giây suy nghĩ, hần ngồi dậy xốc chăn lên xuống giường, mới vừa đi hai bước, đột nhiên cảm giác có cái gì đó quẩn trên chân, cúi đầu liền thấy, một cái dây hồng thắt ở trên hần mắt cá chân, màu sắc rất mới, rất mảnh lại cực kỳ tinh xảo.

Chỉ là hần khi nào thì mua thứ này?

Suy nghĩ một hồi lâu, vẫn là nghĩ không ra mình mua khi nào, hần ngồi xổm xuống muốn đem nó cởi ra, tìm một lượt lại phát hiện phía trên căn bản không có nút kết, nói cách khác, dây này trực tiếp đeo lên, nhưng là chân hần cũng không nhỏ, đến tốt cùng là xỏ như thế nào vào vậy?

Mất nửa ngày vẫn chưa cởi được, Cố Ngôn đành từ bỏ. Hần cảm thấy chính mình tám phần là không hợp khí hậu, trí nhớ suy yếu lợi hại, vẫn là ở nhà tốt, nơi mình sinh sống dù thế nào cũng vẫn thoải mái.

Nghĩ đến đây, hần đã có điểm vội vàng muốn về nhà.

Đồ đạc cũng không nhiều, sau khi sắp xếp đơn giản, hần định đi mượn người trong khách sạn một cây kéo cắt bỏ sợi dây hồng trên mắt cá chân.

Nhưng nhìn cái dây kia lai lịch không rõ, do dự một chút, cuối cùng vẫn là trong lòng nói câu từ bỏ.

Rất nhanh đến giữa trưa, hướng dẫn viên du lịch đến bảo mọi người lấy hành lý chuẩn bị xuất phát. Lên xe, Cố Ngôn vẫn ngồi ở hàng cuối cùng, nhưng khác với khi đến, hiện tại hần đã cùng những người khác trong đoàn nói chuyện vui vẻ.

Một đám người nói nói cười cười, nhớ lại những kỉ niệm trong chuyến đi xa lần này, Cố Ngôn còn thật sự nghe, thỉnh thoảng cũng đáp lại vài câu.

Không bao lâu sau khi xuống xe, hần bỗng nhiên nhớ tới một người, cảm thấy tựa hồ đã quên cái gì -

Một tháng sau.

Trong thần hội, Ngôn Diệp nằm trên hành lang từ từ nhắm hai mắt, hưởng thụ ấm áp dương quang.

Trong khoảng thời gian này sinh hoạt của y có thể nói là “Thanh tâm quả dục” (*giữ cho đầu óc nhẹ nhàng và tiết chế tình dục*), thời gian ở trong này phớt lảng so với thời gian cùng người thân thiết còn nhiều hơn. Cũng không phải y cải tà quy chính, mà là không dậy nổi hưng trí, tựa như một tên ăn chơi hưởng lạc lập tức biến thành người tu hành cấm dục, loại này chuyển biến này đến chính y cũng phải nghi hoặc.

Một trận gió thổi qua, lá cây phát ra “xào xạc” tiếng vang, lại làm cho bốn phía có vẻ càng thêm im lặng, chỉ là không bao lâu, bị một thanh âm giống như gậy gỗ đập xuống sàn nhà phá vỡ, từ xa tới gần dần dần rõ ràng.

Ngôn Diệp nhú nhú mày, nhưng không có động.

Thăng đến kia thanh âm dừng lại, một thanh âm già nua vang lên trên đỉnh đầu y.

“Người muốn ở trong này nhằm chán tới khi nào?”

Bất đắc dĩ nhú mày, Ngôn Diệp lười biếng ngoáy ngoáy lỗ tai, mở mắt ra, trở dậy ngồi xếp bằng, “Ta đây không phải tuân theo phân phó của trưởng lão ngài ở trong này tu hành đó thôi.”

Ở trong hồ tộc, trưởng lão có địa vị kế dưới hồ vương thoát nhìn không khác mấy so với những lão nhân bình thường, trừ bỏ một mái tóc bạc và bộ râu dài gần ba thước, dưới ánh mặt trời trắng đến có chút chói mắt. Cầm trong tay một cây quả trượng, nhìn có cảm giác rất tiên phong đạo cốt, đã mấy trăm tuổi nhưng thần thái vẫn sáng láng.

(tiên phong: phong thái của tiên, đạo cốt: cốt cách của người có đạo đức)

Tuy rằng đã không còn xa lạ với khuôn mặt cười đùa bốn cột của Ngôn Diệp, nhưng trưởng lão vẫn không thích nổi bộ dáng cà lơ phát phơ này của y.

“Cái gọi là tu hành thành chính quả của người chính là dâm loạn nhân gian, cùng vô số nam nữ giao cấu?”

Ngôn Diệp nhếch môi, cười như chẳng bận tâm, “Đây là thiên tính hồ tộc, ngài cũng không phải không biết.”

Đây cũng là một lý do tốt, về mặt của y như đang nói, nếu y kế thừa vương vị, sẽ chỉ là tên hoang dâm vô đạo vương.

Một bộ dạng đã dự liệu từ trước, trưởng lão cau đôi mày bạc trắng như tuyết, “Trên người ngươi có mùi máu đồng loại?”

Ngôn Diệp cười lạnh một tiếng, “Tuy rằng ta không tới mức bị một cái trùng mắt cũng tất báo thù, nhưng một khi đi quá ranh giới nhẫn nại của ta, sẽ không thủ hạ lưu tình.”

Tuy rằng hiểu tác phong làm việc của y, trưởng lão vẫn là hỏi một câu, “Người xử lý nàng thế nào?”

Không trả lời hẳn, Ngôn Diệp miễn cưỡng nâng tay, ngón cái xẹt qua khóe miệng liền đưa lưỡi liếm một cái, giống như trên đầu ngón tay dính vị máu tanh của loài động vật y ưa thích.

“Nàng dùng cảm được đã bỏ đi trong quy củ của tộc, cho nên chuyện này ta không truy cứu.” Trưởng lão hai tay miễn cưỡng chống giữ trên quả trượng, “Hiện tại ta hỏi lại ngươi, rốt cuộc có nguyện ý trở thành hồ tộc vương hay không?”

Vấn đề này lặp lại vô số lần, Ngôn Diệp tỏ vẻ khâm phục đối với chấp nhất và kiên nhẫn của trưởng lão, nhưng đáp án của y vĩnh viễn là một.

“Ta không thích hợp trở thành vương.” Nhẹ giọng thở dài, y đứng lên nhìn lão nhân trước mắt.

“Trừ điều kiện bên ngoài là sức mạnh và huyết thống, một vương còn cần rất nhiều tư chất đặc biệt, ta không thích hợp vị trí lãnh đạo hồ tộc, cho dù ta hiện tại đáp ứng, tương lai cũng sẽ không trở thành một vương đủ tư cách. Cho nên, khi người chân chính thích hợp xuất hiện, ta sẽ cùng ngài dốc tâm phụ tá hần.” Ngôn Diệp hướng trưởng lão hơi hơi vuốt cằm, “Đây mới là điều ta nên làm vì hồ tộc.”

Lời nói của y khiến trưởng lão lâm vào trầm mặc. Xác thực, tuy muốn truyền thừa huyết thống vương tộc, nhưng với hồ tộc mà nói, một vị vương anh minh đầy hứa hẹn quan trọng hơn. Mặc dù trong lòng hần trước mắt chưa có người thích hợp trở thành vương hơn Ngôn Diệp, nhưng Ngôn Diệp đã tự có loại giác ngộ này, hần cũng không thể nói cái gì nữa.

Rốt cục, trưởng lão thở dài một tiếng, “Ngươi xác định tương lai sẽ không hối hận?”

Ngôn Diệp giơ lên khoe miệng, “Ta trước giờ luôn rõ chính mình đang làm gì, sẽ không khiến bản thân có ngày nào đó hối hận.”

Trưởng lão gật gật đầu, “Được rồi. Nhiều năm như vậy ngươi cũng không sửa ước nguyện ban đầu, ta tin tưởng ngươi đã thật sự suy xét kỹ. Ta đáp ứng ngươi, không bức ngươi kế thừa vương vị.”

Thở phào một cái, Ngôn Diệp có loại cảm giác như trút được gánh nặng. Y gật gật đầu, “Cám ơn ngài.”

“Nhưng là -” Chuyện vừa chuyển, trưởng lão giơ lên quả trượng chỉ vào y nói: “Ngươi đã không muốn kế thừa vương vị, vậy phải tìm được người thích hợp.”

“Hồ tộc có rất nhiều nhân tài vĩ đại -”

“Nhưng không phải người nào cũng thích hợp trở thành vương.” Trưởng lão lắc lắc đầu, “Trước tiên chưa nói những thứ khác, chỉ riêng sức mạnh và huyết thống trong tộc quả thật không có người thích hợp hơn ngươi.”

Ngôn Diệp nhú mày, cảm thấy giống như vấn đề này đang dạo một vòng rồi lại quay về điểm ban đầu.

“Vậy làm sao bây giờ?”

Không nói chuyện, trưởng lão vẫn không nhúc nhích nhìn y, như là đang xem xét một quyết định trọng đại gì đó, một lúc lâu sau, mới với tay vào trong vạt áo sờ soạng.

Ngôn Diệp nghi hoặc nhìn động tác của hắn.

Chỉ chốc lát, trưởng lão lấy ra thứ gì đó nắm trong tay, sau đó đưa tới trước mặt Ngôn Diệp.

Y nhìn lại, chỉ thấy trong lòng bàn tay trưởng lão có một viên tròn tròn to bằng quả trứng vịt, bên ngoài bao một vòng sáng mờ mờ, bốn phía phát ra ánh xanh lả lù.

“Đây là tinh nguyên mà tiên vương để lại cho người kế vị, là linh hồn hắn lưu lại nhân gian.”

Ngôn Diệp nhìn viên cầu phát ra lam quang quỷ dị, nhãn mi hỏi: “Vậy cùng ta có quan hệ gì?”

“Tìm một “Cơ thể mẹ” mang thai Tinh Nguyên, đến khi Tinh Nguyên ở trong “Cơ thể mẹ” phát triển thành hình người, sinh hạ là có thể kế thừa vương vị.”

Nghe thì là nhiệm vụ đơn giản, giống như tìm một cơ thể ký sinh.

“Đứa trẻ sinh ra sẽ có sức mạnh của tiên vương, hơn nữa mang huyết thống vương tộc, có được hai điều kiện này, những gì còn lại đều có thể để ngày sau bồi dưỡng.”

Ngôn Diệp lần đầu tiên nghe nói còn có loại phương pháp này, trước chưa nói được hay không, trừ bỏ việc y trở thành vương, quả thực coi như một cái biện pháp bảo hiểm.

Y vươn tay, trưởng lão thả tinh nguyên đang cầm vào tay y, thứ này nhẹ đến cơ hồ không có phân lượng, dường như đang trôi nổi giữa không trung.

“Việc cấp bách là vì hồ tộc tìm được một hồ vương xứng đáng, đây cũng là việc ngươi phải làm.”

“Cơ thể mẹ có điều kiện gì?” Ngôn Diệp hỏi.

“Chỉ một điều kiện,” Trưởng lão dựng thẳng một ngón tay, “đủ cường tráng.”

Cường tráng? Ngôn Diệp cảm thấy này kiện có chút vi diệu lại mơ hồ, nhưng vài giây sau, y kịp phản ứng, “Ý của ngươi là nam nhân cũng có thể?”

“Thực tế -” Trưởng lão lộ ra một cái mỉm cười狡 hoạt, thậm chí còn có một chút ái muội, “Lấy một cơ thể mẹ là nam nhân là thích hợp nhất. Nữ nhân dù sao cũng yếu ớt hơn nam nhân, trong quá trình mang thai

Tinh Nguyên, có thể không cách nào thừa nhận thống khổ từ sinh lý đến tâm lý, nam nhân tốt hơn nhiều, nhất là nam nhân cường tráng.”

Ở trong thế giới loài người tuyệt đối là chuyện kinh thế hãi tục, nhưng đối hồ tộc mà nói, chuyện nam nhân mang thai cũng không phải không thể xảy ra.

Bất quá lần này đối Ngôn Diệp mà nói cũng là loại chuyện mới mẻ, càng làm cho y cảm thấy mới lạ là, khi trưởng lão nói nam nhân là lựa chọn tốt hơn cả, y thế nhưng nghĩ tới Cố Ngôn.

Là nam nhân, hơn nữa rất cường tráng, còn từng cùng y da thịt gần gũi một lần, tuy rằng không coi là trải nghiệm tốt đẹp gì, nhưng tổng thể cũng xem như là vật thích hợp.

“Trong quá trình mang thai, cơ thể mẹ có thể có nguy hiểm hay không?” Y hỏi.

“Chỉ cần mang thai hoàn thành rồi rời cơ thể mẹ, không những không có nguy hiểm, ngược lại còn có ích lợi cho cơ thể mẹ, bởi vì trong quá trình, một chút dinh dưỡng bổ sung cho Tinh Nguyên sẽ bị cơ thể mẹ hấp thu.” Trưởng lão chậm rãi vỗ về râu dài, “Thống khổ là thời điểm cuối cùng phải rời đi cơ thể mẹ, chỉ cần qua một khắc kia là tốt rồi.”

Ngôn Diệp lộ ra biểu tình đã hiểu, tựa hồ đã có suy tính.

Trưởng lão rèn sắt khi còn nóng hỏi: “Vậy ngươi đồng ý?”

“Ta còn có lựa chọn nào khác sao?” Y hỏi lại.

Cười hai tiếng, trưởng lão hé ra biểu tình như là lập tức có thể ôm tôn tử, “Như vậy ngươi hiện tại là có thể bắt đầu, ta sẽ ở trong tộc tuyển vài người cho ngươi -”

“Không cần.” Ngôn Diệp ngắt lời hần, cảm tình nguyên trong tay, cảm giác trên bề mặt hơi lạnh, nói: “Ta đã chọn được người.”

“Chọn được người?”

“Đúng vậy.” Y ngẩng đầu cười với trưởng lão, “Vừa cao vừa trắng, tuyệt đối phù hợp yêu cầu.” Quan trọng hơn là, y có hứng thú.

“Vừa cao vừa trắng” Bốn chữ làm cho trên mặt trưởng lão lộ chút ngượng ngùng, “Người tốt nhất cũng suy xét đến diện mạo đối phương, tướng mạo Tinh Nguyên sau khi được mang thai thành hình cũng sẽ bị hai người ảnh hưởng, giống như cha mẹ di truyền diện mạo cho đời sau vậy.”

Ngôn Diệp cười to, “Yên tâm đi! Ta cho dù thưởng thức có đặc biệt thế nào đi nữa cũng sẽ không đi tìm một con tinh tinh về.” (=))) Sau đó lại hỏi: “Ta nói, có biện pháp này sao người không sớm nói ra?”

Trưởng lão tức giận đến râu cũng rung rung, “Biết cái gì kêu vạn bất đắc dĩ không? Nếu hôm nay không nghe người kiên quyết đến mức đó, người nghĩ rằng ta sẽ nguyện ý dùng biện pháp này? Hồ tộc ngay cả vương đều phải đi sinh nhờ, truyền ra còn không đủ mất mặt sao!”

Ngôn Diệp cười trấn an hẳn, “Lão nhân gia không cần kích động như vậy, đối thân thể không tốt.”

Trùng y một cái, trưởng lão vuốt vuốt râu, “Nhanh nhanh đem Tinh Nguyên cất vào đi.”

Lúc này Ngôn Diệp đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, “Vậy làm thế nào bỏ vào cơ thể mẹ?”

“Trước đem bỏ vào vị trí hắc với người giao hợp, sau đó sẽ đem tinh khí của người rót vào cùng nó dung hợp, bình thường sau khi thành công có thể mang thai thành hình.” Trưởng lão nửa mặt mờ giải thích coi như là đơn giản dễ hiểu, nhưng hẳn như sợ Ngôn Diệp không hiểu, liền bổ sung một câu, “Tựa như tinh tử và trứng kết hợp với nhau.”

Ách - Ngôn Diệp đánh giá qua thứ trong tay. Đem thứ lớn như vậy nhét vào trong cơ thể nam nhân, làm y cảm thấy giống đang chơi mấy trò biến thái vậy..... (sex toys:v)

“Cái này hơi lớn đi?”

” Lớn bằng lúc người ở nguyên hình sao?”

Một câu, làm cho Ngôn Diệp á khẩu không trả lời được.

Nghĩ đến nam nhân kia từng thừa nhận qua nguyên hình của mình, loại trình độ này nếu làm tốt khuếch trương, hẳn là cũng không có vấn đề gì.

“Còn muốn biết gì, hiện tại mau hỏi đi.” Trưởng lão thúc giục y.

Ngôn Diệp nghĩ nghĩ, hỏi: “Làm một lần là được sao?”

“Theo lý thuyết thì xác thực là như thế. Nhưng trên thực tế, số lần càng nhiều lại càng bảo đảm.” Bắt đầu khi nói được nghiêm trang, càng về sau trưởng lão liền lộ ra bộ dạng “lão hồ ly” ha ha cười hai tiếng, “Cố gắng tuổi rót, biết đâu lại có cơ hội nhiều thêm này nọ.”

Ánh mắt hẳn nhìn Ngôn Diệp khiến y cảm thấy mình như trở thành con trâu bị kéo đi “lai giống” vậy.

“Tốt lắm!” Trưởng lão quát một tiếng, chỉ vào Ngôn Diệp, đồng dục nói: “Đây là cơ hội duy nhất để nửa người dưới của ngươi có thể cống hiến vì hồ tộc, người tốt nhất là hãy say một chút cho ta! Bằng không -”

Vì thế, mang theo tín nhiệm và chờ đợi của trưởng lão, Ngôn Diệp xuất phát.

Mặc dù có thể dùng pháp thuật, nhưng muốn lướt qua khoảng cách của hai cái quốc gia vẫn là một chết đi, cho nên y lựa chọn loại phương tiện giao thông tiết kiệm thể lực - máy bay.

Thời điểm máy bay cất cánh, trong lòng Ngôn Diệp vẫn thực bình tĩnh, mãi đến khi y chớp mắt, trong đầu đột nhiên xuất hiện hình ảnh Cố Ngôn khóc thút thít, lướt qua giây lát, y lại thấy rất rõ ràng.

Mở mắt ra, chẳng còn một tia buồn ngủ, y ngoảnh đầu nhìn lớp mây ngoài cửa sổ, bắt đầu phỏng đoán, khi gặp lại nam nhân kia, đối phương sẽ có biểu tình gì-

5. Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cố Ngôn ngậm điều thuốc lá, ngồi xổm dưới đất, nheo mắt kiểm tra linh kiện trên tay.

“Cmn chạy xe thành cái dạng nát bét như vậy mới đến sửa, không tai nạn chết người coi như là hần may mắn!” Mắng một câu, hần vứt cái linh kiện hỏng xuống, rút hai điều thuốc, đem mẫu thuốc lá ném vào cái gạt tàn, cầm cái kim rồi chui xuống gầm xe.

Sau chuyến đi xa, sinh hoạt của hần rất cực trở lại quỹ đạo. Tiệm sửa xe tiếp tục hoạt động, sinh ý khi bận rộn khi thanh nhàn. Chỉ có mấy ngày trước về quê thăm cha mẹ, hai người lại một phen nói bóng nói gió, hỏi hần khi nào thì sẽ tìm vợ, cho bọn họ sớm được ôm cháu.

Nghe đến khi lỗ tai đã đóng kén, hần đành cười cười: Nếu con có thể sinh, đã sớm cho bố mẹ một đứa bé chơi!

Hai lão nhân vừa tức giận vừa buồn cười, cuối cùng chỉ có thể chỉ vào mũi hần mắng đã lớn rồi còn không đứng đắn, hi hi ha ha, lại trong hỗn loạn thoát được một lần.

Hần cũng không phải vì chịu đả kích mà không chuẩn bị tái hôn, chỉ là từng đi qua một lần hôn nhân thất bại, cảm thấy lần thứ hai muốn cẩn thận thêm chút, dù sao quan hệ hôn nhân bao dung lẫn nhau mới lâu dài, thay vì mù quáng tái hôn, hần thà rằng chậm rãi chờ tới khi một nửa khác của hần xuất hiện.

Một lúc lâu sau, hần bò từ dưới xe ra, lại lục lọi một hồi trong rương dụng cụ, tìm được cái tua vít rồi lại chui vào gầm xe, hoàn toàn không chú ý tới có người đứng ở cửa.

Mang theo túi hành lý tượng trưng, thân hình cao lớn, Ngôn Diệp quần áo đứng một đứng ở ven đường cực kỳ nổi bật. Y ngẩng đầu xuyên thấu qua kính râm nhìn biển hiệu năm chữ “Tiệm sửa xe tiểu Cố”, thật đúng là ngắn gọn rõ ràng, cảm giác rất phù hợp tính tình nam nhân.

Đi vào trong cửa hàng, trong không khí tràn ngập mùi dầu máy, trên đất loang vết dầu đen, Ngôn Diệp tháo xuống kính râm đứng một chỗ đánh giá xung quanh. Ngay phía trước sát tường có một chiếc sofa màu đỏ lớn và bàn trà thủy tinh, phía trên bày vài quyển tạp chí, còn có một cái ti vi nhỏ trên tủ thấp bên cạnh, chung quanh chất đống một ít công cụ cùng mô hình cơ giới, thùng đựng máy móc dầu mỡ linh tinh, có chút lộn xộn.

Lúc này một chiếc xe hơi cũ màu đỏ để ở một bên, dưới xe chỉ có nửa thân dưới của một người lộ ra ngoài, hoàn toàn không phát hiện y vào.

Ngôn Diệp nhẹ nhàng đến gần, đứng bên cạnh xe, cúi đầu nhìn người đang sửa xe.

Nhìn qua hần cũng chẳng sạch sẽ gì cho cam, một ngày làm việc, đầy người đều là dầu máy, một chiếc áo phong bình thường và quần jeans có thể mặc đến nhìn không ra màu sắc vốn có, trên cái bao tay thật dày lại ánh lên sắc đen.

Hai ngày này nóng nực, Cố Ngôn chỉ mặc chiếc quần đùi năm phân màu sắc rực rỡ, vốn hần là đến đầu gối, lại bởi vì chân hần dài mà chưa tới đầu gối.

Ngôn Diệp trước tiên nhìn đến là sợi dây hồng trên mắt cá chân hần, màu sắc tiên diễm như trước, mà y cũng là dựa vào thứ này mà không mất chút sức nào tìm được Cố Ngôn.

Hần là ở dưới xe quá nóng, Cố Ngôn thân thủ đem lưng quần hướng lên trên kéo kéo, quần năm phân lập tức biến thành quần cộc.

Vẫn không lên tiếng, Ngôn Diệp cứ đứng ở bên cạnh như vậy chờ hần đi ra. Nhưng mà gần mười phút trôi qua, Cố Ngôn vẫn không có dấu hiệu muốn ra ngoài, chỉ là thỉnh thoảng có vài tiếng chửi thề vang lên dưới gầm xe.

Nhìn hai đùi nam nhân lộ ra ngoài, Ngôn Diệp tà tà giương khoe miệng, ngồi xổm xuống, vươn tay sờ soạng một phen trong sườn đùi hần. Vốn y là muốn trực tiếp sờ giữa hai chân, nhưng nghĩ lại thì có khả năng sẽ dọa đến người này.

Bất quá lần này kích thích cũng không nhỏ, Ngôn Diệp còn chưa rút tay về, sau một tiếng “Cốp”, người dưới xe “Đạch” một tiếng kêu lên.

Khi Cố Ngôn ôm đầu từ gầm xe chui ra, Ngôn Diệp trước tiên thu hồi biểu tình vui sướng khi người gặp họa thay bằng thân thiết tươi cười.

Cố Ngôn đau đến nhe răng trợn mắt, mới ra đến liền thấy một anh đẹp giai cười với hần, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Thời điểm hần ngây người, Ngôn Diệp đánh giá hần một chút. Hơn một tháng không thấy, trừ bỏ tóc có dài thêm, không có biến hóa gì, trên mặt hơn hai vệt dầu đen, bộ dáng trũng lõm mắt nhưng thật ra có điểm khả ái.

“Đã lâu không gặp.” Y mở miệng trước.

Cố Ngôn rốt cục hoàn hồn, bưng tỉnh đại ngộ kêu một tiếng, “Thì ra là anh!”

Ngôn Diệp cười, vừa định vươn tay kéo hần, Cố Ngôn đã tự đứng lên.

“Anh vận quần áo vào tôi thiếu chút nữa không nhận ra được!” Cố Ngôn cười đánh giá Ngôn Diệp, đã hoàn toàn quên tại sao vừa rồi mình bị đụng đầu.

Kí ức của hần về Ngôn Diệp chỉ dừng lại thời điểm hai người cùng nhau phao ôn tuyền trong khách sạn, cho nên đối với hần mà nói, đối phương chỉ là người ở dị quốc ngẫu nhiên quen biết, hai người cùng lắm là trong lúc uống rượu có cái ước định không thực hiện được..

Hần muốn vươn tay cùng Ngôn Diệp chào hỏi, lại nhớ tới tay mình toàn dầu, vì thế gơ hai tay Ngôn Diệp quơ quơ, “Anh chờ một chút, tôi đi rửa cái tay.”

Chờ hần trở về, Ngôn Diệp đã ngồi trên sofa xem tạp chí, hơi cúi đầu, tư thế tao nhã lịch sự. Thấy hần trở về liền khép lại tạp chí, nhìn hần.

Cố Ngôn cười cười.

“Thật sự là không nghĩ tới, anh tại sao lại đến đây?” Hần đi qua, ngồi cạnh Ngôn Diệp.

“Tôi ở trong gian khách sạn suối nước nóng chúng ta gặp nhau kia tình cờ biết người hướng dẫn du lịch lần đó, hàn huyên vài câu, vừa lúc nhắc tới cậu.” Ngôn Diệp mặt không đỏ khí không sưng nói, “Tôi nói chúng

ta là bằng hữu, cậu đi chưa kịp nói với cậu lời từ biệt, nàng liền đem địa chỉ của cậu cho tôi, còn muốn tôi chuyển lời mong cậu đừng trách nàng.” Nói xong, y nháy mắt một cái với Cố Ngôn.

Cố Ngôn cười cười, “Làm sao có thể, tôi hẳn là phải cảm ơn cô ấy đây.”

Mặc dù theo một ý nghĩa nào đó mà nói thì hai người cũng không tính là thân thiết, nhưng khi gặp lại không sinh ra cảm giác xa lạ nào.

Hai người hàn huyên vài câu, Cố Ngôn hỏi y có phải hay không cũng đến du lịch.

Nhưng ngoài dự đoán, Ngôn Diệp trả lời, “Tôi tới nơi này tìm việc.”

“Tìm việc?” Cố Ngôn sững sốt một chút, “Tìm việc tôi có thể lý giải, chỉ là anh đột nhiên từ một nước này sang một nước khác tìm việc làm, phạm vi này cũng có điểm hơi lớn đi –”

Ngôn Diệp thực thong dong nói: “Công tác của tôi không hạn chế, cho nên muốn nơi nào đi một chút, một bên công tác một bên du lịch.”

Nghe ngược lại có vẻ không tệ. Hắn gật gù đầu, “Bất quá di chuyển cũng thật vất vả đi?”

Ngôn Diệp rất hợp không khí thở dài, theo sau nhợt nhạt cười, “Quen là tốt rồi.”

Khi Cố Ngôn hỏi y kế tiếp muốn làm gì, y đáp, “Trước đi tìm phòng ở.”

“Còn tìm phòng ở cái gì,” Cố Ngôn lòng nhiệt tình hào sảng phát tác, vỗ ngực, “Ở cùng tôi đi. Nhà của tôi chỉ có một mình tôi ở, thêm một người tuyệt đối không thành vấn đề.”

Này quả thực là dựa theo kịch bản của Ngôn Diệp mà diễn, nhưng cho dù Cố Ngôn không có nói bảo y đến ở cùng, với y mà nói cũng không phải nan đề gì.

Không có lập tức trả lời, y hơi nhíu mi như là đang suy xét, trên mặt là vừa đúng do dự, cuối cùng mới gật gù đầu.

“Vậy quấy rầy cậu.” Y mỉm cười cảm tạ, “Tôi sẽ trả tiền thuê nhà.”

Mà Cố Ngôn cũng không có chối từ, còn bảo cái gì tiền điện nước hai người chia đều. Nhưng nói là tiền thuê nhà, Cố Ngôn thu y tiền thuê thấp đến không thể tưởng tượng.

Ngôn Diệp biết hẳn là vì làm cho chính mình ở an tâm một chút, có đôi khi trợ giúp cũng không giống với bố thí.

“Đúng rồi!” Cố Ngôn đột nhiên lại hỏi: “Anh là làm nghề gì?”

Ngôn Diệp tự hỏi một giây, thuận miệng nói bừa một cái tên phù hợp với điều kiện nghề nghiệp y vừa nói, “Người mẫu.”

Cố Ngôn lộ ra biểu tình “Thì ra là thế”, kế tiếp vấn đề liền biến thành, “Anh đã từng chụp khóa thân chưa?”

Giúp Ngôn Diệp cảm hành lý, Cố Ngôn dẫn y từ cầu thang phía sau nhà trực tiếp lên tầng hai.

Vào cửa sau, hắn cầm bình nước đưa Ngôn Diệp, “Anh nghỉ ngơi trước, tôi dọn dẹp một chút cho phòng sạch sẽ đã.” Sau đó cũng không đợi y có ý hỗ trợ hay không đã đi vào.

Ngôn Diệp đánh giá bốn phía một chút. So với tầng dưới, tầng hai sạch sẽ chính tề hơn nhiều lắm, gia dụng đồ điện cũng coi như mới, không có trang sức bài trí gì, nhưng lại có rất nhiều cây xanh.

Ngồi vào sofa nghịch nghịch cây cảnh bên cạnh một chút, Ngôn Diệp nghiêng đầu nhìn phương hướng Cố Ngôn vừa rời đi.

Bước đầu tiên phi thường thuận lợi, kế tiếp chính là bỏ Tinh Nguyên vào cơ thể Cố Ngôn. Về phần khi nào hành động, đây mới là trọng điểm.

Trước đây là vì sai lầm của mình mà khiến Cố Ngôn bị thương, cho nên, lúc này y quyết định khiến cho nam nhân này có một đoạn trải nghiệm tuyệt vời đến tận cùng.

Phòng Cổ Ngôn cho Ngôn Diệp thuê vốn là phòng cho khách, sau lại bắt tri bắt giặc liền để vợ trước của hắn biến thành phòng để quần áo, phụ nữ đối với quần áo giày dép luôn là mua không đủ, khi mà đã gần như chất đầy một gian phòng, hai người liền ly hôn. Những thứ bên trong vợ trước đều mang đi, chỉ còn lại có một ít túi đựng và vài cái rương bỏ không, còn có một ít tạp chí cũ và vài vật lặt vặt Cổ Ngôn để ở đây. Bất quá cũng may chiếc giường đơn vẫn còn, hơn nữa chỉ cần dọn dẹp một lúc cũng coi như sạch sẽ.

Cổ Ngôn nửa quỳ trên mặt đất đem tạp chí linh tinh cất vào trong rương, nghĩ đến việc Ngôn Diệp muốn cùng hắn cùng nhau ở, cảm giác khi còn trẻ cùng bạn bè thuê phòng chung thoáng trở lại.

Một mình, rất tịch mịch –

Ngay lúc hắn đang vênh mông vươn tay xuống dưới giường quơ lấy mấy tờ báo chí cũ, phía sau đột nhiên truyền đến giọng nam trầm thấp:

“Cần tôi hỗ trợ sao?”

Có giáo huấn vừa rồi, lúc này Cổ Ngôn rất lãnh tĩnh đứng lên, xoay người cười nói: “Không cần –”

Mà ở cửa, Ngôn Diệp hai tay khoanh trước ngực, nghiêng người dựa vào khung cửa, đang giương khóe miệng nhìn hắn.

Trong đầu Cổ Ngôn từ ngữ bần cùng, trong lúc nhất thời tìm không ra câu gì chuẩn xác từ đến hình dung nam nhân trước mắt, cuối cùng chỉ còn một câu “phong tình vạn chủng”, dùng để hình dung nam nhân tựa hồ cũng không thích hợp, nhưng hắn lại cảm thấy dùng ở trên người Ngôn Diệp không có gì không hài hòa cả.

Nói thật, so với thời điểm ở Nhật Bản, hiện tại Ngôn Diệp cho hắn cảm giác tổng giống như nhiều thêm gì đó, lại không rõ là gì.

“Vẫn là tôi giúp cậu đi,” Ngôn Diệp đi vào, vừa nói vừa đem tay áo sơ mi xắn lên, “Hai người cùng nhau làm sẽ nhanh hơn.”

“Hảo –”

Vì thế, hai người đàn ông bắt đầu cùng nhau động thủ dọn dẹp.

Cổ Ngôn tiếp tục đi dọn dẹp đồ đạc dưới giường, quơ quơ đột nhiên đụng đến một thứ gì đó mềm nhũn, lấy ra nữa vừa thấy, dĩ nhiên là chiếc quần lót ren màu đen nửa trong suốt!

Hắn trợn mắt nhìn chằm chằm khối vải nhỏ trong tay.

“Những thứ này phải làm sao?” Phía sau Ngôn Diệp đột nhiên hỏi một câu.

Cổ Ngôn sợ hết hồn, vội vàng đem đồ giấu ở trong lòng bàn tay, quay đầu lại liếc mắt nhìn liền nói không cần. Chờ Ngôn Diệp xoay người, hắn vội vàng đem quần lót nhét vào trong túi.

Tuy rằng biết hắn là do vợ trước lưu lại, nhưng hiện tại chính mình một tên đàn ông độc thân, nếu để cho người nhìn thấy cầm đồ chơi này, không phải hạ lưu chính là biến thái!

Hữu kinh vô hiểm, Cổ Ngôn bắt đầu xếp sắp tốt rương đồ, lúc này Ngôn Diệp lại hỏi một câu, “Nơi này chỉ một mình cậu ở?”

“Ân. Phòng vốn là cha mẹ lưu lại, lâu một tôi mở cửa hàng sửa xe, trước đây khá lâu hai người họ đã về nông thôn ở. Bọn họ thích nơi nông thôn rộng rãi, không khí hảo, còn có người theo chân bọn họ nói chuyện phẩm uống trà.” Cổ Ngôn xoay người hướng Ngôn Diệp cười cười, “Người già mà, sợ tịch mịch.”

Ngôn Diệp giương giương khóe miệng, nhưng không nói gì.

Hai người dọn dẹp quả thực hiệu suất cao hơn so với một người, không bao lâu đã xong.

Ngôn Diệp và Cổ Ngôn vai sóng vai nhìn căn phòng thoáng đãng rất nhiều, rất có cảm giác thành tựu, Cổ Ngôn nói: “Đội lặt nữa lấy khăn lau một chút là được. Tôi đi lấy chăn và gối đầu cho anh.”

Hắn vừa mới xoay người, cánh tay đã bị bắt được, theo bản năng quay đầu lại, Ngôn Diệp vừa lúc nói: “Cám ơn cậu, Cổ Ngôn.”

Nam nhân thanh âm dễ nghe không nói, câu “Cám ơn cậu” kia thật sự cảm giác có chút đặc biệt.

Theo cá tính Cố Ngôn, hẳn hẳn là vô vô vai Ngôn Diệp hào sảng cười nói y đừng khách khí. Nhưng nhìn Ngôn Diệp một bộ dáng quý công tử, tay như thế nào cũng không nâng lên được. Giống như sợ ở áo sơ mi nam nhân lưu lại một dấu tay vậy, phá hư hình ảnh tốt đẹp.

Quả nhiên, vẫn là khi cởi quần áo mới có khoảng cách gần gũi được a. Cố Ngôn ở trong lòng cảm thán, hoàn toàn không nghĩ tới những lời này có thể có nghĩa khác.

Dọn dẹp xong xuôi, Cố Ngôn đi xuống cửa hàng bận rộn. Mà Ngôn Diệp bảo y ở trên máy bay không ngủ đủ, vừa lúc ngủ bù.

Hai người đều tự qua một buổi chiều, trời tối, khi Cố Ngôn tay đầy dầu mỡ, thời điểm mặt xám mày tro trở về, Ngôn Diệp vừa tắm rửa xong, đang đứng trong phòng khách uống nước, trên người chỉ mặc chiếc quần dài thể thao, trên cổ vắt cái khăn lông, tóc cũng đang ướt.

“Mĩ nam xuất dục đồ” (Bức tranh mĩ nam sau khi tắm) không tạo kích thích gì cho Cố Ngôn, hẳn chỉ thử dài cảm khái không hổ là vóc dáng người mẫu, mở miệng cười, “Tĩnh rồi?”

Ngôn Diệp biết sửa xe không phải cái công tác thoải mái gì, nhìn Cố Ngôn một thân đầy dầu máy và mồ hôi vẫn cười đến sáng lạn, y đột nhiên không thích nam nhân này phải ép mình đến chật vật như vậy.

“Cậu mới xong việc?”

“Àn!” Cố Ngôn gật đầu, cũng không cố kỵ cái gì, đưa lưng về phía Ngôn Diệp vừa cởi quần áo vừa nói: “Hôm nay lượng xe đến sửa rất phiền toái, chạng vạng lại có hai người đến sửa xe máy, mười phút trước mới có thể đóng cửa tiệm.”

Cầm quần áo quay người lại, Ngôn Diệp không biết khi nào đã đứng ở phía sau hắn, theo dõi hắn, bờ môi khêu gợi phun ra hai chữ, “Cởi quần.”

“Gì?” Cố Ngôn ngây ngẩn cả người.

” Tôi giúp cậu vứt quần áo bẩn vào trong máy giặt. ” Nhìn hắn dáng vẻ ngu hồ hồ, Ngôn Diệp cười xấu xa, ” Hay là cậu muốn tôi cởi giúp? ” vừa nói vừa đưa ngón trỏ kéo cái dây thun ở lưng quần hắn, “ba” một tiếng lại bắn trở về.

Cố Ngôn bị đau tỉnh, trợn mắt nhìn y một cái, ” anh –” nhất thời không nói ra lời. Sau đó đột nhiên hiểu Ngôn Diệp trước mắt so sánh cùng người trong trí nhớ nhiều thêm điều gì –

Một cổ tà khí lúc ẩn lúc hiện!

Trong bóng tối, căn phòng yên tĩnh, người đang ngủ trên giường lớn phát ra một tiếng nỉ non, đưa tay gỡ gỡ hai cái trên bụng rồi trở mình. Không lâu sau, cửa phòng chậm rãi đẩy ra từ bên ngoài, một bóng người tiến vào tới mép giường.

Ngôn Diệp đưa tay ra, ” phụt ” một tiếng, một ngọn lửa ở lòng bàn tay y dấy lên, mặc dù rất nhỏ nhưng chiếu sáng hơn nửa căn phòng. Phất tay để cho ngọn lửa lơ lửng ở không trung, y cúi đầu nhìn người trên giường.

Đêm hè hơi lạnh, Cố Ngôn nghiêng người ôm chần say giấc, mặc trên người chiếc áo phông trắng rộng thùng thình, lộ ra thắt lưng mảnh nhỏ, nhưng thật ra chiếc quần ngủ thun (*) màu lam chấm trắng lại khiến Ngôn Diệp chú ý.

Xem ra Cố Ngôn đối với kiểu quần thun này thật là tình hữu độc chung (tình yêu duy nhất). Ngôn Diệp cười cười, cúi người xuống tự thẩm ướt hương liệu đặc thù trên ngón tay rồi đặt dưới mũi Cố Ngôn một lúc.

Kế tiếp, vô luận y làm cái gì nam nhân cũng sẽ không tỉnh.

Lật Cố Ngôn nằm thẳng trên giường, Ngôn Diệp dễ dàng cởi quần đùi hắn, hạ thân hoàn toàn bại lộ ở trong không khí, vật nam tính an tĩnh rủ xuống giữa hai chân.

So với trần như nhộng đơn thuần, trên thân mặc quần áo nhưng lộ ra bộ vị tư mật ngược lại càng lộ vẻ sắc tình.

Trước đây nam nhân cùng Ngôn Diệp phát sinh quan hệ đều là thuộc loại hình “tinh xảo”, dáng người tinh tế, làn da bóng loáng trắng nõn, vật tượng trưng nam tính không chỉ phần phần nộn nộn, thậm chí ngay cả bộ lông cũng không có. Đem so sánh, Cổ Ngôn từ đầu đến chân đều là thuộc loại hình “dương cương” (mạnh mẽ cứng rắn).

Ngôn Diệp thanh thoi thường thức một chút hình ảnh trước mắt, sau đó cúi người nhẹ nhàng tách ra hai chân Cổ Ngôn, nâng lên một chân khoát lên trên cánh tay mình.

Nhờ ánh lửa, thấy rõ vết thương giữa đùi nam nhân đã khỏi hẳn, Ngôn Diệp giương khoe miệng. Nơi đó của Cổ Ngôn hình dạng lẫn nhan sắc đều khá vô cùng, điểm ấy khiến y thực vừa lòng.

Đưa ra một ngón tay ở miệng huyết khép chặt thử dò xét hai cái, xác định thân thể hẳn hoàn toàn khôi phục, hơn nữa các phương diện đều phi thường khỏe mạnh. Vừa định buông chân Cổ Ngôn, đột nhiên ngừng một chút, lộ ra một cái mỉm cười đầy sắc tình. Một tay kéo xuống quần thể thao của mình, hẳn lấy ra tính khí, cúi người xuống giữa hai đùi Cổ Ngôn chậm rãi ma sát –

Rất nhanh, khí quan tráng kiện ở giữa hai chân nam nhân cương lớn, mồ hôi và thể dịch thấm ướt làn da, theo ma sát ngày càng kịch liệt mang theo tiếng vang trơn nhẵn, xen lẫn tiếng thở dốc trầm thấp khàn khàn, hơi thở phải nam nồng nặc cùng dục vọng lẫn lộn, trong không khí tràn đầy mùi vị sắc tình –

Một trận tê dại như dòng điện lướt qua, khiến cho nhịp tim đập đột nhiên tăng nhanh, thân thể nhịn không được run rẩy một chút, Cổ Ngôn chậm rãi mở mắt ra –

Hắn nằm mộng. Còn là mộng xuân.

Vẫn nằm không nhúc nhích một lúc lâu, cuối cùng hắn chậm rãi ngồi dậy trên giường. Tuy nói nam nhân độc thân có mộng xuân không có gì bất bình thường, nhưng giấc mộng này – cũng quá thật đi?

Mặc dù không thấy được mặt đối phương, nhưng xúc cảm lại dị thường rõ ràng, kia đây đưa cùng một chỗ đụng đưa thân thể, lửa nóng ma sát cùng thở dốc dồn dập..... Cổ Ngôn che miệng, trên mặt một trận nóng hừng hực.

Hơn nữa, dáng người trong mộng kia giống như –

Trong đầu hiện lên một cái hình ảnh, hẳn từng sống một chút, sau đó lại nhớ tới mình còn có một giấc mộng khác.

Trong mộng, một con thú trắng rất lớn đè trên người hắn, dùng móng vuốt đập hắn, không ngừng phun hơi thở nóng rực trên mặt hắn, như là muốn ăn hắn vậy.

So với một giấc mộng xuân đơn thuần, màn này với hắn mà nói ngược lại càng quen thuộc và chân thật.

Một đêm hai cái mộng, một cái tình sắc một cái kì huyền, khiến đầu óc Cổ Ngôn choáng váng như sắp nứt. Hắn lắc lắc đầu, không nghĩ nữa đi xuống, xoắn chặt xuống giường, vừa bước một bước, cảm giác trơn trơn giữa hai chân làm hắn cứng ngắc.

Nói thật, hắn đã lâu lắm không có chuyện làm dơ quần lót khi ngủ.

Nhanh chóng thay quần, hắn vừa ngáp vừa gãi gãi bụng, xỏ dép lê chuẩn bị mở cửa, kết quả vừa xuống tầng liền phát hiện cửa tiệm đã mở.

Ở cửa tiệm, Ngôn Diệp mặc một chiếc áo phông cổ V màu đen, quần thể thao, trên chân cũng xỏ dép lê, một tay đút túi, cầm vòi nước đứng trước cửa rửa sân. Tuy trang phục ở nhà rất bình thường, nhưng tư thế tiêu sái, sườn mặt hoàn mỹ cùng dáng người khêu gợi, kết hợp với hơi thở sáng sớm nhẹ nhàng khoan khoái, thiếu chút nữa chọc mù hai mắt Cổ Ngôn.

Lúc này Ngôn Diệp xoay người, thấy Cổ Ngôn ngơ ngác nhìn y, giơ lên khoe miệng, một bên đóng vòi nước đầu một bên chào hỏi, “Sớm.”

“Sớm –” Đúng rồi, người này hiện tại sống cùng hắn.

Lấy lại tinh thần, Cổ Ngôn đi về phía Ngôn Diệp, “Anh dậy thực sớm a! Giường ngủ có quen không? Buổi tối không lạnh chứ?”

Gật gật đầu, Ngôn Diệp nhìn nhìn hẩn lộ ra cổ ý vị khác cười hàm súc, đột nhiên nói: “Cậu đem qua ngủ không ngon.” Giọng nói khẳng định.

Cố Ngôn không biết y tại sao khẳng định như vậy, theo bản năng hỏi ngược lại: “Sao anh biết?”

Ngôn Diệp cười cười, cúi đầu thoáng tới gần hẩn một chút, nhỏ giọng nói một câu, “Bởi vì vẻ mặt cậu là vẻ mặt chưa được thỏa mãn.” Sau đó nhìn hẩn đại ra, cũng không quay đầu lại lên thẳng lầu hai.

Trở lại phòng, Cố Ngôn ở trong WC nhìn gương nửa ngày, cảm thấy nam nhân trong gương trừ bỏ tóc hơi rối, ánh mắt hơi ngốc, trên cằm có chút râu lún phún, dù thế nào cũng không có bộ dáng “đói khát”.

Nhưng nghĩ đến giấc mộng tối qua và việc vừa giặt quần, hẩn cũng do dự.

Chẳng lẽ mình thật sự dục cầu bất mãn?

Tuy rằng cho hẩn cảm giác khác biệt so với lúc ở khách sạn ôn tuyền, nhưng nói tổng thể, Ngôn Diệp vẫn là người bạn cùng phòng rất tốt. Khi Cố Ngôn rửa mặt thay quần áo đi ra, Ngôn Diệp đã làm bữa sáng thơm tất.

Cháo hoa ẩm áp, trứng gà ốp chín một nửa, rau trộn với xì dầu cùng giấm, thoạt nhìn cũng rất có cảm giác ngon miệng.

“Những thứ này là – anh làm?” Hẩn khó tin nhìn nam nhân đeo tạp dề đang bận rộn.

Ngôn Diệp “ân” một tiếng, tháo tạp dề khoát lên vai, “Đều là đồ trong tủ lạnh, nguyên liệu không nhiều lắm, tôi sẽ theo liền làm điểm tâm. Hôm nay tôi sẽ đi mua thêm, cậu nếu không thích nấu cơm, về sau để tôi làm.”

Cố Ngôn tự nhiên đồng ý cả hai tay. Ngồi xuống bắt đầu động đũa, nuốt một cháo nóng cùng rau trộn xuống bụng, hẩn cảm động cơ hồ muốn lệ nóng doanh tròng.

Hẩn đã bao lâu không ngồi trong phòng ăn nhà mình ăn bữa sáng? Cho dù còn chưa ly hôn, vợ hẩn trước đây cũng rất ít xuống bếp.

Ngôn Diệp ngồi ở đối diện, gương khoe miệng nhìn hẩn ăn lang thôn hồ yết, trong ánh mắt có ý tứ hàm xúc không rõ ràng.

“Anh như thế nào không ăn?” Cố Ngôn cẩn thận dẫn ngẩng đầu hỏi y.

“Kỳ thật.....” Ngôn Diệp muốn nói lại thôi.

“Ân?”

” Mục đích thực sự tôi đến lần này, là vì tìm một người.”

Tìm người? Cố Ngôn đầu tiên là nghi hoặc, sau đó đột nhiên hiểu được, cười hỏi: “Không phải là thích ai liền theo đuổi người ta ra nước ngoài đi?”

“Ân – không khác lắm.”

“Nhìn không ra anh còn là tên si tình a? Bất quá có thể khiến người đẹp trai như anh phải chạy theo xa như vậy, khẳng định là đại mỹ nhân đi?” Cố Ngôn trong giọng nói mang theo ý trêu chọc.

Ngôn Diệp mỉm cười, “Về chuyện diện mạo này, sở thích mỗi người chắc là bất đồng.”

Gật gật đầu, Cố Ngôn một bên hưởng miệng bái cơm một bên hỏi: “Đó là loại hình gì? Thanh thuần hay kiểu điểm?”

“Là nam nhân.”

“Nam –” Cố Ngôn đình chỉ mọi động tác, miệng cũng quên nhai.

Ngôn Diệp nhìn hẩn, thanh âm thâm tình khiến lòng người say đắm: “Hơn nữa, ta đã tìm được rồi.”

“Phốc!” Cố Ngôn nuốt được một nửa đột ngột phun ra.

Thật bản – Ngôn Diệp nhìn trước mặt một mảnh “nước chảy cuồn cuộn”, khóe miệng cứng ngắc. Không nói tình thoại y dùng với Cố Ngôn có hữu dụng hay không, này công lực phá hoại bầu không khí của nam nhân đúng thật là đệ nhất.

Lần đầu tiên gặp được tên không hiểu phong tình như vậy, Ngôn Diệp đột nhiên cảm thấy đối Cố Ngôn không thể giống như những người trước của y, đùa bỡn phong hoa tuyết nguyệt là bắt được đến tay, y cần điều chỉnh sách lược.

“Không, ngại quá! Khụ!” Cố Ngôn vội vội vàng vàng buông bát, muốn thu dọn tàn cục lại không biết nên xử lý thế nào.

Hắn tuy rằng có điểm trì độn, nhưng tuyệt đối không phải kẻ ngốc, ý tứ Ngôn Diệp vừa rồi, thấy thế nào cũng là đang nói hắn –

Nhưng Cố Ngôn lại thấy không có khả năng, cho là mình hiểu sai, mâu thuẫn trong lòng khiến chân tay hắn luống cuống, không biết nên nói gì, cuối cùng đành phải lau miệng.

Lúc này Ngôn Diệp khe khẽ thở dài, hỏi: “Cậu thật sự không nhớ rõ?” Nói chuyện kèm một cổ ai oán trên mặt. Vốn là biểu tình oán phụ, ở trên mặt y lại trở thành vẻ mặt nam nhân u buồn chán nản.

Cố Ngôn hoàn toàn chẳng hiểu gì, càng mờ mịt, “Nhớ rõ cái gì?”

“Ở buổi tối hôm đó trong khách sạn, khi chúng ta cùng nhau ngâm suối nước nóng, cậu uống say.”

Cố Ngôn ngây ngẩn cả người, hắn căn bản không nhớ rõ mình đã uống rượu. Hơn nữa trực giác nói cho hắn, phàm là sau khi nam nhân uống rượu hầu như không có chuyện gì tốt.

“Tôi uống rượu?”

“Hơn nữa còn say đến lợi hại, hoàn toàn không nghe người khác nói gì cả.” Ngôn Diệp thở dài, “Cậu trừng mắt tôi, ép sát tôi, hung tợn ra lệnh cho tôi không được nhúc nhích!”

“Cái gì?” Cố Ngôn không thể nào tưởng tượng ra mình như thế nào lại là kẻ hung tợn. Hắn không thường uống rượu, thỉnh thoảng uống cũng rất tiết chế, chưa từng uống quá nhiều.

“Sau đó, cậu đem tôi đặt tại bên cạnh ao –” Ngôn Diệp đem chuyện Cố Ngôn say khướt thêm mắm dặm muối, cải biên thành một đoạn sự tình khiến lòng người giận sôi. Nhưng nói xong lời cuối cùng, sự kiện bạo lực lại biến thành câu chuyện xưa đầy tình sắc.

Cố Ngôn hỗn loạn.

“Anh, anh là nói..... Tôi, tôi đem anh.....”

Nhìn nam nhân sắc mặt chuyển từ hồng sang trắng rồi xanh mét, Ngôn Diệp nhin cười, cuối cùng lấy một câu làm như tổng kết, “Cậu làm mông của tôi bị thương.” =))))))

Đó là một ám chỉ mật mờ, nhưng ảnh hưởng với Cố Ngôn không nhỏ. Hắn còn không có ngây thơ đến độ cho rằng làm mông bị thương chỉ là mấy vết thương ngoài da.

Nhìn bộ dáng hắn trợn mắt há mồm, không biết là khiếp sợ hay nghi ngờ nhiều hơn, Ngôn Diệp hỏi: “Cậu không tin?”

Nếu nói không tin, chẳng bằng nói không dám tin, Cố Ngôn chưa bao giờ biết mình có thể say đến ngay cả tính hướng đều đảo lộn. Mọi chuyện đều phải có chứng cứ, nhưng là chẳng lẽ bảo Ngôn Diệp cỡi quần cho hắn xem? Hắn cũng không dám nhìn a!

Giống như là nhìn thấu suy nghĩ của hắn, Ngôn Diệp cũng hiểu được không sai biệt mấy, nói một câu, “Yên tâm, tôi cũng không phải tới tìm cậu báo thù.” Ngữ khí thực nhẹ nhàng, nhưng lại nhíu nhíu mày, “Tuy rằng đêm đó thật sự không tính là một trải nghiệm tốt đẹp.”

Tổng cảm thấy hắn sau một câu hàm ý khác sâu, tuy rằng còn không có hoàn toàn nhận, nhưng Cố Ngôn theo bản năng hỏi: “Vậy anh là tới.....”

Nhìn hần vài giây, Ngôn Diệp đứng lên, cúi người lướt qua bàn ăn, ghé sát bên tai hần, hạ giọng nói: “Tìm cậu đến chịu trách nhiệm với tôi.”

Hết chương 4

(*)

Quần ngủ anh Cố mặc là kiểu thể này

6. Chương 5

Ngoài cửa tiệm sửa xe, Cố Ngôn ngồi xổm cạnh cái xe máy, một tay cầm khăn vẽ vài vòng lên lên xuống xuống trên lớp xe, ánh mắt đại ra nhìn chằm chằm mặt đất, tựa hồ không ý thức được mình đang làm gì.

Một câu của Ngôn Diệp: “Tìm cậu để chịu trách nhiệm với tôi” như một câu thần chú, liên tục vài ngày, mỗi ngày quanh quẩn trong tai hần.

Cho tới bây giờ, Cố Ngôn vẫn cảm thấy có chút khó tin. Nhưng hần cũng không rõ là không tin lời Ngôn Diệp nói, hay là không tin mình nhân lúc rượu say loạn tính.

Tự nhận là đàn ông chính trực, nam tử hán dám làm dám chịu, hần vẫn phải gánh vác việc mình đã làm. Nếu Ngôn Diệp là nữ nhân, về tình về lý hần đều nên phụ trách. Còn nếu không phải nữ nhân, hần cũng không thể – không thể giở trò vô lại với người ta a!

Nhưng nếu Ngôn Diệp lừa hấn, hấn càng nghĩ không ra vì cái gì - nhìn đi nhìn lại, chính mình cũng chẳng có gì đáng lừa, vô luận là tài hay sắc, cũng không đạt tiêu chuẩn!

“Chậc!” Nghĩ đến tâm phiền ý loạn, hấn dứt khoát ném khăn lau đi, đặt mông ngồi trên đất, theo thói quen nghịch nghịch sợi dây hồng trên mắt cá chân, sau đó không tránh khỏi nghĩ đến nam nhân trên tầng.

So với mình, Ngôn Diệp thân là người bị hại ngược lại thoải mái hơn nhiều. Giống như chỉ là kẻ hấn nghe một câu chuyện hài, sau khi cười xong, y lại gần như giống hết lúc mới tới, cũng không nhắc lại chuyện “chịu trách nhiệm” kia.

Ngôn Diệp không nhắc, hấn cũng không biết phải mở miệng thế nào.

Y mỗi ngày thức dậy sớm hơn hấn, mở cửa tiệm rồi làm bữa sáng, thỉnh thoảng ngồi trên sô pha trong tiệm xem tạp chí, hoặc là chẳng làm gì, chỉ đứng bên cạnh nhìn hấn sửa xe. Phòng mỗi ngày đều quét tước, quần áo cũng hai ngày giặt một lần, ngay cả chậu cây tiên nhân chưng trong nhà mua về vài năm cũng chẳng được hấn ngó ngang tới, được y chăm sóc vài ngày, ngày hôm qua đã nở hoa rồi. Là màu phấn hồng.

Đối phương từ trong ra ngoài hết như một hiền thê lương mẫu, chỉ thiếu mỗi chuyện hai người chưa ngủ cùng giường! Cố tình chính mình còn cảm thấy quen, hơn nữa còn cmn không cảm thấy có gì sai!

Cố Ngôn ôm đầu, cảm thấy trước khi chính mình hiểu rõ mọi chuyện thì Ngôn Diệp cũng đã hoàn toàn xâm nhập sinh hoạt của hấn.

Đang khi hấn đang kiểm điểm bản thân không dứt khoát, Ngôn Diệp từ tầng hai đi xuống, đứng ở trên cầu thang nhìn hấn. Vài giây sau, hỏi: “Ngồi dưới đất làm gì?”

Cố Ngôn giật mình lấy lại tinh thần, đứng lên, vỗ vỗ bụi dính sau quần, xoay người hướng hấn nở nụ cười, “Không có gì.”

Ngôn Diệp khoanh tay trước ngực, nói một câu “Ăn cơm” rồi xoay người lên tầng.

Nói thật, nam nhân có thể có trù nghệ như Ngôn Diệp thật sự là rất khó, Cố Ngôn thậm chí thấy chỉ cần Ngôn Diệp làm cơm, cho y ở trong này ăn chùa ở chùa cũng đáng giá.

Lên tầng hai, Ngôn Diệp bưng đồ ăn đang từ phòng bếp đi ra. Cố Ngôn bị mùi thơm xộc vào mũi hấp dẫn, hai chân tựa như có ý thức tự động đi đến bàn ăn.

Ngôn Diệp đem đồ ăn đặt lên bàn, Cố Ngôn vừa lại đây đã bị y kéo cánh tay, giẫy tiếp theo hai tay nam nhân đã đặt trên lưng hấn.

Vừa rồi nói Ngôn Diệp “gần như” không có gì khác biệt so với lúc mới tới, đó là vì có thêm vài hành động,

chính là số lần mập mờ trêu chọc ái muội với hấn ngày càng nhiều.

Sờ soạng trên lưng hấn một lúc, Ngôn Diệp mỉm cười, kéo vạt áo phong Cổ Ngôn, dễ dàng cởi ra.

“Vào tắm trước đi.” Ngôn Diệp hướng hấn hất hất cằm.

“Ác!” Cổ Ngôn gật đầu một cái, xoay người đi về phía phòng tắm. Đi đến nửa đường, mới phát hiện mình bất tri bất giác ngoan ngoãn nghe theo lời đối phương.

Quay đầu nhìn thoáng qua, Ngôn Diệp đưa lưng về phía hấn ngồi trước bàn ăn, trong nháy mắt, hấn đột nhiên cảm thấy, có người ở nhà chờ mình ăn cơm thật tốt.

Cổ Ngôn cảm thấy Ngôn Diệp các phương diện điều kiện đều tốt lắm, trừ bỏ là đàn ông.

Nhưng hấn cũng là đàn ông, còn đối một người đàn ông khác làm ra cái chuyện cảm thú này – tuy rằng đến bây giờ còn chưa hoàn toàn xác định, nhưng nếu hấn thật sự đã làm, thì Ngôn Diệp hiện tại tuyệt đối đang lấy đức báo oán a!

Vội vàng tắm rửa thay quần áo, Cổ Ngôn ngồi vào bàn ăn. Ngôn Diệp đem bát cơm xới đầy đặt trước mặt hấn.

Hai người yên lặng ăn một lúc, Cổ Ngôn ngẩng đầu nhìn người đối diện đang tạo nhả dùng tay trái cầm đũa.

Ngôn Diệp sức ăn không lớn, Cổ Ngôn nghĩ hấn là người mẫu nên muốn giữ dáng, nhưng y lại không ăn kiêng, vô luận đồ nhiệt lượng rất cao gì đó vẫn ăn không bỏ.

“Sao vậy?” Biết hấn đang nhìn mình, Ngôn Diệp cũng không ngẩng đầu lên, hỏi.

Do dự một chút, Cổ Ngôn hỏi: “Tôi làm vậy với anh – anh không hận tôi?” Trên lý thuyết, vừa thấy mặt liền chém hấn cũng không tính là quá đáng đi?

Ngôn Diệp dừng lại chiếc đũa, ngẩng đầu nhìn hấn.

Không dám nhìn thẳng y, Cổ Ngôn hơi xấu hổ cúi đầu dùng tay cọ cọ cái mũi.

Giương khóe miệng, Ngôn Diệp buông chiếc đũa, hai bàn tay chồng lên nhau, chống cằm nhìn hấn, “Cậu nói sao?”

Ba chữ mà thôi, lại tràn ngập tính ám chỉ. Cố Ngôn ngẩng đầu, Ngôn Diệp dựa lưng vào ghế, chỉ mỉm cười, chung quanh giống như tràn ngập một cỗ khí vô hình – làm hắn cảm thấy trên mặt hơi nóng lên.

Có cái gì đó đang rục rịch?

Ngôn Diệp đột nhiên nhẹ nhàng gọi hắn một tiếng, “Cố Ngôn.”

Thanh âm đó – Cố Ngôn cảm thấy như bị thôi miên.

Lúc này Ngôn Diệp đứng lên đi đến bên hắn, trong ánh mắt mờ mịt của Cố Ngôn, cúi đầu hôn một cái trên môi hắn. Cũng không thể xem là hôn, chỉ là nhẹ nhàng chạm môi, trong lòng nảy lên một cái rồi đột nhiên giây tiếp theo lại dời đi.

Nụ hôn nhẹ nhàng lướt qua, cũng đã đủ làm cho Cố Ngôn chấn kinh rồi.

Nụ hôn thuần khiết này, làm cho hắn nhớ tới giấc mộng không thuần khiết kia của mình, khuôn mặt người trong mộng “vật lộn” cùng hắn ở một giây ngắn ngủi tự động thay bằng nam nhân trước mắt.

Hữu tình và gian tình với nam nhân tựa như cùng phát triển, đôi khi, một chút không để ý có thể tạo thành một sự ngoài ý muốn.

Đối Cố Ngôn mà nói, Ngôn Diệp xuất hiện chính là sự ngoài ý muốn, biến cuộc sống của hắn nhất thời giống như trở nên “như mộng tự huyền”(*). Nhưng sống cùng Ngôn Diệp không đến một tháng, phát triển này tựa hồ quá nhanh đi.

(*) tựa như ảo mộng, không phải là chân thật, vừa giống như mộng vừa giống như ảo giác.

Nụ hôn như là phát súng bắt đầu, sinh hoạt hai nam nhân đã không chỉ giới hạn trong ăn và ngủ, Ngôn Diệp đột nhiên ôm hay nhìn chăm chú ái muội đã là chuyện thường như cơm bữa, y thực am hiểu trêu đùa như có như không, dù chẳng qua đang xem TV thì đùa nghịch ngón tay Cố Ngôn, cũng có thể làm cho hắn mặt đỏ tai hồng.

Có đôi khi Cố Ngôn vừa đi vệ sinh ra liền nhìn Ngôn Diệp chỉ mặc độc cái quần lót đứng ở trước mặt hắn. Thất lưng bụng mộng không nói, chỉ riêng cái chỗ phồng lên một đống trên quần lót, khiến cho hắn có loại xúc động muốn tiến lên kéo ra nhìn xem bên trong có phải nhét bông hay giấy vệ sinh gì đó hay không.

Không phải y muốn câu dẫn mình đi?

Đang lau xe trong cửa hàng, Cố Ngôn nhin không được nghĩ ngợi, Ngôn Diệp nhất cử nhất động thấy thế nào cũng đều có ý dụ hoặc hắn. Nhưng trước đây không quan tâm, hắn đối phương diện này thật sự không có tìm hiểu –

Tưởng tượng hình ảnh chính mình đè trên người Ngôn Diệp, còn thấy không tệ lắm, ít nhất hẳn không bài xích.

Hai người thân cao không kém là bao nhiêu, chính mình hơi thấp hơn, nhưng cũng cường tráng hơn chút, bất quá tổng thể mà nói, vẫn là tương xứng.

Bởi vì không bài xích, Cố Ngôn lại thả suy nghĩ bay xa, rất nhanh tưởng tượng biến thành ý dâm, ngay thời điểm hắn bắt đầu nhiệt huyết sôi trào, một thanh âm nũng nịu lay tỉnh hắn.

Cố Ngôn lập tức đem đầu óc tràn ngập hình ảnh không dành cho nhi đồng xóa sạch, xoay người liền thấy, một nữ nhân cao gầy đứng ở cửa, một thân màu hồng đào cùng quần short, đường cong thân thể lả lướt tinh xảo.

Lấy xuống kính râm màu đỏ rượu, gương mặt phấn son tuyệt đối là mỹ nữ.

“Âm thanh xe tôi có chút lạ,” Người đẹp ngọt ngào cười, chỉ xe thể thao màu vàng bên ngoài, “Có thể giúp tôi xem thử không?”

“Đương nhiên!” Cố Ngôn cười đi qua.

“Tôi khởi động một chút để nghe thử tiếng xe,” Hắn mở cửa xe, ngồi vào ghế lái, “Trừ bỏ âm thanh lạ, còn có chỗ nào hỏng hóc nữa không?”

“Không có, nhưng nếu anh có thể giúp tôi kiểm tra toàn bộ thì không còn gì tốt hơn.”

“Được”

Hắn khởi động xe, nhưng nghe một hồi cảm thấy giống như không có vấn đề gì. Xuống xe, hướng người đẹp chủ xe nói: “Nghe bên ngoài không có vấn đề gì, tôi muốn xem bên trong –”

“Xem chỗ nào nha?” Đột nhiên nàng dựa cả người vào hắn, bộ ngực mềm mại dán trên cánh tay hắn, ánh mắt và giọng nói đã đến trình độ mập mờ trắng trợn.

Cố Ngôn ngây ngẩn cả người, đang định mở động cơ ra thì dừng lại, gần đây thường tiếp xúc nam nhân, đụng đến nữ nhân nhất thời phản ứng không kịp, “Tiểu thư, cô, cô.....”

Cô gái nở nụ cười, theo nụ cười của nàng, Cố Ngôn cảm thấy một trận cảm giác mãnh liệt trên cánh tay.

“Anh thật có vị đàn ông nha!” Nữ nhân nói một câu.

Cố Ngôn sửa xe nhiều năm như vậy, lần đầu tiên có loại “diêm ngộ” này, ai biết sau đó còn càng mạnh mẽ hơn. Chợt nghe nữ nhân nói một câu “Tôi cũng muốn xem bên trong anh”, sau đó khóa kéo quần hần đã bị kéo ra, toàn bộ động tác vừa nhanh vừa chuẩn.

Đến nước này thì đầu gối cũng phải có phản ứng, “Tiểu thư cô làm gì?” Cố Ngôn hoảng sợ, di chuyển nhanh tránh sang bên cạnh. Ai biết đối phương động tác so với hần còn nhanh hơn, hơn nữa khí lực không phải lớn bình thường, kéo lấy cánh tay hần liền ép cả người hần lên xe.

“Chớ đi nha.” Nữ nhân cơ hồ ghé vào trên người hần, một đôi bông đảo cũng bị ép đến biến dạng.

Chưa từng gặp qua nữ nhân cơ khát như vậy, Cố Ngôn bị dọa hoảng, lại đột nhiên may mắn chính mình hôm nay mặc quần bò, bằng không chỉ sợ cả quần lót cũng bị lột!

“Cô mau đứng lên, bằng không tôi –” Nói không được, bởi vì cô ta đã với tay vào trong quần hần, cách quần lót bắt đầu vuốt ve xoa nắn.

Hần đã rất lâu không làm loại chuyện này, nam nhân trông vắng không có cái loại hưng trí này, nhưng đối với thân thể vài ngày liên tục bị Ngôn Diệp trêu chọc gợi lên cơ khát, lúc này không thể nghi ngờ là “lửa cháy đổ thêm dầu”.

Nữ nhân nở nụ cười, “Nhanh như vậy đã cứng rồi a?” Nói xong nhéo nhéo hai khỏa thịt phía dưới của hần.

Cố Ngôn xấu hổ và giận dữ, đang chuẩn bị vứt bỏ phong độ thân sĩ, cân nhắc đem nàng một quyền đánh văng hay là một cước đạp bay, đột nhiên có người kêu một tiếng, “Cố Ngôn!”

Giọng nói kia – Ngôn Diệp đi mua thức ăn đã trở lại!

Cố Ngôn vừa ngẩng đầu, chỉ thấy Ngôn Diệp đang đứng vị trí không xa chừng mấy thước, vẻ mặt thâm trầm nhìn bọn họ.

Tình hình lúc này giống bắt gian tại trận vậy, Cố Ngôn sợ tới mức đại chưởng vung lên, giống hệt như đập ruồi bọ mà đẩy nữ nhân trên người ra. Không để ý tới cô ta thét chói tai, nhìn Ngôn Diệp khẩn trương hỏi: “Anh sao lại quay về?” Ngay nói chuyện cũng là câu nghi vấn khi bị người khác tình cờ bắt gặp chuyện tốt. *(Ý là giật mình hỏi lấp liếm cho qua)*

Không nói chuyện, Ngôn Diệp nhìn thoáng qua nữ nhân té trên mặt đất.

Lúc này nữ nhân đứng lên, quay đầu liếc mắt nhìn Ngôn Diệp một cái, lại nhìn nhìn Cố Ngôn, như là đoán được hai người có quan hệ không tầm thường, cắn răng hừ lạnh một tiếng, dứt khoát lái xe đi luôn.

“Kẻ gây họa” vô mộng đi rồi, lưu lại “người bị hại” thu thập cục diện rồi rấm.

Ngôn Diệp rút cục đem ánh mắt chuyển đến người Cố Ngôn, nhắc khéo miệng hỏi: “Sao tôi lại không thể quay về?”

“Anh, anh không phải đi mua đồ ăn sao?” Thấy y hai tay trống trơn, Cố Ngôn cười gượng muốn làm dịu không khí, “Đồ ăn đâu?”

Nhìn hắn vài giây, Ngôn Diệp tà khí cười, “Yên tâm, hôm nay cho cậu ăn xúc xích.”

“Xúc xích? Tôi thích ăn, rán là ngon nhất –” Cố Ngôn một bên hồ ngôn loạn ngữ một bên nhìn Ngôn Diệp đến gần, mỗi khi nam nhân tới gần một chút đều cho hắn thêm một phần cảm giác áp bách. Dưới tình thế khẩn cấp, hắn giả ngu xoay người đi vào trong phòng.

“Anh nấu cơm đi, tôi tiếp tục lau xe.” Kết quả vừa mới vào nhà đã bị Ngôn Diệp kéo cánh tay, xoay một trăm tám mươi độ ấn vào tường.

Cái ót đập vào tường, Cố Ngôn đau đến kêu một tiếng.

Ngôn Diệp một tay ấn vai hắn, ngửi được trên người Cố Ngôn có mùi hương như ẩn như hiện, y cúi đầu hít nhẹ một cái, cười như không cười nhìn hắn, “Trên người đều là mùi hương con hồ ly dâm đẳng kia.”

Cố Ngôn nghĩ hắn nói là mùi nước hoa, còn chưa kịp giải thích, cổ áo đã bị kéo lấy.

“Cậu cùng nữ nhân kia làm được đến bước nào rồi? Hả?” Ngôn Diệp mặc dù đang cười, nhưng biểu tình lại khiến người ta thấy lạnh đến không thể lạnh hơn, tay kia thì nắm cầm Cố Ngôn hỏi: “Các người đã hôn nhau chưa? Đã sờ ngực nàng ta chưa? Nàng ta đã ngậm lỗ Nhị của cậu chưa?!”

Cầm bị y niết phát đau, Cố Ngôn thấy mình như nữ nhân đáng thương trong TV bị “bức lương vi xướng”(*), mắt thấy vấn đề Ngôn Diệp hỏi một cái so với một cái càng thêm gay gắt, hắn sợ tới mức vội vàng lắc đầu.

(*) Ép con nhà lành làm ca kỹ, ép người lương thiện làm chuyện xấu.

“Không có không có!”

“Không có?” Bàn tay Ngôn Diệp vươn vào từ chỗ khóa quần bị kéo ra của hắn, không nhẹ không nặng chậm rãi xoa hai cái, cười lạnh hỏi: “Vậy thì ở đây sao lại cứng lên rồi?”

Cố Ngôn đã quên khóa quần còn chưa kéo lên, giờ lại bị tay Ngôn Diệp làm cho không dám động, hắn càng không ngừng giải thích, “Thật sự không có! Chúng tôi cái gì cũng chưa làm anh đã trở lại!” Hắn đúng thật có một chút phản ứng, nhưng bị sờ như vậy còn không có phản ứng thì không còn là nam nhân bình thường.

“Ý cậu là tôi về không đúng lúc?” Ngôn Diệp nheo mắt, giọng nói trở nên nguy hiểm, “Nếu tôi trở về trễ thêm chút nữa, các người nên làm cái gì đều làm cả rồi có phải hay không?”

Ngôn Diệp như vậy quá mức xa lạ, trong nháy mắt, Cố Ngôn hoàn toàn bị khí thế của y kinh sợ. Hắn lần đầu thấy bộ dáng Ngôn Diệp tức giận, đã quen một Ngôn Diệp tao nhã, người trước mắt tựa như thay đổi tính cách.

”Nữ nhân kia cũng đã bò lên người cậu rồi, kế tiếp có phải muốn cưỡi nhau trên xe (*the riding position, woman on top*) hay không? Khuôn mặt này thoát nhìn thành thành thật thật, không nghĩ tới lại thâm tàng bất lộ –”

– đây không phải chỉ thay đổi tính cách, phải là thay đổi cả người a!

Hình tượng “hiền thê lương mẫu” của Ngôn Diệp trong lòng hắn như thủy tinh rạn vỡ, một góc nhỏ đã bể tan tành.

Đầu Cố Ngôn trĩu nặng rốt cục cũng phản ứng, ngẩng phắt lên trừng hắn, “Anh cmn dựa vào cái gì quản nhiều như thế? Anh cũng có phải vợ của tôi đâu!”

Cũng chỉ là một câu giận lẫy, đôi khi lại có thể mang tính quyết định.

Dường như chỉ đợi những lời này của hắn, Ngôn Diệp đột nhiên trầm mặc, nhưng ánh mắt nhìn chằm chằm kia lại làm cho Cố Ngôn cảm thấy y như muốn nuốt hắn xuống bụng, chỉ thiếu điều chưa nhếch môi lộ răng ra.

Trong nháy mắt, Cố Ngôn cảm thấy có cái gì chợt lóe trong đầu, lại không kịp bắt lấy. Lúc này, Ngôn Diệp đột nhiên buông hắn ra.

“Trò chơi ôn nhu luyện ái chấm dứt tại đây.” Dùng sức hôn một cái ở trên trán hắn, Ngôn Diệp cười đến vô cùng dịu dàng, ngược lại làm cho người ta không rét mà run, “Bây giờ, tôi dạy cậu cái gọi là trò chơi của người lớn.”

Khác với những trò chơi ở nhân gian của y trước đây, ý nghĩ ban đầu của Ngôn Diệp là ôn nhu đối xử với Cố Ngôn, bởi vì lần này thứ y cần không chỉ là một lần lên giường quan hệ thể xác.

Nam nhân này quả thực giống trong tưởng tượng của y rất thú vị, cũng có thể chỉ là nhất thời mới mẻ, nhưng không thể phủ nhận, loại trải nghiệm cuộc sống sinh hoạt một nhà này rất mới lạ với y.

Nhưng mà hiện tại xem ra, người này mặt ngoài hàm hậu thành thật, bản chất không những muợn tao lại thâm đặng!

“Anh làm gì? Mau buông tay! Đây! Buông ra!” Cố Ngôn một đường nghiêng ngã lảo đảo, vô luận giấy dựa kêo la như thế nào, vẫn bị Ngôn Diệp tha lên lần hai.

Vào phòng hẩn, Ngôn Diệp ném hẩn lên giường.

Cố Ngôn một đầu vùi trong chăn, vừa đứng lên, mới ngẩng đầu liền thấy Ngôn Diệp đứng ở bên giường cời thất lừng.

Cố Ngôn đoán được đại khái “trò chơi của người lớn” là có ý gì, nhìn tình huống trước mắt, Ngôn Diệp chắc chỉ là muốn lấy dây lưng trói hẩn, chỉ là muốn cởi quần. Nhưng cởi quần à — hẩn nghĩ hẩn hiểu được ý tứ món “xúc xích” kia rồi.

Chỉ là ai ăn chính là vấn đề.

Nháy mắt, chuông cảnh báo trong đầu Cố Ngôn rung mãnh liệt, trợn mắt, lời lẽ chính nghĩa hô một câu, “Tôi cảnh cáo anh không được làm xằng bậy!”

Đáng tiếc còn chưa nói xong, Ngôn Diệp đã sai bước đến giường, mạnh mẽ ôm lấy hẩn. Cố Ngôn theo bản năng giấy dựa, không ngờ khí lực tên này so với hẩn lớn hơn nhiều lắm, hai người ôm nhau lẫn vài cái, hẩn vẫn bị Ngôn Diệp đặt dưới thân.

Không cho hẩn cơ hội thở dốc, Ngôn Diệp giữ đầu hẩn, cúi đầu hôn sâu.

Không còn là mức độ khê chạm nữa, Cố Ngôn sững sốt một chút, đầu lưỡi nam nhân linh hoạt tiến vào trong miệng hẩn, thô bạo liếm láp, ở trong miệng qua lại càn quấy.

Gần như là thở không nổi, hẩn chưa bao giờ biết một cái hôn có thể làm cho người ta hít thở không thông, đầu lưỡi Ngôn Diệp như là muốn vói vào trong cổ họng hẩn vậy.

Hai thân thể cùng một chỗ hữu ý vô tình cọ xát, hơi thở nóng rực kích thích mỗi một dây thần kinh, bộ vị mẫn cảm của nam nhân cũng có phản ứng, Cố Ngôn cảm thấy nơi đó của Ngôn Diệp cứng rắn đâm hẩn, theo bản năng vịn vịn né tránh, nhưng muốn động hai ba cái cũng không thể.

Đến khi môi hai người rốt cục tách ra, Cố Ngôn ngửa đầu hít vào một hơi thật sâu, cảm thấy đầu vầng mắt hoa, ngoài miệng ướt sũng, ngay cả môi cũng có điểm sưng.

So với Cố Ngôn, Ngôn Diệp hoàn toàn thành thạo, thừa cơ hội ngắn ngủi hẩn thất thần gọn gàng kéo quần hẩn xuống. Hôm nay Cố Ngôn cuối cùng cũng không mặc quần đùi hoa, kiểu dáng bình thường màu xám cũng không tệ. Ngôn Diệp khê cười một tiếng.

Một tiếng cười này làm cho Cố Ngôn hoàn hồn. Cúi đầu, quần đã bị kéo đến dưới đầu gối, mà hai tay Ngôn

Diệp đã túm quần lót hần kéo xuống.

Chính mắt nhìn thấy cái kia của mình bật ra, hần sợ tới mức tung chân đá Ngôn Diệp, xoay người bò về phía mép giường.

Ai ngờ này tư thế vừa lúc cho người đằng sau cơ hội, hần vừa mới bò chưa được hai bước, Ngôn Diệp liền trèo lên ngang hông hần.

“A!” Cổ Ngôn hét thảm một tiếng, lập tức nằm úp sấp lên giường.

“Đừng sợ,” Ngôn Diệp cúi đầu nhìn xương bả vai Cổ Ngôn, như an ủi bình thường mà chậm rãi vuốt ve lưng hần, “Kỹ thuật của tôi tốt lắm, sẽ không làm cậu bị thương.”

Khốn khiếp! Cổ Ngôn cứng người, tức giận thở hổn hển trong nháy mắt muốn đem Ngôn Diệp ném đi, nghe được câu cuối cùng của y, sững sốt, âm trầm hỏi: “Anh tìm đến tôi vì muốn tôi chịu trách nhiệm như vậy?”

Ngôn Diệp trầm mặc vài giây, ngữ khí có điểm trêu chọc, “Bằng không thì sao? Chẳng lẽ bảo cậu lấy tôi?”

“Cho dù anh là nữ nhân, tôi..... Tôi cũng không lấy!”

Bật cười, Ngôn Diệp tựa hồ nổi hứng thú, tay vuốt ve trên cổ Cổ Ngôn, “Vậy để tôi lấy cậu đi, hôm nay động phòng, cậu tốt nhất nên hầu hạ tốt lão công đi a.”

Bị tên khốn này coi như đệm thịt, còn bị y trêu chọc chế nhạo, Cổ Ngôn nháy mắt nổi cơn giận dữ, quay phắt đầu lại thiếu chút nữa sái cổ, “Tôi đi anh...” Kết quả vừa thấy thứ Ngôn Diệp cầm trong tay liền giật thót.

”Cậu lần đầu tiên nên dùng mặt sau làm, vẫn là dùng thứ này sẽ tốt hơn. » Ngôn Diệp quơ quơ thuốc mỡ trên tay, như là muốn nói đây là đang sẵn sóc hần.

“Anh lấy thứ đó ở đâu??” Cổ Ngôn kêu một tiếng.

“Vừa mua.”

“Anh bảo đi mua thức ăn mà lại mua thuốc bôi trơn về?” Hần muốn học máu!

Ngôn Diệp không nói chuyện, đặt thuốc bôi trơn bên miệng, dùng răng nanh cắn mở nắp, tay kia thì bắt đầu tháo cúc áo sômi trên người, hai mắt nhìn chăm chăm vào Cổ Ngôn, từ biểu tình đến ánh mắt đều là dụ dỗ trần trụi.

Tuy rằng phần nộ, nhưng Cổ Ngôn tầm mắt vẫn là không tự chủ dao động giữa bên miệng Ngôn Diệp và khuôn ngực dần dần lộ ra của y. Bộ dáng nam nhân cắn mở thứ kia phi thường quyến rũ, lại thêm đó là thuốc bôi trơn mà hiện ra thêm phần tình sắc, hơn nữa cởi áo sơ mi, Ngôn Diệp hạ thân cũng chỉ có một cái quần lót màu đen, chân dài thẳng tắp tách ra trái phải, cảnh tượng như vậy – nam nhân như vậy khóa ngồi trên người chính mình –

Cổ Ngôn cảm thấy đến nước này đã chạy trời không khỏi nắng. Xoay lại cái cổ cứng ngắc, hắn túm lấy drap giường liềm mạng nhích về phía trước, tốc độ so với ốc sên không nhanh hơn bao nhiêu, nam nhân tựa như Thái Sơn áp đỉnh đê trên người hắn, làm hắn không thể không kêu rên, người này rốt cuộc nặng bao nhiêu a?

Đột nhiên nghe được “Phốc” một tiếng, ngay sau đó Cổ Ngôn cảm thấy trên mông chợt lạnh, khiến tâm hắn cũng lạnh theo.

Rốt cuộc y đổ ra bao nhiêu a?!

Ngôn Diệp cơ hồ đổ cả lọ thuốc bôi trơn lên Cổ Ngôn mông, chất nhầy trong suốt trôi xuống giữa hai chân, Cổ Ngôn do lạnh mà run run, đương nhiên cũng có thể là bị dọa.

“Không! không không không!” Rốt cục ý thức được thật sự muốn đã xảy ra chuyện, Cổ Ngôn phe phẩy đầu, “Cái này quá nhanh, dù, dù gì cũng phải có tiền hí a!”

Loại phản ứng “ngây ngô” này của hắn chỉ càng kích thích ý xấu trong mắt Ngôn Diệp, ác liệt cười dùng tay xoa nắn mông hắn, “Lần đầu tiên làm tiền hí gì đó càng khiến cậu khẩn trương hơn thôi, chờ xong lần này, chúng ta mới hảo hảo làm chút tiền hí.”

Cảm giác được ngón tay nam nhân vẽ loạn ở giữa đùi, kỳ quái lại có chút khó nhịn làm cho Cổ Ngôn thở hổn hển, cảm thấy chính mình giống như con gà sắp bị cắt tiết, chờ chút sẽ được xử lý, lại cố tình hết lần này tới lần khác bị xoa dịu rất thoải mái.

Ngôn Diệp không biết khi nào đã ghé cả người vào trên lưng hắn.

Khi y với ngón tay vào miệng huyết khép chặt của Cổ Ngôn, cảm giác lạnh lẽo xâm nhập đến bên trong, Cổ Ngôn cắn răng kêu một tiếng, cả người co thành một cục.

Ngôn Diệp thuận thế ôm thắt lưng hắn làm cho hắn nằm nghiêng, như là tựa vào trong lòng y, đưa tay đến phía trước hắn cầm tinh khí đã nửa cương lên, liền dùng tay còn lưu lại thuốc xoa nắn đến cương lên.

“Ngô –” Cổ Ngôn nhin không được kêu khê. Vừa rồi là có điểm thoải mái, hiện tại còn lại là hoàn toàn thư thái. Nam nhân tại loại thời điểm này, đại bộ phận năng lực suy nghĩ đều bị thứ giữa hai chân kia khống chế, sau một lát, thân thể căng thẳng của Cổ Ngôn ở trong tay Ngôn Diệp liền dần dần mất đi khả năng chống đỡ.

“Thoải mái sao?” Ngôn Diệp ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng hỏi, hạ thân chậm rãi ma sát vào hắn.

Bị vỗ về chơi đùa như vậy, không ai lại cảm thấy không thoải mái. Nếu chỉ là đơn thuần vuốt ve như vậy, Cổ Ngôn sẽ không quá mức bài xích, coi như chỉ nam nhân trong lúc đó hỗ trợ lẫn nhau.

Nhưng mộng hắn từ trong ra ngoài đều ướt đầm, lại dính sát vào Ngôn Diệp, đối phương cử động một chút, hắn liền cảm giác giây tiếp theo có thể có cái gì đó trượt vào. Phía trước bị biến thành thư thái, mặt sau cảm giác lại rất tra tấn.

“Anh, anh đừng tiến vào..... Tôi cũng dùng tay giúp anh xoa..... A!” Cổ Ngôn cắn chặt răng, đứt quãng hỏi: “Được không?”

Loại này thời điểm còn muốn tìm cơ hội lùi bước? Ngôn Diệp rũ mắt thấy tính khí Cổ Ngôn đã cứng rắn, nhắc khéo miệng, đột nhiên buông tay.

Khoái cảm đình chỉ, Cổ Ngôn có điểm run sợ, còn không đợi hắn từ trong dục vọng thanh tỉnh, đột nhiên cảm giác có cái gì nhét vào mộng hắn, một viên rất lớn, vừa trơn vừa lạnh.

“Cái gì vậy?” Kinh ngạc một chút, hắn theo bản năng muốn quay đầu xem, một chân lại đột nhiên bị nâng lên đến, ngay sau đó một thứ lại thô lại vừa cứng thẳng tắp tiến vào, làm cho hắn cơ hồ muốn kêu to.

“Là bảo bối của ta!” Từ mặt bên tiến vào, Ngôn Diệp động thất lưng hai cái, tinh nguyên dính thuốc bôi trơn bên ngoài nhét vào vừa nãy, tựa như là vì y tiến vào mở đường.

Tính khí chưa đi vào hết hậu huyết, hắn vừa lòng nghe Cổ Ngôn nức nở thở dốc, cúi đầu ghé vào lỗ tai hắn đầy sắc tình hỏi: “Có lớn không?” Một bên hỏi một bên lại động hai cái.

Thật sự – rất lớn! Cổ Ngôn ngẩng đầu lên từng ngậm từng ngậm thở phì phò, cảm giác cái thứ trong mộng kia như là có sinh mệnh mà nhúc nhích, lấp đầy bên trong hắn. Kỳ thật không tính là rất đau, phải nói càng nhiều cảm giác là trưởng, cảm giác như là ngực bị đè nén lại tra tấn hắn đến chân tay luống cuống, chỉ có thể cắn răng, từ trong kẽ răng phát ra tiếng thở dốc.

Lần trước làm trong tình huống vô ý thức, lần này ở trạng thái thanh tỉnh quả nhiên cảm giác bất đồng. Ngôn Diệp thoải mái mà thở dài, hậu huyết người trong lòng vừa ướt lại nóng, chặt chẽ bao lấy y, hiện tại tư thế này tuy rằng không thể động thật sự lợi hại, cũng tiết kiệm khí lực.

Ngôn Diệp một tay nâng một chân Cổ Ngôn, bắt đầu đóng đưa phần eo va chạm ở trong cơ thể hắn.

Chưa từng có loại thể nghiệm này, khí lực Cổ Ngôn như là bị tháo nước, chỉ có thể há mồm thở hào hển, cả người theo mỗi lần đâm vào phía sau run lên.

Rất nhanh, dịch làm trơn trong cơ thể Cố Ngôn theo Ngôn Diệp sáp nhập mà chút một bị dẫn ra ngoài, mỗi lần ra vào đều mang theo tiếng nước, Cố Ngôn dường như mất hồn, nhẹ nhàng mà rên rỉ một tiếng.

Thanh âm không tính là quyến rũ nhưng lại ngoài ý muốn câu nhân, làm cho Ngôn Diệp càng thêm hưng phấn, “Thoải mái?” Y dừng động tác, cắn cắn lỗ tai Cố Ngôn, thấy bên tai nam nhân lập tức hồng thắm, vừa lòng động nhanh hơn, đi vào càng sâu.

Thanh âm Cố Ngôn thoát ra, theo thứ thô cứng trong thân thể đâm chọc mà lúc cao lúc thấp, có khi cũng cần môi không cho chính mình kêu quá to.

Tư thế nằm nghiêng có thể nhìn đến người trong lòng căng chặt, thớ thịt trên mông run nhẹ, từ đầu đến chân mỗi một đường cong đều tràn ngập hơi thở dương cương xinh đẹp. Một chân bị nâng lên, có thể tình tường thấy cảnh tượng tính khí màu tím đỏ thô to không ngừng sáp nhập giữa hai đùi, có nhiều lần Ngôn Diệp cố ý đưa tay hấn tới chỗ hai người kết hợp, để hấn cảm giác sự ra vào của mình.

Sờ đến thứ đồ chơi lộ ra non nửa ở bên ngoài kia của nam nhân, nghĩ đến hơn phân nửa còn lại chôn ở nơi nào, Cố Ngôn mặt liền hồng như xuất huyết.

Sau khi làm cho mấy lần huyết khí dâng trào, phía sau lại bị xâm nhập đâm xuyên, Cố Ngôn cảm giác trên lưng một trận tê dại, theo bản năng căng thẳng thân thể, kêu một tiếng khàn khàn, vài đạo trượt dịch nồng đậm bắn lên trên drap –

Trái tim nhảy loạn như mất quy luật, hấn mờ mịt nhìn phía trước, cả người mềm nhũn ngồi phịch trong lòng Ngôn Diệp.

Buông chân hấn xuống, dục vọng Ngôn Diệp còn chôn thật sâu ở trong thân thể hấn, tuy rằng không hề động, nhưng lúc cao trào, hậu huyết Cố Ngôn co rút nhanh, mang đến kích thích không nhỏ.

Y xoa nắn tính khí đã bắn vài cái của Cố Ngôn, cười nói: “Lần đầu tiên làm có thể bị đâm đến bắn, xem ra thân thể này thực thích hợp bị ôm.”

Cố Ngôn nháy mắt mặt đỏ tai hồng muốn đập đầu vào tường, xấu hổ hận không thể nói chính mình kia không phải bắn tinh, là không khống chế!

Chỉ là lời nói phản bác còn chưa có nghĩ xong, Ngôn Diệp lại bắt đầu động, bình thần buông ra để bụng y “ba ba” va vào mông hấn, từng chút từng chút ở thật sâu trong cơ thể hấn đảo lộn.

Sống đến cái tuổi này, Cố Ngôn lần đầu tiên biết đến hai nam nhân cũng có thể chơi đến trình độ điên cuồng này, mãi đến khi hấn cảm thấy mình ngay cả nửa cái mạng cũng không còn, Ngôn Diệp mới dừng lại, ở chỗ sâu nhất đem tinh dịch nóng bỏng một giọt không lọt bắn vào trong thân thể hấn.

Cố Ngôn rên rỉ, hai tay gắt gao nắm cái chăn, cảm thấy như là bị người lưu lại ký hiệu trong thân thể.

Sau khi chấm dứt, Ngôn Diệp ngẩng đầu lên, ánh mắt ở trong nháy mắt biến thành màu đỏ, sau một lát lại khôi phục nguyên dạng, y nhắm mắt lại, thở phào một cái thật sâu.

7. Chương 6

Được linh giáo đầy đủ tính dục cùng thể lực hơn người của Ngôn Diệp, Cố Ngôn bị trận tình ái điên cuồng này hành hạ đến cả người tiêu tụy.

Không phải người! Cảm thú! Người ngoài hành tinh!

Sau khi dư vị cao triều còn chưa dứt, Cố Ngôn cắn răng, đỏ vành mắt nằm nhoài trên giường hỗn độn, trong lòng không ngừng lên án.

Càng tàn tạ hơn so với cái giường chính là thân thể hắn, eo cùng chân đau mỗi trước không tính, cái mông mới là nơi đáng nói, hậu huyết đau rát, còn có thứ gì đó đang từ từ chảy ra—

Đây là lần đầu tiên Cố Ngôn trải nghiệm chuyện tình ái giữa hai người đàn ông, cũng không có nhiều cảm giác bài xích. Tuy rằng ban đầu không tính là tự nguyện, nhưng hắn cũng biết sau đó xem như là nửa muốn nửa không rồi.

Ngoại trừ lúc bắt đầu có đau, sau đó thân thể quả thực cảm nhận được vui vẻ, kỹ thuật Ngôn Diệp cũng rất thuần thực –

Nghĩ đến Ngôn Diệp, Cố Ngôn đột nhiên đối với tình huống hiện tại mờ mịt, nam nhân nho nhã lễ độ trong ký ức dần dần biến mất, Ngôn Diệp hiện tại mới để cho hắn cảm giác chân thực, nhưng bọn họ tại sao lại đột nhiên đi tới bước này rồi cơ chứ?

Trong khi Cố Ngôn đang suy nghĩ lung tung, Ngôn Diệp bên cạnh hắn tựa đầu giường nhàn nhã hút thuốc. Y không nghiện thuốc lá, chỉ là hiện tại đột nhiên muốn thử cảm giác hút thuốc sau khi làm tình mà người ta vẫn nói xem như thế nào.

Hút được nửa điếu, Ngôn Diệp thấy đủ rồi, cảm thấy đã đến lúc trở lại với món điểm tâm. Cúi đầu nhìn Cố Ngôn đang quay lưng về phía mình, bởi vì hắn đã bị ném dưới giường, hắn không thể làm gì khác hơn ngoài ôm gối che ở hạ thân, ngoài ra trên người cũng chỉ có sợi dây đỏ trên mắt cá chân, vô tình biến thành một dạng tình thú.

Cười nhẹ, y dập thuốc, tới gần từ phía sau đưa tay chuẩn xác nắm chặt thứ buông xuống giữa hai chân Cố Ngôn.

Cố Ngôn sợ hết hồn, đưa tay muốn gỡ bỏ tay y, “Anh còn muốn làm gì? Buông tay!”

Đầu ngón tay chậm rãi ma sát đỉnh, Ngôn Diệp mỉm cười với ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói: “Thứ này của cậu thực ra cũng không nhỏ...”

Cố Ngôn hoàn toàn không cảm thấy y đang khen mình, thứ kia của hắn xác thực không coi là nhỏ, thế nhưng so sánh cùng Ngôn Diệp – lẽ nào thứ này tỷ lệ nghịch với tướng mạo? Mặt mũi lớn lên càng đẹp thứ kia lại càng dữ tợn?

Mà lúc này một cái tay khác của Ngôn Diệp cũng mò đến giữa đùi hắn, khuấy động miệng huyết sưng đỏ mềm mại.

“Này! Anh chẳng lẽ còn muốn –”

Cố Ngôn trợn to mắt, âm thanh đã khàn khàn. Ngôn Diệp cười khê vài tiếng, nghe cực kỳ gợi cảm. Hồi nãy y là vì bỏ Tinh Nguyên vào nên chẳng động được mấy, lần này, có thể từ từ hưởng thụ rồi.

Áp sát vào thân thể trơn bóng của Cố Ngôn, Ngôn Diệp bắt đầu vuốt ve cậu nhỏ của hắn, muốn khơi gợi dục vọng của hắn một lần nữa. Nhưng không biết Cố Ngôn do đau hay là sợ, sờ một hồi mà vẫn hoàn toàn không cứng lên nổi, cúi đầu ủ rũ trong tay hắn.

Ngôn Diệp cau mày, nhìn thứ trong tay, “Tại sao không phản ứng?”

Thứ kia của mình bị coi như món đồ chơi tùy người thưởng thức, Cố Ngôn giận mà không dám nói gì, sợ Ngôn Diệp thật sự lại lên một lần nữa. Mặc dù trong lòng đang chửi đến mười tám đời tổ tông nhà tên kia, ngoài miệng lại không có sức mà nói: “Đại, đại khái ngủ mất rồi...”

Lý do sút seò này làm Ngôn Diệp suýt bật cười, ngón trở nhẹ nhàng chọc vào lỗ nhỏ trên đỉnh, không nhanh không chậm mà nói: “Mới vừa rồi còn vươn lên cao như vậy, bắn ra nhiều như vậy, tại sao liền ngủ nhanh thế?”

“Bởi vì mệt!” Cố Ngôn tiếp tục bịa chuyện, “Cái kia – tôi cũng mệt mỗi, anh cũng có thể mệt mỗi, vì vậy chúng ta cũng ngủ đi!”

Ngôn Diệp cười, y phát hiện mình càng ngày càng thích dáng vẻ thất kinh của Cố Ngôn.

Duỗi tay lật Cố Ngôn lại, dưới ánh mắt khó tin của hắn, cúi người đem phân thân ướt nhẹp của hắn ngậm vào trong miệng.

Trong nháy mắt, Cố Ngôn cảm thấy da đầu tê rần, cảm giác được đầu lưỡi nam nhân liếm láp, đái ngọ này cùng cảnh ngọ mặt sau phải chịu đựng quả thực là khác nhau một trời một vực!

Nhưng thoải mái thì thoải mái, hắn cũng rất rõ ràng, chờ phía trước thư thái, một lát phía sau hắn sẽ lại

gặp tai ương!

Không thể cứng! Không thể cứng!

Cắn chặt hàm răng, Cổ Ngôn lấy ra hết thấy sự nhẫn nại ngăn cản thứ kia có phản ứng, cả người căng ra đến mức cứng ngắc như đá, thậm chí vì chống lại khoái cảm này mà co rút hậu huyết, kích thích đến địa phương vừa bị chà đạp qua đau đến hần ê ẩm cả chân răng, nhưng hần vẫn có thể chịu đựng được, còn hơn ngày hôm nay cái mông bị làm đến hồng!

Tự ngược cùng ẩn nhẫn rốt cuộc vẫn có chút hiệu quả, sau một hồi lâu, Ngôn Diệp phun ra từ trong miệng thứ gì đó nửa cương nửa mềm, cúi đầu nhìn chằm chằm Cổ Ngôn đang thở hồng hộc. Y không nói gì, giống như muốn nhìn thấu thứ gì đó, đưa mu bàn tay chậm rãi lau khô miệng, cuối cùng còn lè lưỡi liếm một cái.

Động tác nhuộm màu tình dục cùng với màu sắc ánh mắt khiến Ngôn Diệp tràn đầy mê hoặc, trái lại làm Cổ Ngôn có ảo giác mình là ông chú hèn mọn.

Ngôn Diệp đột nhiên kéo một chân Cổ Ngôn khiến cái mông hần chợt treo lơ lửng, y trông như chẳng tốn sức chút nào xách hần như xách con ếch.

“Anh làm gì?” Cổ Ngôn vẫn chưa kịp phản ứng, “Bốp” một tiếng, mông đã trúng một cái tát, lạnh lạnh vang dội.

Kích thích này không phải lớn bình thường, mông Cổ Ngôn lập tức bên ngoài đã đau bên trong càng đau, một tiếng hét thảm vừa ra khỏi miệng, lòng bàn tay thứ hai lại đánh xuống.

“A! Anh làm gì- này dừng tay!” Tuy rằng không bằng việc dùng thắt lưng đánh, thế nhưng một nam nhân gần 30 tuổi thân thể trần truồng nằm trên giường bị đánh mông, đây tuyệt đối là dẫn vật cả thân thể lẫn tinh thần.

“Kêu đi! Kêu lớn tiếng ra!” Ngôn Diệp vừa vuốt mông hần vừa nói, cười đến ngứa đòn.

Cổ Ngôn cắn răng, mắng một câu, “Biến thái!”

Nhưng rất nhanh hần đã phát hiện một người so với Ngôn Diệp càng biến thái hơn-chính là hần, bởi vì bị Ngôn Diệp đánh đến như vậy – hần cứng rồi.

Nhìn thứ kia của Cổ Ngôn run rẩy nhếch lên, Ngôn Diệp nặn nặn cái mông bị đánh đến sưng đỏ, cười nói: “Tôi cảm thấy cậu rất thích cảm giác bị ngược đãi.”

Tuy rằng rất muốn chửi lớn một tiếng có cái rắm ấy, nhưng nghĩ tới cái mông mình bị đánh đến đau rất vẫn còn có thể có cảm giác, lại thấy thực sự không có tư cách gì phủ nhận.

“Tuy rằng tôi không ngại thô bạo, có điều nếu như cậu ngoan một chút, tôi liền ôn nhu một chút, thế nào?” Ngôn Diệp dùng giọng điệu thương lượng nói: “Nếu không, chúng ta có thể làm liên tục đến sáng mai, hôm nay tôi dường như đặc biệt hưng phấn.”

Cố Ngôn liếc mắt nhìn đồ vật của nam nhân khi này còn tàn phá trong thân thể hần–địch xác rất “Tính phần” (tính: tình dục), cảm giác khi nó chọc lên bắp đùi hần so với một cây đao còn khủng bố hơn.

Có loại biến thái là đối phương càng phản kháng y càng hưng phấn, Cố Ngôn nghĩ thâm, lấy trình độ biến thái của Ngôn Diệp, nếu hần càng không toại nguyện, có thể nào y sẽ trực tiếp ở trên giường đem mình phân thân –

Nhìn Cố Ngôn trừng mắt, trên mặt tràn đầy phòng bị cùng không cam lòng, Ngôn Diệp cười buông chân của hần xuống, để hần xoay người nằm sấp trên giường, cúi đầu ghé vào lỗ tai hần nói: “Yên tâm đi, sẽ làm cậu rất thoải mái.”

Được rồi, đằng nào cũng không thể phản kháng không bằng thử hưởng thụ, Cố Ngôn vui mừng vì mình không phải là trinh tiết liệt phụ, lại nói hiện tại muốn thà chết chứ không chịu khuất phục cũng đã chậm. Vừa muốn lấy hơi chuẩn bị đón nhận màn “tra tấn”, Ngôn Diệp lại ôm eo của hần nhấc lên, để hần quỳ gối trên giường, cái mông nhô cao. Tư thế này khiến nét mặt già nua của Cố Ngôn đỏ bừng, Ngôn Diệp lại ở phía sau hai tay giữ eo hần không cho lộn xộn, mà cảm giác lúc y nhìn chăm chăm nơi đó của mình, Cố Ngôn đoán hần sau lưng hần phải đỏ bừng rồi.

“Đừng nhìn!” Nhưng mà cảm giác xấu hổ khiến hần nhìn không được mà co rút cơ, bắp thịt, miệng huyết cũng theo đó mà co lại.

Nhìn tiểu huyết dính chút bạch trọc, bị ma sát đến sưng đỏ, Ngôn Diệp đột nhiên nghĩ đến trong này khả năng đã có một “hài tử” của y, một loại hưng phấn dị dạng dâng trào khiến y liếm môi một cái, đưa tay trước tiên chậm rãi sờ qua nơi bị y đánh đến đỏ bừng, sau đó vạch ra khe mông sưng đỏ của nam nhân.

Động tĩnh phía sau khiến Cố Ngôn nhíu mày, trên mặt một mảnh đỏ rực, không nhìn được thở dốc.

Hình ảnh tình dục trước mắt khiến người xuân tâm nhộn nhạo, Ngôn Diệp đưa một ngón tay vào chậm rãi quấy hai lần, như dâm loạn lại như đùa bỡn.

“Anh, anh –” cảm giác tê dại quấy dị khiến eo Cố Ngôn như nhũn ra, ngay cả nói cũng không nổi, vừa định giấy dựa chạy trốn, nam nhân phía sau như là sớm biết ý đồ hần, đưa tay sờ eo hần một cái, nói câu đừng nhúc nhích.

Trong nháy mắt Cố Ngôn như là bị điểm huyết, cả người co quắp lại. Thấy hần đằng hoàng, Ngôn Diệp cong khoe miệng, cúi đầu liếm một lần lại một lần nơi bị y đánh qua. Cảm giác đầu lưỡi nóng ướt của nam nhân lướt trên mông làm cho hần ngứa ngáy, Cố Ngôn cả người khẽ run, so với tình dục đơn thuần, hành động như vậy ngược lại càng kích thích giác quan của hần.

Nhớ tới “trò chơi người lớn” mà Ngôn Diệp nói, Cố Ngôn gần như muốn cắn vỏ chăn rít gào, đây mẹ kiếp vốn là trò chơi tình dục biến thái a!

“Chậc! Chảy ra rồi!” Ngôn Diệp chợt nhú mày, nhìn giữa hai đùi trơn bóng của Cố Ngôn, gần như lẩm bẩm: “Thứ này chưa thể vào được, cần rút thêm nhiều mới có thể –” đồng thời nâng tính khí lên quay về miệng huyết, đột nhiên ưỡn lên trước một cái, cả cây đi vào trong cơ thể Cố Ngôn.

Bên trong bị cây gây nóng bỏng nhồi căng, lấp đầy cả người hấn, Cố Ngôn nằm sấp trên giường, cả người đung đưa theo tiết tấu của Ngôn Diệp. Đến khi Ngôn Diệp bắn vào trong Cố Ngôn lần thứ hai, cả người hấn gần như bị đẩy đến đầu giường. Sau khi kết thúc Ngôn Diệp cũng không rút ra, nghỉ ngơi chốc lát lại chuyển động lần thứ hai dưới ánh mắt hoảng sợ của Cố Ngôn.

Cố Ngôn luôn luôn tự tin với thể lực mình, nhưng lúc này cũng không thể không bội phục Ngôn Diệp, nếu như hấn không cắn vỏ chăn có thể đã sớm mở miệng cầu xin tha thứ.

Đợi đến thời điểm bị chơi đùa đến tỉnh bì lực tẫn, Cố Ngôn đột nhiên nhớ tới đồng thời bắt đầu hoài nghi lời Ngôn Diệp đã nói, hai người bọn họ rốt cuộc là ai làm hỏng mộng của ai cơ-

Chỉ bằng tinh lực cùng lực kéo dài này của Ngôn Diệp, phải có bao nhiêu dũng khí mới có thể ra tay với người đàn ông này a -

Cảm giác người phía sau rất cực ngừng di chuyển trên người hấn, tuy rằng thứ gì đó trong thân thể chưa rút ra, hấn cũng không quản được nhiều như vậy, nhắm mắt lại chậm rãi ngủ thiếp đi, cảm giác mệt mỏi trước nay chưa từng có khiến hấn không nhận ra được biến hóa trong cơ thể, còn có nụ cười đầy thâm ý trên khóe miệng Ngôn Diệp -

Thân thể như nằm trên nệm lông, vừa mềm lại thoải mái, còn ấm vô cùng. Trong mộng lung, Cố Ngôn cảm thấy có thứ gì đó ở trên người hấn nhích tới nhích lui, nóng nóng, ẩm ướt, giống như đang liếm hấn, rất nhanh, cảm giác kia dần dần thành chọc vào hấn có chút đau, nhưng cũng không phải không thoải mái.

Đối phương liếm qua ngực của hấn, trêu đùa một bên đầu nhũ, rất ngứa-

Hấn theo bản năng mà “Ân” một tiếng, sau đó cảm giác có một luồng nhiệt khí đi tới giữa hai chân hấn, một giây sau bản thân đã bị ngậm lấy. Nhưng đối phương hiển nhiên không nắm giữ được lực đạo, hấn thư thái còn chưa được một giây đã đau đến suýt chút nữa hét lên, vội vàng đưa tay muốn đẩy kẻ kia ra, nhưng lại bắt được một đám lông mềm mượt -

Mở mắt ra vừa cúi đầu nhìn, một con quái vật khổng lồ màu trắng bạc đang ghé trên người hấn, trong miệng ngậm lấy tiểu đệ của hấn. Bởi vì hình thể song phương khác biệt quá lớn, giống như trong kẻ răng của nó đang giắt một sợi thịt vậy-

Sau một tiếng kêu đau đớn thảm thiết, Cố Ngôn đột nhiên mở mắt ra, mồ hôi lạnh trên trán còn không ngừng chảy ra.

Sau khi hoàn hồn chuyện thứ nhất hấn làm chính là vén chăn lên xem tiểu đệ đệ của mình còn ở đó hay không. Vừa bị niết vừa bị xoa nhẹ cả đêm, giờ cây gậy của hấn như củ cà rốt khô héo buông thông giữa hai chân, nhưng ít ra vẫn còn ở đó.

Sờ soạng hai lần xác định là còn thật, Cố Ngôn thở phào nhẹ nhõm, thân thể mềm nhũn một lần nữa đổ xuống gối.

“Làm sao vậy?” Nằm ở bên cạnh hấn Ngôn Diệp nhìn hấn vừa mở mắt liền khẩn cấp làm loại động tác hèn mọn kia, nhin không được cười, tới gần hấn hỏi: “Chẳng lẽ còn chưa vừa lòng?”

Chưa vừa lòng? Cố Ngôn khê cần rằng, con mẹ nhà hấn còn mơ tới cả nhân thú chẳng lẽ còn chưa đủ thỏa mãn!

Nghĩ đến chính mình vừa nãy suýt chút nữa bị quái vật kia cắn đi sinh mạng, hấn lại một trận hải hùng.

Giấc mộng của hấn càng ngày càng quỷ dị, mà cuộc đời của hấn tựa hồ cũng giống như những giấc mộng đó bắt đầu lệch khỏi quỹ đạo bình thường –

Lúc này Ngôn Diệp đột nhiên đưa tay sờ đầu của hấn, “Gặp ác mộng sao?”

Một số lúc, loại an ủi dịu dàng này rất hữu hiệu. Cố Ngôn tuy sẽ không giống chim nhỏ nép trong ngực Ngôn Diệp, nhưng lại thích cảm giác được người quan tâm này. Bất quá hấn thực sự không biết làm sao mở miệng miêu tả giấc mộng vừa nãy của mình– Cuối cùng, hấn lắc đầu một cái, theo thói quen nhếch khóe miệng.

Cố Ngôn không biết, mặc dù là cử chỉ vô tâm, nhưng hiện tại hấn làm cái này về mặt này, nhìn qua thật yếu ớt mong manh.

Dường như không ngờ hấn cũng sẽ có vẻ mặt như thế, Ngôn Diệp nhìn Cố Ngôn, lát sau, Ngôn Diệp chậm rãi cúi đầu –

Nhìn khuôn mặt đẹp đến mê người cách mình ngày càng gần, Cố Ngôn cảm thấy tim đập nhanh như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

Hai đôi môi chạm nhau trong chớp mắt như dò hỏi, hai người đều ít nhiều có cảm giác dè dặt.

Nụ hôn này so với lúc vật lộn trên giường tối hôm qua của hai người có thêm ôn nhu, môi nhẹ nhàng chạm nhau, sau đó ma sát, trong không khí lưu lại khí tức dục vọng khiến người ta có cảm giác muốn ngừng mà không được.

Cố Ngôn bị bầu không khí có thể gọi là tốt đẹp này làm cho hơi lâng lâng, khiến cho lúc đầu lưỡi Ngôn

Diệp luồn vào trong miệng hắn, hơi thở dần dần hòa quyện, thân thể cũng không tự giác giật giật.

Ngôn Diệp nghĩ thầm mình quả nhiên vẫn thích hợp loại phương thức hành động tràn ngập nhục dục này hơn, một tay ôm eo Cố Ngôn làm sâu hơn nụ hôn này.

Một thoáng sau khi tách ra, Cố Ngôn thở khẽ, sau đó liếm liếm môi.

Mặc dù biết hắn cũng không phải đang lưu luyến dư vị, Ngôn Diệp vẫn không nhịn được cười.

“Hình như–” lúc này Cố Ngôn đột nhiên thốt lên, “tôi đối với anh có cảm giác quen thuộc.”

Đây là ý nghĩ từ trong tiềm thức của hắn.

Ngôn Diệp trầm mặc vài giây, sau đó cười nói: “Bởi vì chúng ta trước đây đúng là đã từng gặp a.”

Biết y nói rất đến thời điểm ở khách sạn suối nước nóng, nhưng Cố Ngôn vẫn cau mày, cảm thấy hình như có chỗ nào đó không đúng, chỉ là không thể nói rõ ràng.

“Tôi thích cậu.” Ngôn Diệp đột nhiên thốt lên khiến Cố Ngôn thất thần.

“Hả?”

“Vì thế mới đến tìm cậu, nhưng so với theo đuổi từ từ, tôi thấy cần phải tiên hạ thủ vi cường!” Y hôn một cái lên cằm Cố Ngôn đang thần thờ, cười đến mê người.

Nam nhân hung hăng rồi lại dịu dàng khiến người ta không đành lòng từ chối cùng trách cứ.

“Chán ghét tôi sao? Hay phải nói, cậu đối với tôi cũng có cảm giác?” Lúc nói lời này Ngôn Diệp cũng không chột dạ, giống như hắn thường nói những lời ngon tiếng ngọt kia vậy, luôn biết cách dỗ người khác đến vui vẻ. Mà Cố Ngôn đây là lần đầu tiên trong đời được người khác thổ lộ, càng khó nói tới là đàn ông, hoàn toàn không biết nên nói gì. Hơn nữa lấy tình hình bọn họ hiện tại, giờ nói cái gì cũng chẳng phải quá chậm sao?

Định giả ngu cho qua nhưng không được, muốn đáp lại người kia nhưng không tìm được từ, cảm nín nửa ngày trời đến nổi mặt so với cái mông còn đỏ hơn, cuối cùng Cố Ngôn đành cúi đầu, một chữ cũng không nói.

Ngôn Diệp cười nhẹ, y biết người này chất phác trên mặt tình cảm, muốn nói một câu hợp tình hợp lý cũng khó khăn, càng khó nói đến mấy lời tán tỉnh, nhưng bộ dạng ngốc ngốc này cũng rất thú vị.

Y cũng biết Cố Ngôn sẽ không cự tuyệt, bởi vì bản thân hắn mở miệng cực kỳ không dễ dàng từ chối người khác, đây coi như là tính kế hắn, nhưng so một chuyện khác y làm, thì chuyện này chẳng đáng nhắc tới.

Như là ngầm hiểu ý nhau, không ai tiếp tục nữa.

Hai người hoàn toàn thanh tĩnh lại ở trên giường ngủ ròng rã một ngày, khi nhắm mắt lại là lúc trời tối, mở mắt ra thì trời vẫn đen.

Cố Ngôn tỉnh dậy cảm thấy cả người nóng rực, nhưng lại không khó chịu như bị sốt. Mở mắt ra, thì ra mình đang dựa trên ngực Ngôn Diệp, hai đại nam nhân huyết khí phương cương, bọc chung một cái chăn ngủ cảm giác khá quái dị, nhưng được cảm nhận nhiệt độ cùng từng nhịp hô hấp trên người đối phương lại làm hắn sinh ra cảm giác lưu luyến hiếm thấy.

Nhìn khuôn mặt Ngôn Diệp gần trong gang tấc, Cố Ngôn không thể không thừa nhận, cho dù là ngủ say, người đàn ông này cũng toả ra một luồng khí tức mê người. Lúc tỉnh có thể là cố ý giả vờ, nhưng thời điểm ngủ cũng có thể như vậy chính là trời sinh rồi.

Nếu Ngôn Diệp là nữ thì hắn phải là đẳng cấp hồng nhan họa thủy nhỉ? Cố Ngôn ở trong lòng cảm thán một hồi, bản thân mình lại gặp phải người như vậy, còn phát triển đến loại quan hệ này, ngoại trừ kỳ diệu, hắn quả thật không tìm ra từ gì thích hợp hình dung hơn.

Nhẹ nhàng trở mình, cơ, bắp thịt đau nhức khiến hắn nhíu lông mày, cảm giác xương toàn thân như bị người đập nát, mà khiến hắn khó chịu nhất chính là ở nơi đó chỗ mỏng còn dính dính, khi động thì có loại cảm giác đau xót bị khuếch trương quá độ, còn có thứ gì đó của Ngôn Diệp ở bên trong.

Tuy rằng không có kinh nghiệm, nhưng hắn cũng biết thứ này nhất định phải lấy ra sạch sẽ.

Hắn vừa xoay người muốn xuống giường, Ngôn Diệp đằng sau không biết đã tỉnh từ lúc nào, vươn một cánh tay ôm eo hắn.

“Đi đâu?”

Cố Ngôn nói quanh co, “Đi nhà vệ sinh—”

Phía sau truyền đến tiếng cười lười biếng của nam nhân, mang theo mùi vị trên đùa không ác ý, sau đó cánh tay trên eo đã thả lỏng.

Cố Ngôn lông mày giật một cái, tuy rằng hắn là bên bị đè, nhưng không thể như con gái nũng nịu nịu nịu.

Vừa đứng lên quay người lại, định nói gì đó biểu hiện khí khái nam tử, nhưng thấy dáng vẻ Ngôn Diệp một tay chống đầu, nửa nằm ở trên giường nhìn hắn cười lười nhác liền thất thần, thân thể trần trụi kiện mỳ

nằm trước mắt, trong nháy mắt lời nói hùng hồn ban nãy đều quên sạch không còn một chữ.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ một lúc, Cố Ngôn trong đầu chỉ có một ý nghĩ: bọn họ đang so mắt ai lớn hơn a?

Đang trong lúc tiến thoái lưỡng nan, Ngôn Diệp giương khóe miệng, từ trên giường đi xuống,

“Cùng tắm đi.”

Nói xong không chờ Cố Ngôn trả lời liền kéo hắn đi về phía nhà tắm.

Cố Ngôn mơ mơ hồ hồ bị y kéo đi, cảm giác như mình như cún bị được chủ nhân dắt đi tản bộ, lại đột nhiên nhớ tới Ngôn Diệp vừa nói muốn tắm cùng nhau, phản ứng đầu tiên chính là muốn rút tay về, nhưng nhìn thấy tay đối phương nắm tay mình thì lại không hạ nổi quyết tâm –

Đường tới phòng tắm cũng chỉ là vài bước chân, chỉ mấy giây do dự, Ngôn Diệp đã chân trước tiến vào phòng tắm, quay lại kéo Cố Ngôn vào, “ầm” một tiếng đóng cửa lại. Không lâu sau, vài tiếng đập cửa từ trong phòng tắm truyền ra, giống như giấy dựa sắp chết, nhưng rất nhanh đã dừng lại, đã biến thành tiếng thở dốc nhỏ vụn–

Trong phòng tắm, Cố Ngôn cùng Ngôn Diệp một trên một dưới nửa nằm trong bồn tắm, Cố Ngôn dựa lưng vào ngực Ngôn Diệp, chân hai người đều dài, không thả xuống được trong bồn tắm liền đập trên tường.

Thả lỏng ngâm mình trong nước nóng khiến người ta trở nên lười biếng, yên tĩnh dựa vào nhau, thời gian tựa như trôi chậm lại.

Đối với Ngôn Diệp, Cố Ngôn cùng với những người trước đây hắn từng ôm qua hoàn toàn khác nhau, ngoại trừ nữ nhân, những thiếu niên vóc người mảnh khảnh kia đều không nặng như thế, mà trên người Cố Ngôn cơ bắp cân xứng cùng thể trọng này đối với y mà nói là một loại trải nghiệm thật khác biệt, thân thể tràn ngập hơi thở nam tính, tựa trên người khiến người ta có – cảm giác an toàn?

Nhắc khóe miệng không tiếng động nở nụ cười, nhìn bùa hộ mệnh y buộc lên mắt cá Cố Ngôn, Ngôn Diệp mở miệng hỏi: “Dây đỏ ở nơi này của cậu để se duyên gì đó phải không?”

Cố Ngôn đang nhắm mắt dưỡng thần khôi phục thể lực, nghe Ngôn Diệp hỏi như vậy, biết y đang nói đến sợi dây đỏ trên chân mình, mở mắt ra cười nhẹ,

“Đó là truyền thuyết, hơn nữa phải thắt ở trên ngón tay mới gọi là se duyên, thắt ở trên chân nghĩa là gì tôi cũng không rõ.” Nói rồi quơ quơ chân mình.

Ngôn Diệp cười không nói. Nghĩ thầm nếu như đúng là se duyên, đây chẳng phải là chính y ra tay?

Tắm rửa là một chuyện nhàm chán, thế nhưng hai người đồng thời ngâm thì không giống. Ngôn Diệp một tay vươn tới trước ngực Cố Ngôn, đem đầu nhũ nhỏ như món đồ chơi mà đùa nghịch. Cố Ngôn bị làm cho ngứa ngáy, bắt lấy tay y bảo đừng nghịch. Ngôn Diệp ngược lại cũng nghe lời, chỉ là thuận thế nắm chặt.

Hai tay đồng thời nắm chặt một hồi lâu, không biết là ai bắt đầu trước, mười đầu ngón tay đan vào nhau, sau đó chậm rãi vuốt ve trên lòng bàn tay. Trên tay Cố Ngôn có mấy cái chai mỏng manh, sờ tuy không mềm mịn nhưng cũng rất thoải mái.

Trong lòng Ngôn Diệp đột nhiên ảm áp, gục đầu trên vai Cố Ngôn. “Làm sao vậy?” Cố Ngôn không hiểu hỏi.

Lắc lắc đầu, Ngôn Diệp nhắm mắt lại không lên tiếng. Chỉ cảm thấy có gì đó lan tỏa khắp lồng ngực, đó là một loại cảm giác y chưa bao giờ có, nói không rõ là cái gì, nhưng hiện tại y chỉ muốn lắng lắng linh hội.

Cố Ngôn trợn mắt, hình như mình bạch điều gì, đưa tay xoa xoa tóc người sau lưng. Tính theo tuổi của loài người, hẳn lớn hơn so với Ngôn Diệp, bề ngoài cũng thành thực hơn, làm động tác mang theo ý tứ động viên. Bản thân Cố Ngôn cũng không phát hiện, chỉ là theo bản năng muốn làm như vậy mà thôi.

Ngôn Diệp mỉm cười trong lòng, y không ngại một vài lúc bị coi là tiểu hài tử. Hồ Tộc mặc dù quần cư, nhưng luôn có một vài kẻ thích sống cô độc, hàng trăm năm tu luyện đã khiến y quên rất nhiều chuyện trước kia.

Thời gian luôn có thể phai mờ nhiều điều, mà y cũng không lưu luyến, nhưng sau một vài ngày sống cùng Cố Ngôn, y phát hiện mình dường như đã dần dần biết cách quý trọng chúng—

8. Chương 7

Từ hôm đó, sinh hoạt hàng ngày của Cố Ngôn có thêm một người, hơn nữa không giống với cuộc hôn nhân trước, hẳn lần này càng giống như được người khác chăm sóc.

Ngôn Diệp chăm sóc Cố Ngôn rất tốt, giặt quần áo, nấu cơm, quét tước, ôm đồm toàn bộ việc nhà không nói, thậm chí còn có thể giúp Cố Ngôn sửa chữa một vài vấn đề nhỏ về xe cộ. Cố Ngôn tự đáy lòng cảm thấy Ngôn Diệp làm người mẫu thật sự quá lãng phí.

Mỗi ngày về nhà có người chờ, trên bàn cơm có cơm canh nóng hổi làm Cố Ngôn tìm về cảm giác “nhất gia chi chủ”, sinh hoạt ảm áp lại thoải mái hết như một cuộc hôn nhân hẳn từng khát khao trước kia, thế nên ngay cả việc Ngôn Diệp là đàn ông đều có thể bỏ qua.

Chỉ là mỗi đêm trên giường, Cố Ngôn vẫn nhận thức rõ sự thực Ngôn Diệp là đàn ông, hơn nữa là một tên đàn ông dư thừa tinh lực.

Mỗi khi Ngôn Diệp dùng cái thứ không được tỉ lệ với gương mặt của y lăm ra vào trong cơ thể của hắn, Cổ Ngôn đều có cảm giác tên kia ban ngày nuôi béo con dê là hắn để đến đêm mang ra làm thịt.

Ngôn Diệp ham muốn cực nhiều, điểm này Cổ Ngôn tuyệt đối không hai lời, mỗi lần ở trên giường đều chơi đùa như muốn đi luôn nửa cái mạng của hắn, ban ngày cũng có lúc y ở trong nhà lên cơn.

Thậm chí thời điểm quán sửa xe không có khách y cũng có thể dè hắn vào trong góc ồm ờ một hồi. Cổ Ngôn mặt sau được hầu hạ đến thoải mái, còn phải cần môi tai nghe tám hướng, chỉ lo có khách tới cửa. Những lúc thế này, Ngôn Diệp sẽ bóp hông hắn, thì thầm mấy câu kiểu như “kẹp chặt quá đi” vừa dâm dăng lại xấu xa, như muốn lấy việc trêu đùa hắn làm thú vui.

Hai người thậm chí còn chơi SM, dùng dây da trói thành đủ các tư thế dâm loạn, cảm giác xấu hổ cùng khoái cảm trộn hòa khiến Cổ Ngôn phát khóc. Thấy hắn khóc đến hai mắt ngập nước, tựa hồ càng kích thích dục vọng của Ngôn Diệp, cao trào sau một hồi điên cuồng khiến người dục tiên dục tử, làm Cổ Ngôn phải hoài nghi chính mình có phải có khuynh hướng thích bị ngược đãi hay không, chỉ là trước đây không phát hiện.

Nhưng dù có làm điên cuồng thế nào, Ngôn Diệp chưa từng để Cổ Ngôn bị thương, đều đến điểm thì dừng. Cho đến khi đã làm nhiều rồi, bên dưới Cổ Ngôn cũng thuần thục, bắt đầu có ý muốn thay đổi vị trí, nhiều lần vô tình hoặc cố ý tiết lộ suy nghĩ này cho Ngôn Diệp, không nghĩ tới Ngôn Diệp ngược lại hào phóng nói có thể, chỉ là có điều kiện.

“Khiến nó thư thái, tôi mới có thể tin tưởng phía dưới của cậu cũng có thể làm tôi thoải mái.” Duỗi thẳng hai chân, Ngôn Diệp chỉ thứ đã cương lớn, cười đến giả dối.

Nhìn thứ đồ chơi như “nhất trụ kinh thiên” (một cột chống trời), Cổ Ngôn một trận miệng khô lưỡi khô, nhưng ngẫm lại vừa mới cách đây không lâu hắn mới ở trong miệng Ngôn Diệp bắn một lần, trả lễ lại cũng là phải, liền lấy ra mười hai vạn phần dưỡng khí, cúi đầu đem thứ kia ngâm vào, chuẩn bị cực tôn nghiêm để khiến Ngôn Diệp thần phục.

Thứ trong miệng ngày càng cứng ngắc, phía sau hắn cũng càng ngày càng ngứa, Ngôn Diệp vẫn chưa có dấu hiệu muốn bắn, hắn đã bị dục vọng hành hạ đến không chịu được. Cổ Ngôn ở trong lòng mắng chửi chính mình cả vạn lần, cuối cùng cũng chỉ có thể đỏ mắt hướng Ngôn Diệp cầu cứu.

Tên kia cũng tốt bụng hiểu ý, thông thường lúc này Ngôn Diệp sẽ chỉ bắt hắn gọi hai tiếng dễ nghe, nói hai câu dâm dăng, liền hoàn toàn phối hợp thỏa mãn hắn.

Tóm lại, sinh hoạt của Cổ Ngôn gần đây chỉ có thể dùng một câu “hoạt sắc sinh hương” để hình dung, nhưng mà ba mươi năm ăn chay, tự nhiên mỗi hôm đều thịt cá, kết quả có thể tưởng tượng được, nói trắng ra là, túng dục quá độ.

Sáng sớm rời giường, vừa bước xuống giường, Cổ Ngôn đột nhiên cảm thấy chân mềm nhũn, trời đất quay cuồng. Hắn cố gắng không ngã chống vó, lùi về sau, hai bước liền đổ về giường. Sau lưng có điểm tựa cảm giác thoải mái hơn không ít nhưng lại có cảm giác không gượng dậy được, hắn nhắm mắt thở hổn hển.

Không lâu sau Ngôn Diệp đi vào, thấy hắn nằm im không nhúc nhích, liền hỏi: “Làm sao vậy?”

Cố Ngôn còn có chút mê mang, giọng mũi rất nặng: “Đầu choáng quá...”

Ngôn Diệp chọn lông mày, ngồi bên cạnh Cố Ngôn vươn tay sờ trán hắn, “Hơi nóng, thân thể cậu không thoải mái, hôm nay liền đóng cửa tiệm một ngày đi”.

“Ừ”. Cố Ngôn gật gù, hiện tại hai chân hắn mềm như hai sợi mì, xuống lầu cũng khó chứ đừng nói sửa xe.

Ngôn Diệp đỡ hắn nằm ngay ngắn, đắp chăn hỏi: “Lấy thuốc cho cậu nhé?”

Cố Ngôn luôn không thích uống thuốc: “Không cần, cũng không phải bệnh nặng gì, ngủ một giấc là tốt rồi”.

Gật đầu, Ngôn Diệp cũng không miễn cưỡng hắn, “Đau đầu sao?”

Kỳ thực cũng không đau, Cố Ngôn chẳng muốn mở miệng liền tùy ý ừ một tiếng, sau đó lập tức cảm giác được ngón tay Ngôn Diệp chậm rãi ma sát trên đỉnh đầu hắn mạnh mẽ mà chậm rãi, mỗi lần lực đạo đều vừa đúng, từng chút xua tan cảm giác khó chịu.

Ngôn Diệp nhìn dáng vẻ hắn hưởng thụ cũng cười cười, chậm rãi ấn có thể khiến các huyết vị của hắn thoải mái.

Cố Ngôn nhắm hai mắt nhẹ nhàng thở dài một tiếng, có chút lâng lâng, cuộc sống một mình đột nhiên xuất hiện một người săn sóc tỉ mỉ cho mình, hắn không khỏi nghĩ phúc tám đời nhà mình đã dùng hết. Mở mắt nhìn người phía trên mình, hắn trêu đùa hỏi: “Anh sẽ không phải yêu quái thành tinh gì gì đó đến báo ân với tôi chứ?”

Ngôn Diệp cười hai tiếng, động tác trên tay ngừng lại, cúi đầu cơ hồ chớp mũi chạm chớp mũi với Cố Ngôn, lộ ra răng trắng nói: “Nếu cậu nhìn ra được vậy thì không có cách nào, tôi thật sự là đến báo ân, cậu có chuyện gì xin cứ phân phó, tôi nhất định sẽ hầu hạ đến thư thư phục phục!”.

Nói được nửa câu, tay y đã lần từ cổ Cố Ngôn xuống ngực.

Cố Ngôn cắn răng, còn hầu hạ à? “Anh trên giường cũng...quá nỗ lực rồi đi!”

“Sinh hoạt tình dục rất quan trọng đó! Mặc kệ trên giường dưới giường cũng phải đem cậu hầu hạ thư thái.” Ngôn Diệp cười đến rất hèn mọn, nhưng cố tình khuôn mặt này dù hèn mọn cũng rất mê người, Cố Ngôn phát hiện hắn khó mà tức giận với gương mặt đó.

Trên đầu chữ sắc có một cây đao, dù cho là nam sắc hay nữ sắc thì đều thế.

Thân thể Cố Ngôn vốn khỏe mạnh, tình cờ cảm mạo cũng rất nhanh khỏi.

Ngủ một ngày, buổi tối tỉnh lại, cảm giác đích thật khá hơn nhiều, nhưng cũng có khả năng bởi vì cảm giác quá tốt, Cố Ngôn tỉnh lại vẫn nằm lì trên giường không muốn dậy. Chấn mềm vô cùng, còn mang theo hương hoa nhàn nhạt, gối cũng bông bông, cảm giác như đang vùi mặt bên trong một đám lông tơ.

“Tỉnh rồi?” Ngôn Diệp đẩy cửa đi vào, y mặc áo phong trắng cùng quần thể thao dài, hiển nhiên là vừa tắm xong. Y đến bên giường ngồi xuống, “Đói bụng sao?”

Cố Ngôn lắc đầu, tuy rằng một ngày chưa ăn gì, nhưng không hề có cảm giác đói bụng, chỉ là ngủ nhiều quá không muốn động.

“Mấy giờ rồi?”

“Sắp chín giờ.”

Cố Ngôn nhú mày, “Tôi ngủ lâu như vậy?”

Ngôn Diệp cười, “Nhìn cậu ngủ ngon, không muốn đánh thức.”

“Tôi cũng không biết làm sao vậy, chỉ là hôm nay rất mệt...”

Hắn không biết, nhưng Ngôn Diệp rất rõ ràng, chỉ là không có ý định nói cho hắn biết. Y giúp hắn kéo chăn lên, nhẹ giọng nói, “Vậy ngủ tiếp đi.”

Giọng nói của y như có thể thôi miên, Cố Ngôn nhắm mắt lại không muốn mở, mơ hồ nghe thấy Ngôn Diệp như đang nói chuyện, tuy rằng không nghe rõ y đang nói gì, nhưng thanh âm của y có thể khiến người ta an tâm, ngay cả trong mơ cũng mơ đến Ngôn Diệp.

Nhưng không giống trong thực tế, Ngôn Diệp trong mơ để tóc dài, gần như muốn chạm đất. Y đứng ở nơi đó, bầu trời như đồ tuyết bay xuống những cánh hoa hồng nhạt.

Hình ảnh này khiến người ta cảm thấy quen thuộc, tầm mắt dần dần trở nên mơ hồ, đến khi ngay cả Ngôn Diệp cũng không thấy rõ. Cố Ngôn nghĩ muốn gọi y, vừa mở miệng lại nếm được vị mặn chát...

Hắn mở mắt, bốn phía đen kịt một mảnh, bất ngờ phát hiện mình rơi lệ.

Rõ ràng không mơ tới cái gì, tại sao lại khóc?

Đưa tay lau mắt, Cố Ngôn nhìn bốn phía phát hiện không thấy Ngôn Diệp. Từ khi phát sinh quan hệ, bọn họ đều ngủ cùng nhau.

Cố Ngôn nhìn ra cửa, ánh sáng xanh lam lọt vào qua khe cửa chưa khép, lúc sáng lúc tối, nửa đêm nhìn có chút phát sợ, hơn nữa cũng không giống ánh đèn.

Nhớ tới giấc mộng ban nãy, khóe miệng hắn nhếch lên. Lẽ nào Ngôn Diệp thực sự là đến báo ân? Báo ân hắn không sợ, nhưng là sợ bên ngoài kia là Ngôn Diệp đã “biến thân”.

Nghĩ như vậy, Cố Ngôn rón rén xuống giường, đi ra cửa...

Ánh sáng từ bên ngoài chợt tắt, rất nhanh lại sáng. Cố Ngôn cả người kề sát bên cửa không dám thở mạnh, cuối cùng cẩn thận hé mở cánh cửa, lộ đầu ra xem...

“Cậu làm gì vậy?”

Ngoài cửa, Ngôn Diệp hai tay khoanh trước ngực cười như không cười nhìn hắn, như xem tên trộm lén lút trong chính ngôi nhà của mình.

Trong nháy mắt Cố Ngôn như đông cứng, đến nửa ngày mới hoàn hồn.

“Không, không làm gì đâu, muốn nhìn xem anh đang làm gì... đúng rồi, tôi đi toilet.” Biết mình nói năng có chút lộn xộn, Cố Ngôn tùy tiện tìm cái lý do chạy ra ngoài, hắn làm sao có thể nói mình vừa hoài nghi Ngôn Diệp “biến thân” báo ân a.

Mà Ngôn Diệp quay đầu nhìn bóng lưng vội vã của Cố Ngôn, đắm chiêu một hồi.

Cố Ngôn cảm giác mình ngày càng lười, không muốn động, nằm xuống là ngủ, ngủ còn đặc biệt sâu. Lại thêm trong nhà có Ngôn Diệp, hắn cái gì cũng không cần làm, quả thật là con sâu gạo món ăn đến tay, cơm đến há mồm.

Mà vận động duy nhất mỗi ngày, chính là cùng Ngôn Diệp, y cơ hồ mỗi tối đều nỗ lực trên người Cố Ngôn “tưới”.

Mây mưa trên giường đến hơn nửa đêm, Cố Ngôn cả người trần trụi, hai chân khoác lên hai eo Ngôn Diệp, thở hổn hển chịu đựng những va chạm chậm rãi mà mạnh mẽ của y.

Ngôn Diệp kéo chân Cố Ngôn khoác lên vai mình, để hạ thân hai người khảm càng chặt hơn. Không biết

qua bao lâu, rốt cuộc tinh dịch nam nhân nóng bỏng bắn vào trong thân thể mình, Cổ Ngôn cắn rang run rẩy thừa nhận.

Sau khi kết thúc, Ngôn Diệp trực tiếp nằm nhoài trên người hắn, hai người từ từ điều hòa hô hấp, mồ hôi thấm ướt đối phương, nơi hai thân thể dính chung một chỗ nóng như thiêu đốt, nhưng không ai muốn động.

Đợi đến khi thứ kia mềm xuống trượt ra khỏi cơ thể, Cổ Ngôn nhú mày, đầu vốn trống rỗng sau cao trào chậm rãi trở lại bình thường. Hắn cảm thấy chỗ đó của mình cảm giác như không đóng được hết, cảm giác có thứ gì đó chảy ra hơi kỳ dị.

“Lần sau mang bao đi...” Hắn nhỏ giọng nói một câu.

“Không, tôi muốn bắn bên trong cậu.” Ngôn Diệp ngẩng đầu hôn một cái trên mặt hắn, cười đến tràn ngập phong tình, “Tôi muốn bắn tới tràn đầy nơi đó của cậu.”

Cổ Ngôn cảm thấy đây là sở thích xấu của y, nhưng có thể hiểu được. Đàn ông có một, hai cái sở thích cũng là bình thường, chỉ là khổ hắn mỗi lần đều phải dùng ngón tay đi thanh lý, nhưng mỗi lần rửa đều cảm giác Ngôn Diệp không có bắn vào nhiều lắm, chẳng lẽ bị hắn hấp thu?

Cổ Ngôn không ý thức được mình đang suy nghĩ một vấn đề khiến người ta đỏ mặt, hơi nhú lông mày.

Mà Ngôn Diệp ôm eo hắn, nhắm mắt lại đem đầu gối lên bụng hắn. Ngôn Diệp biết, Tinh nguyên đang trưởng thành trong thân thể Cổ Ngôn, nhịp đập hơi yếu tượng trưng cho một sinh mệnh mới bắt đầu.

Tự dưng Ngôn Diệp nghĩ, nếu như Cổ Ngôn là nữ, y hắn là có thể nói cho hắn biết bọn họ sẽ có một đứa bé, sau đó hai người cùng cảm nhận hạnh phúc khi được làm cha làm mẹ. Rất nhanh Hồ tộc sẽ có một vị vương cường đại, mà y và Cổ Ngôn...

Nghĩ tới đây, Ngôn Diệp đột nhiên ngẩn người. Trước đây y chưa từng nghĩ tới vấn đề này, chờ mục đích y đạt thành, y và người đàn ông này phải làm sao?

Trên lý thuyết cũng không phải vấn đề khó giải quyết, giống như lần trước, xóa đi ký ức của Cổ Ngôn, làm như chưa từng xảy ra chuyện gì, thật thuận tiện. Nhưng Ngôn Diệp đột nhiên phát hiện, lần này y không muốn xóa bỏ dù là một phần ký ức của Cổ Ngôn có liên quan đến mình...

“Cảm giác tôi trắng hơn...” Cổ Ngôn đột nhiên nói chuyện, cắt ngang suy nghĩ của hắn.

Ngẩng đầu lên, chỉ thấy Cổ Ngôn đang sẫm soi cánh tay mình. Chỉ mười mấy ngày, hắn như bỏ đi một lớp da, màu da nguyên bản sẫm hơn nhiều, sờ lên cảm giác mềm mại hơn một chút.

Ngôn Diệp cười cợt, “Đó là tôi đem cậu nuôi đến trắng ra.” Nói rồi nặn nặn cánh tay Cổ Ngôn.

Nghe y nói như vậy, lại nghĩ đến chính mình gần đây sức ăn lớn hơn không ít, Cố Ngôn thầm nghĩ ngày mai phải bắt đầu khống chế một chút, nếu không chỉ sợ sớm muộn cũng phát phì.

“Nghĩ gì thế?” Ngôn Diệp thấp giọng hỏi một câu.

Cố Ngôn cúi đầu nhìn người đang nằm nhoài trên người mình, trong lòng đột nhiên xúc động, không khỏi nắm chặt tay Ngôn Diệp đặt trên ngực mình, “Kỳ thực, cùng anh cứ sống như vậy cũng không tệ.”

Trong nháy mắt, Ngôn Diệp có một cảm giác tội ác. Bởi vì, y không phải đến cùng hắn “sinh sống”.

Chuyện Tinh nguyên kỳ thực y cũng không tính giấu Cố Ngôn, dù sao chuyện mang thai không thể gạt người mẹ. Nhưng đối với một người đàn ông giải thích đồng thời muốn hắn tin chuyện mình “mang thai”, cũng không phải chuyện dễ dàng.

Muốn Cố Ngôn tin tưởng, nhất định phải cho hắn biết thân phận của mình, Ngôn Diệp cân nhắc qua lúc nào mở miệng là thích hợp, nhưng so với điều này, y hiện tại nghĩ nhiều đến việc sau đó phải làm sao hơn.

Giữa trưa ngày thứ hai, Cố Ngôn tỉnh lúc Ngôn Diệp không ở nhà, trên bàn để lại tờ giấy, nói là đi ra ngoài mua đồ rồi. Thả giấy xuống, Cố Ngôn xoa xoa đầu đang hỗn loạn, xuống tầng chuẩn bị ra tiệm.

Tiệm sửa xe đã gần một tháng không mở cửa, khiến nhiều người nghĩ đã đóng cửa rồi.

Kéo cửa tiệm, hắn đứng ở cửa một lúc, nắng giữa trưa chói chang khiến người ta không mở nổi mắt, tiết trời càng ngày càng nóng.

Không được mấy phút, Cố Ngôn vừa định vào trong, quay người lại, phát hiện phía sau cách hắn không xa có người đang nhìn hắn, im hơi lặng tiếng không biết đứng đã bao lâu.

Cố Ngôn ngăn người một chút, sau đó cười hỏi: “Tiên sinh muốn sửa xe?”

Đối phương không lên tiếng, đi về phía hắn.

Cố Ngôn đánh giá người đàn ông trước mặt, người cao bình thường, tướng mạo là loại không phân cao thấp với Ngôn Diệp, nhưng là hai cảm giác bất đồng. So với Ngôn Diệp dù có âm nhu nhưng vẫn mang vị đàn ông, người này khá trung tính.

Người đàn ông đi đến trước mặt hắn, nở nụ cười.

“Không nghĩ tới phát triển thật mau, quả nhiên, bản lĩnh câu người lên giường của tên kia quả là nhất lưu.”

Cố Ngôn không hiểu hẳn có ý gì, nhưng cảm thấy là lạ chỗ nào, “Anh đến cùng...”

“Không biết ta?” Người đàn ông cười mỉa mai, nụ cười bởi vì tướng mạo mà có chút quyến rũ.

Tựa hồ có chút quen thuộc, nhưng Cố Ngôn vẫn không nhớ ra mình từng gặp người này.

Gã kia đột nhiên tiến lại gần hẳn, hít sâu một hơi, “Lần trước trên người người chỉ là có mùi vị Ngôn Diệp, hiện tại...”

Lần trước? Cố Ngôn ngẩn người.

“Xem ra sau khi ta đi rồi hẳn hảo hảo thỏa mãn người chứ?”

Dường như rõ ràng hẳn nói cái gì, Cố Ngôn trợn mắt cẩn thận đánh giá gã này, từ từ đem hai bóng người chụp làm một....

Trong đầu linh quang lóe lên, “Anh là... người phụ nữ lần trước?” Hẳn nói ra, nhìn thấy nam nhân lộ ra ý cười khinh bỉ, giống như đang nói “Giờ mới nhận ra à”, hẳn càng không thể tin được.

“Anh...” Không thể a! Cố Ngôn trên dưới trái phải nhìn người trước mắt, “Rốt cuộc lần trước anh hóa trang, hay lần này đang hóa trang hả?”

Người đàn ông trước mặt cùng người phụ nữ kia đích xác giữa hai lông mày có chút tương tự, ngoài ra hoàn toàn khác nhau, trước tiên không kể chiều cao khung xương, chính là bộ ngực đầy đặn sao có thể giấu được a! Đây là hiệu quả đặc biệt của hóa trang trên phim ảnh hay chiếu sao?

“Rốt cuộc anh là nam hay nữ a?”

“Là nam hay nữ không quan trọng, ” người đàn ông nhìn hẳn: “So với ta, điều cần người quan tâm bây giờ là chính bản thân người.”

“Tôi?” Cố Ngôn nhú mày, đầu óc có chút mơ hồ, “Tôi thì làm sao?”

Người đàn ông không trả lời, ngược lại nhìn hẳn hỏi: “Người ở cùng Ngôn Diệp cũng không bao lâu, các người hiện tại đang đến đâu rồi?”

Ánh mắt kia trắng trợn không kiêng dè, ngữ khí cũng không bình thường, trước không xoắn xuýt vấn đề giới tính, chỉ riêng ngữ khí này đã khiến Cố Ngôn sinh lòng cảnh giác: “Anh biết Ngôn Diệp? Hai người là bằng hữu?”

Người đàn ông cúi đầu nở nụ cười, “Coi như là thế đi.” Sau đó lại ngẩng đầu kề sát bên tai Cố Ngôn, dùng giọng điệu nhuốm màu tình dục: “Mặt kia của hần rất mạnh đúng không? Ở trên giường làm người thoải mái sao?”

Bên tai một cỗ khí nóng xẹt qua, Cố Ngôn ngốc lảng một giây, mới kịp phản ứng. Vung tay đẩy người ra, hần trừng mắt nhìn người đàn ông quát: “Anh rốt cuộc là ai?”

Dù có là nhân yêu đùa giỡn lưu manh thì cũng phải nhìn đối tượng!

Sửa lại cổ áo vừa bị Cố Ngôn vò nhăn, người đàn ông ngẩng đầu nhìn hần, trên mặt không còn vẻ cợt nhả ban nãy.

Cố Ngôn bị nhìn ánh mắt lạnh lung kia chăm chú đến phát sợ, khác với ban nãy, đây mới có khả năng là bộ mặt thật của người này.

“Chuyện cười kể đủ rồi, giờ đến lúc làm chuyện đúng đắn.” Chẳng hề để ý, người đàn ông tự bước vào trong tiệm sửa xe. Lúc đi qua Cố Ngôn còn thuận lợi nắm lấy cánh tay hần.

Trong nháy mắt Cố Ngôn có cảm giác xương bị bóp nát, còn chưa kịp kêu thành tiếng, người đàn ông đã kéo hần vào trong, như nắm thú cưng đi tản bộ, ung dung đến bước chân cũng nhẹ nhàng, giống như hần không có trọng lượng.

“Anh làm gì? Buông tay!” Cố Ngôn đau tới hít khí, nhưng dù giãy dụa đến thế nào cũng không thoát được khỏi tay gã. Tiểu tử này nhìn qua tay chân có vẻ tinh tế, sao lại có khí lực lớn đến vậy? Tên này mẹ kiếp vẫn còn là người sao?

Cố Ngôn như con chó bị kéo vào nhà mới được thả ra, ngồi bệt xuống đất hần thở ra một hơi, cánh tay bị kéo còn đang phát đau.

Người đàn ông đứng một bên nhìn hần từ trên cao xuống, ánh mắt phẳng phất như đang nhìn một con sâu đang giãy chết.

“Anh... có phải có thù oán với Ngôn Diệp?” Cố Ngôn giật giật cánh tay, hần quả thực không nhớ ra có chỗ nào đắc tội cùng kẻ này. Vậy thì có hai loại khả năng, một là muốn tới đập phá, hai là tới tìm Ngôn Diệp, trực tiếp hỏi loại đầu có khả năng thêm dầu vào lửa, vì thế chỉ có thể xuống tay từ Ngôn Diệp.

“Có chuyện từ từ nói, chờ hần trở về các người có chuyện gì thì chậm rãi giải quyết...”

Người đàn ông kia cười khê, tiếng cười kia khiến Cố Ngôn rất không thoải mái.

“Mở miệng ra là Ngôn Diệp, người biết được mấy chuyện liên quan đến hần?” Gã duỗi chân ra nhẹ nhàng

đá hấn hai cái, “E là chỉ có thứ đồ chơi kia của hấn dài bao nhiêu đúng không?”

Đệt! Cố Ngôn tức giận, cắn răng nhảy dựng lên, chỉ vào gã mắng: “Cmn miệng mày sạch sẽ một chút!” Nhấn nạt cũng có mức độ, kẻ này thực sự coi hấn là cháu à!

Đáng tiếc Cố Ngôn trong mắt người đàn ông chẳng có bao nhiêu phân lượng, cảnh cáo của hấn chỉ đổi lấy trào phúng cùng miệt thị.

“Dung mạo khó coi đầu óc thì đơn giản, ngoại trừ một thân cơ bắp dã man thì chẳng có cái gì.” Gã như xem gia súc mà lạnh lùng nhìn Cố Ngôn, sau đó cười hai tiếng, “Có điều cũng có chỗ tốt, chịu đựng được, làm cơ thể mẹ cũng coi như thích hợp...”

Cố Ngôn không nói gì, vì hấn cảm thấy cùng cái tên một câu ba câu đều không dứt khỏi hai chữ tình dục này nói thật phí hơi thừa lời. Mà đàn ông trong những vấn đề đã không thể dùng lời nói để giải quyết, thì chỉ có thể đưa ra quả đấm.

Đã quên sức lực của đối phương thiếu chút nữa nắm gãy tay hấn, Cố Ngôn xông lên tính nắm cổ tay người đàn ông, nắm đấm vừa giơ lên, cả người giống như đụng vào cái gì, trong nháy mắt bị vứt ngược ra ngoài.

“A!” Rơi xuống đất như điều đứt dây, nước chua trong dạ dày Cố Ngôn suýt nữa ọc ra.

“Một tên nhân loại cũng dám làm càn trước mặt ta...” Người đàn ông nhìn hấn, như ghét bỏ phỉ phỉ chỗ vừa bị Cố Ngôn đụng tới.

Ho khan mấy tiếng, Cố Ngôn chậm rãi từ dưới đất bò dậy, đưa tay lau miệng, mắt không chớp mà nhìn kẻ trước mắt.

“Mày là ai?” Bọn họ không phải đang đóng phim, nhưng tình cảnh vừa nãy cũng không phải ảo giác của hấn, hấn ngay cả quần áo của tên kia cũng chưa đụng tới đã bị thứ gì hất ra rồi! Đó là cái gì? Siêu năng lực sao?

Người đàn ông nhíu mày, “Sợ?”

Dù mặt mày đã xám xịt, Cố Ngôn vẫn cứ quật cường trừng mắt nhìn đối phương.

Người đàn ông thấy hấn như muốn dùng ánh mắt liều mạng với mình, có chút hứng thú, nhưng cuối cùng vẫn tiếc hận lắc đầu, “Người không sợ, nhưng hài tử trong bụng người...”

Cố Ngôn ngẩn người, cảm giác mình vừa nghe nhầm. So với tình cảnh như khoa học viễn tưởng ban nãy, chuyện người này nói bây giờ căn bản là thiên phương dạ đàm (ngàn lẻ một đêm, những chuyện quá hoang đường). Có điều mất mấy giây hấn đã phản ứng lại, cảm thấy những chuyện gã này làm vừa nãy hết thấy

đều bình thường. Hóa ra là đầu óc có vấn đề à...

“Thế nào? Người còn không biết chính mình có? Ngôn Diệp không nói cho người biết?”

Nhịn xuống cảm giác muốn gào lên, Cố Ngôn trong lòng tự nhủ không tính toán cùng mấy tên thần kinh, “Có nhìn nhầm không? Tôi là nam.”

“Ta nếu có thể biến thành nữ nhân, người cũng có thể mang thai như nữ nhân vậy.”

“À... kỳ thực biến thành nữ nhân lại không khó, làm giải phẫu đem cái bên dưới...”

Người đàn ông cười lạnh, “Vậy nếu không hiện tại ta cắt cái thứ kia của người xuống, thì người có hay không biến thành nữ nhân thật sự?”

“Mày dám...” Cố Ngôn vừa mới mở miệng, lại bị cảnh tượng trước mắt khiến cho giật mình.

Tóc người đàn ông dài ra, hoặc phải nói là sinh trưởng, vốn chỉ đến cổ đã thành độ dài bình thường, vền vền sau mấy giây đã sắp rủ xuống mặt đất...

Tốc độ quỷ dị này làm Cố Ngôn cảm thấy như đang xem phim kinh dị, khiến thời điểm tóc nam nhân vươn tới một bên chân hắn, hắn theo bản năng dùng cả tay cả chân muốn lùi về sau, lại không kịp, đám tóc như dây leo quấn quanh chân hắn, nhanh chóng kéo dài, mãi đến tận cổ hắn mới dừng lại.

Cố Ngôn thở hổn hển, không thể tin được những gì đang xảy ra trước mắt.

Lúc này người đàn ông kia, ngoại trừ đầu tóc dài thì sắc mặt cũng trắng bệch, không một chút máu, gương khóe miệng, “Ta có thể cảm giác được sự hoảng sợ của người, chứng minh người bắt đầu tin lời ta đúng không?”

“Người...” Cố Ngôn mở miệng, cổ họng khô khốc đến thanh âm cũng khó thoát, “Rốt cuộc là quái vật gì?”

“Quái vật?” Nam nhân nhú mày, “Người cũng hình dung Ngôn Diệp như vậy?”

Cố Ngôn không lên tiếng, chỉ kinh ngạc mà nhìn hắn.

“Tiếp thu hiện thực đi, nam nhân ngu xuẩn. Ta cùng Ngôn Diệp cũng không phải nhân loại, ta là quái vật, vậy người đã cùng quái vật lên giường, hơn nữa sắp sinh con cho quái vật đấy!”

“Mày đến cùng đang nói cái gì?” Cố Ngôn cắn răng, bắt đầu cảm thấy sợ sệt, bởi vì hắn biết hắn bắt đầu

tin tưởng lời nói của nam nhân.

Như là thương hại hắn chẳng hay biết gì, nam nhân thương hại nở nụ cười, gãi bước hai bước về phía hắn, “Người là cơ thể mẹ Ngôn Diệp tìm được, hắn muốn thân thể người thai nghén Tinh nguyên, giống như nhân loại các người ”mang thai hộ” vậy, đợi đến khi Tinh nguyên trưởng thành, người sẽ sinh nó ra. Từ khi mới bắt đầu hắn muốn chính là hài tử kia, mà người chỉ là lọ chứa hắn vừa vặn tìm được thôi.”

Lặng lặng nghe xong, trên mặt Cố Ngôn không có biểu cảm gì, dù là khiếp sợ hay giận dữ, dường như đều không liên quan gì tới hắn. Lời nói của người đàn ông nghe như vô căn cứ, nhưng trong trường hợp của hắn với Ngôn Diệp lại chết tiệt hợp lý.

Cố Ngôn nhớ tới Ngôn Diệp trong mộng, Ngôn Diệp tóc dài cùng nam nhân trước mắt dần chập lại...

Chốc lát sau, nam nhân cúi người xuống kề sát vào Cố Ngôn, “Rất thống khổ? Một người đàn ông nhưng phải mang thai sinh con như phụ nữ, so với loại quái vật như chúng ta càng đáng sợ hơn chứ?” Hắn đưa tay nâng cằm Cố Ngôn, “Chờ hài tử được sinh ra, Ngôn Diệp sẽ xử trí người thế nào đây? Một tên nhân loại, một công cụ mang thai, sinh sản xong thì còn giá trị gì nữa?”

Cố Ngôn từ đầu tới cuối đều không nói một lời, chỉ là hô hấp có chút dồn dập.

Người đàn ông không để ý, buông tay ra đứng thẳng người, nhìn Cố Ngôn nỗ lực trấn định mà nở nụ cười, “Thấy người cũng không muốn vì Ngôn Diệp sinh con...”

Nghe được câu này, Cố Ngôn rốt cục có phản ứng, hắn ngẩng đầu nhìn người đàn ông.

“Vậy để ta giúp người vậy.” Người đàn ông nhấc khóe miệng, lộ ra nụ cười khát máu, “Ta cũng không hi vọng đứa bé này sinh ra, vì thể hiện tại liền giúp người giải quyết đi...”

“A!” Cố Ngôn cảm thấy trên cổ tê rần, phát hiện tóc quăn trên người tóc bắt đầu cuốn chặt, rất nhanh sẽ xiết cho hắn thở không nổi, những sợi tóc như là muốn đem một kẻ sống sờ sờ là hắn xoắn đứt, hắn muốn mở miệng, nhưng ngay cả hô hấp cũng không nổi, càng không nói đến việc lên tiếng.

Nhìn Cố Ngôn bị quăn thành kén bắt đầu co giật, nụ cười của người đàn ông càng ngày càng sâu, như đang thưởng thức một trò biểu diễn thú vị.

Cho nên khi đám tóc cuốn lấy Cố Ngôn bỗng dưng bị một lưỡi dao gió cắt đứt, ý cười trên khóe môi hắn cũng chưa kịp biến mất. Chỉ nghe phía sau truyền đến thanh âm một người đàn ông khác, trong bình tĩnh lộ ra hàn ý.

“Vụ Qua, 100 năm trước ta đã cảnh cáo người hậu quả khi chạm vào đồ vật của ta, có vẻ người đã quên ——”

9. Chương 8

Cố Ngôn chậm rãi mở mắt ra, bóng người mơ hồ trước mắt dần dần rõ ràng, mãi đến khi thấy rõ vẻ mặt lo lắng của Ngôn Diệp, suy nghĩ đầu tiên của hắn là hóa ra mình còn sống –

“Cậu rốt cục tỉnh rồi –” Ngôn Diệp tựa hồ thở phào nhẹ nhõm.

Cố Ngôn hơi giật mình nhìn hắn, sau đó hơi cử động muốn ngồi dậy.

Ngôn Diệp vươn tay qua đỡ hắn dậy, chờ hắn ngồi vững mới hỏi, “Trên người có nơi nào còn đau không?”

Cố Ngôn muốn nói gì đó nhưng lại không mở miệng được, nhanh chóng lắc đầu, cúi đầu không nhìn Ngôn Diệp.

Ngôn Diệp nhìn hắn vài giây, hỏi: “Cậu sợ tôi?”

Không khẳng định cũng không phủ định, Cố Ngôn chỉ cúi đầu.

Hắn hiếm có lúc trầm mặc như vậy, Ngôn Diệp không hỏi nữa mà đến ngồi xổm trước mặt Cố Ngôn, vươn tay ôm eo hắn.

“Xin lỗi.” Đầu tựa trên ngực Cố Ngôn, cảm giác được người trong vòng tay rõ ràng trở nên cứng ngắc, nhưng Ngôn Diệp không buông tay.

Mặc dù y sẽ không nói với Cố Ngôn, nhưng khi y nhìn thấy Cố Ngôn không hề động dậy nằm trên mặt đất, quần áo trên người bị xé nát, y thật sự đau lòng.

“Đừng sợ, để tôi ôm một lúc, không làm gì cả, chỉ ôm như vậy một lúc thôi.”

Tay đặt trên giường hết nắm lại buông, Cố Ngôn không biết trước tiên nên đẩy y ra hay cho y một nắm.

Kỳ thực hắn cũng không sợ Ngôn Diệp, ít ra không lo lắng Ngôn Diệp sẽ thương tổn hắn, thế nhưng... trong đầu hắn hỗn loạn vô cùng, như là bị rút cạn sức lực, Cố Ngôn thở dài, cuối cùng vẫn không đẩy người trước mặt ra.

Hai người vẫn duy trì tư thế như vậy, thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong lúc đó phảng phất như có điều gì nổi lên ở cả hai.

Đến cuối cùng vẫn là hiểu rõ người này, Cố Ngôn theo bản năng mà thanh tĩnh lại.

Đột nhiên, Ngôn Diệp ngẩng đầu nhìn hấn nói: “Xin lỗi.”

Câu “xin lỗi” này rốt cuộc đại biểu cho bao nhiêu chuyện? Cố Ngôn cau mày, muốn nói lại thôi thật nhiều lần, mới cất tiếng, “Trong bụng tôi có phải có...” Tuy mở miệng cũng thấy rất khó chịu nhưng không thể không hỏi.

“Phải”. Ngôn Diệp gật đầu, trả lời rất rõ ràng, “Vốn dự định qua mấy hôm nữa sẽ nói cho cậu biết, bởi vì vẫn chưa biết phải mở miệng thế nào.”

Nghe chính y thừa nhận, Cố Ngôn mới hiểu được chính mình gặp phải chuyện gì. Nhưng buồn cười nhất chính là hấn không biết nên biểu cảm thế nào, hay bởi vì quá hoang đường, trong nhất thời bàng hoàng đến quên cả phần nộ.

Một lát sau, hấn cười khan hai tiếng, nhìn Ngôn Diệp nói, “Anh đùa tôi đấy à? Tôi là đàn ông, đàn ông thứ thiệt! Làm sao có thể... mang thai?”

Quả thực là chuyện cười lớn!

Ngôn Diệp nhìn hấn một lúc, cuối cùng gật đầu, “Quả thực, nguyên nhân không ở cậu, là ở tôi.” Nếu đến bước này, y cũng không muốn giấu giếm làm gì, hơn nữa y tin là Vụ Qua đã nói với Cố Ngôn một chút chuyện.

“Là tôi làm cho cậu ”mang thai“.”

Cố Ngôn giật mình, chỉ cảm thấy đầu choáng váng lợi hại. Hấn nhớ tới người đàn ông muốn giết mình kia đã nói hấn và Ngôn Diệp, bọn họ đều không phải nhân loại...

Mà Ngôn Diệp không nói tiếp, chỉ nhìn Cố Ngôn, như đang chờ hấn hỏi.

“Anh thật sự... không phải người?” Sau khi hoàn hồn, Cố Ngôn gần như là tiểu tâm dục dục (thật cẩn thận, nhẹ nhàng) hỏi.

Ngôn Diệp gật đầu, nhìn vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi của hấn khẽ mỉm cười, “Tôi nghĩ là cậu sẽ kinh hãi, nhưng có vẻ như đã chuẩn bị tâm lý.”

Cố Ngôn muốn nói ngoài việc bị tóc quần suýt chết, chuyện y không phải người đã là cái gì, bản thân hấn mang thai mới là chuyện khiến hấn khiếp sợ.

Hắn không ồn ào không náo loạn, thậm chí có thể nói là bình tĩnh đến mức quỷ dị, Ngôn Diệp lại nhìn ra có gì đấy không đúng.

“Cậu không tin?” Y hỏi, “Hay để tôi chứng minh cho cậu xem?”

Cố Ngôn lắc đầu, hắn không phải không tin tưởng, kỳ thực ngay cả hắn cũng cảm thấy chính mình bình tĩnh đến khó tin.

Chốc lát, hắn cười khổ, “Nếu như anh muốn tìm người vui đùa một chút, thì không sao...” tuy rằng thực tế hắn cũng không phải một người hào phóng như vậy.

Ngôn Diệp nhú mày, nhưng vẫn tiếp tục nghe.

“Thế nhưng anh để tôi...” Cố Ngôn đưa tay đỡ trán, hắn nghĩ tới điều người đàn ông nói với hắn, Ngôn Diệp chỉ là muốn tìm một công cụ mang thai, sinh đứa bé ra sẽ không còn giá trị lợi dụng... hắn phát hiện mình không mở miệng nói.

Cuối cùng, chỉ có thể hỏi một câu, “Tại sao là tôi? Tại sao không tìm phụ nữ?”

Ngôn Diệp dùng sức nắm chặt tay hắn, chờ Cố Ngôn nhìn hắn mới nói: “Quả thực, người có thể lựa chọn rất nhiều, thế nhưng lúc đó người đầu tiên tôi nghĩ đến chỉ có cậu.” Chỉ ít điểm này là thiên chân vạn xác (cực kỳ chính xác).

Nhưng Cố Ngôn không hiểu.

“Nam nữ không quan trọng, tôi chỉ hi vọng người vì tôi sinh đứa bé chính là em.”

Ngôn Diệp nói rất bình tĩnh, không giống như lúc xưng tội cấp thiết và kích động, nhưng là tác phong vốn có của y, có điều cũng làm cho Cố Ngôn càng thêm mờ mịt.

Thực ra, Ngôn Diệp cũng rất hỗn loạn, lời vừa nãy y nói cũng không phải vô căn cứ, thậm chí còn không kịp suy nghĩ đã bật ra. Sau ngẫm lại mới phát giác chuyện này thực sự không giống cái dạng phong lưu bất kham như y sẽ nói, tuy rằng hiệu quả thực không tệ, Cố Ngôn tựa hồ cũng tạm thời chấp nhận rồi.

Cúi đầu, Cố Ngôn không thể hoàn toàn chấp nhận lời giải thích của Ngôn Diệp. Sau khi biết chân tướng, hắn cảm thấy bọn họ trong nháy mắt thật xa lạ. Ngôn Diệp không phải Ngôn Diệp hắn tìm hiểu, người đàn ông này thậm chí có thể sinh sống ở một thế giới khác biệt với hắn.

Như là xem thấu lo lắng trong lòng hắn, Ngôn Diệp duỗi hai tay nắm hai vai hắn, “Tin tưởng tôi, được không?”

Cố Ngôn ngẩng đầu nhìn hấn, do dự mãi rồi vẫn hỏi một câu, “Anh rốt cuộc là...ai?”

Hơi chớp mắt, Ngôn Diệp khẽ mỉm cười, “Em cứ coi như tôi là yêu quái tới báo ân đi.”

Đây chỉ là một trò đùa giữa bọn họ, có lẽ y chỉ qua loa hấn, nhưng Cố Ngôn cũng không muốn tiếp tục hỏi. Hấn hiện tại rất mệt, cảm thấy như đang nằm mộng, không biết đâu là thật đâu là giả.

Cuối cùng, Ngôn Diệp đứng lên, này giờ y vẫn ngồi xổm cùng Cố Ngôn nói chuyện.

“Nghỉ ngơi một chút nữa đi, cố gắng ngủ một giấc, tỉnh lại hết thảy sẽ khá hơn.” Lời nói của y ôn nhu nhưng lại bắt giác mang theo cảm giác mệnh lệnh không thể nghi vấn.

Cố Ngôn một lần nữa nằm xuống, Ngôn Diệp vừa muốn giúp hấn đắp chăn, hấn đột nhiên hỏi, “Người kia thế nào rồi?”

Biết hấn nói tới ai, Ngôn Diệp trả lời, “Yên tâm đi, hấn sẽ không xuất hiện nữa, tôi sẽ không để cho bất luận kẻ nào thương tổn được em.”

Thương tổn được hấn? Phải là thương tổn được thứ trong bụng hấn...Cố Ngôn có chút mờ mịt đưa tay đặt lên bụng, sau đó Ngôn Diệp cũng đưa tay trùm lên hấn, hai lòng bàn tay trùm lên nhau như đang cùng cảm giác sinh mệnh nhỏ thuộc về hai người họ.

Hình ảnh như hai vợ chồng bình thường chờ đợi đứa bé ra đời, vậy mà lại phát sinh trên người hấn...

Tất cả những điều này hoang đường đến mĩ mai, Cố Ngôn mờ mịt nhìn trần nhà, nói: “Tôi vẫn không có cách nào tin được, tôi vậy mà sẽ...”

Ngôn Diệp đưa tay ra, như động viên nhẹ nhàng sờ mặt hấn.

“Em không cần lo lắng gì cả, chỉ cần biết hài tử hai chúng ta sắp ra đời, vậy là được rồi.”

Một hồi phong ba giữa Cố Ngôn và Ngôn Diệp trong lúc đó cứ như vậy lặng yên chìm vào quá khứ.

Tất cả thật sự lại giống như Ngôn Diệp nói, thật giống như lại trở về trước, đơn giản đến khó tin, khiến Cố Ngôn cứ có cảm giác tỉnh tỉnh mê mê tiêu sái tiến vào trong cái bầy Ngôn Diệp sắp đặt.

Ngôn Diệp vẫn ôn nhu, vẫn chăm sóc hấn tỉ mỉ chu đáo, lại như một người cha đang mong đợi đứa con của mình sắp được sinh ra, nhưng Cố Ngôn không có loại cảm giác đó. Nói cho cùng, hấn còn chưa quá tin tưởng được chuyện mình mang thai này, bất luận người khác nói thế nào, tiềm thức hấn vẫn không thể tiếp thu.

Thế nhưng rất nhanh, hắn phát hiện có một số việc không chấp nhận cũng không được.

Thân thể của hắn đã xảy ra một ít biến hóa không mấy nghiêm trọng, nhưng cũng có thể làm cho hắn liên tưởng đến chuyện mang thai.

Ngoại trừ cảm giác thích ngủ ban đầu, khẩu vị hắn cũng thay đổi khá nhiều, tuy rằng hắn không muốn ăn chua, nhưng đặc biệt thích ăn thịt. Mỗi khi Ngôn Diệp ngồi đối diện hắn trên bàn ăn, cười he he nhìn hắn ăn như hùm như sói

Ngoại trừ vừa bắt đầu là thích, hắn khẩu vị cũng thay đổi lớn hơn, tuy rằng hắn không muốn ăn chua, nhưng đặc biệt thích ăn thịt. Mỗi khi Ngôn Diệp ngồi ở bàn ăn đối diện, cười he he nhìn hắn như hùm như sói ăn hết một tảng thịt bò bít tết, hắn lại có cảm giác mình như con thú ăn thịt đang được chăn nuôi.

Có lẽ do tác dụng tâm lý, Cố Ngôn đã bắt đầu chậm rãi tiếp nhận. Khi hắn cảm thước dây đo vòng eo của mình, Ngôn Diệp bảo hắn không cần lo lắng, bụng của hắn sẽ không thay đổi nhiều.

Quả thực, vóc người Cố Ngôn không có bất kỳ biến hóa nào, nhưng chính điều này khiến hắn không thể tưởng tượng nổi. Hắn ăn nhiều như vậy, thậm chí ngay cả một cân cũng không lên! Vậy những thứ hắn ăn đến cùng đều đi nơi nào?

Ngôn Diệp sau khi vào cửa, liền thấy Cố Ngôn ngồi trên ghế sofa, vén quần áo cau mày nghiên cứu bụng của mình.

Vốn đây là một động tác khá buồn cười, nhưng bởi vì vẻ mặt nghiêm túc của hắn mà có vẻ... đáng yêu.

Ngôn Diệp nhắc khéo miệng, đi tới hỏi: “Đang làm gì?”

Cố Ngôn ngẩng đầu, áo còn chưa kịp buông, Ngôn Diệp liền ngồi xổm ôm eo hắn, gò má kề trên bụng hắn, chậm rãi ma sát. Giống như một động tác làm nũng, người này dạo này vẫn thường làm.

“Anh...” Cố Ngôn đẩy y một cái, “Đi ra, râu mép anh cọ vào tôi!”

Ngôn Diệp cười cười, lại xốc áo Cố Ngôn lên, nhìn hai viên nho nhỏ trước ngực hắn, giọng nói có chút ngả ngớn, “Tôi nói em đấy, so với lo lắng cái bụng không bằng đi lo chỗ này có thể lớn lên không...” nói xong còn dùng tay vân vê một viên.

“Anh, anh nói nhăng nói cuội gì đó!” Cố Ngôn tức đến vỗ bỏ tay y khỏi áo mình, nhưng do dự một chút lại nhin không được hỏi: “Này, thực sự sẽ không lớn lên chứ?” Dáng vẻ cẩn thận từng li từng tí, như con cún lớn vô cùng đáng thương nhìn y.

Ngôn Diệp cười to, “Em đáng yêu quá đi thôi...”

Cố Ngôn vốn tức giận đến mặt đỏ tía tai, nghe được câu này cũng chỉ còn sót lại mặt đỏ. Hắn rất rõ ràng khoảng cách từ đáng dấp mình đến hai chữ này, nên bắt đầu hoài nghi thưởng thức của Ngôn Diệp.

“Được rồi, đừng suy nghĩ lung tung.” Ngôn Diệp đứng lên ngồi cạnh Cố Ngôn, “Tất cả đã có tôi, em không cần lo lắng gì cả.”

Lời y nói xác thực có thể khiến người ta an tâm, nhưng Cố Ngôn vẫn cau mày nói thầm, “Nhưng tôi luôn thấy có chỗ nào không đúng...”

“Có cái gì không đúng? Em chỉ là sức ăn hơi lớn mà thôi.”

“Đâu chỉ là sức ăn thay đổi, ngay cả lông chân tôi cũng không có!” Cố Ngôn giơ cẳng chân lên cho Ngôn Diệp xem. Tuy rằng lông trên cơ thể hắn không nhiều, nhưng không đến nỗi sạch bóng như thế này đâu!

Nhìn cẳng chân hắn trơn láng, Ngôn Diệp cười đến dâm dăng, ấn Cố Ngôn lên ghế rồi muốn kéo quần hắn.

“Anh muốn làm gì a?”

“Tôi nhìn qua xem lông chỗ kia còn không?”

“Anh tới qua không phải nhìn rồi sao!” Quần không bảo vệ được, Cố Ngôn đổi sang phòng thủ quần lót của mình.

“Xem lần nữa xác nhận thôi.”

“A! Cmn anh cái này gọi là xem à! Không mắt cũng bị anh nhỏ mắt!”

Đạo phòng tuyến cuối cùng vẫn thất thủ, lại bị Ngôn Diệp hung hăng nhưng không mất ôn nhu làm một lần.

Ghế sofa nhỏ, thời điểm kịch liệt nhất Cố Ngôn chỉ có thể quán chặt hai chân lên eo Ngôn Diệp, ôm cổ y dùng đưa theo tiết tấu.

Có lúc Cố Ngôn cảm giác mình quá dâm dăng, trước đây hắn chưa từng sa vào tình dục như vậy, bây giờ hết lần này tới lần khác dưới thân Ngôn Diệp đạt tới cao trào. Tinh dịch nam nhân bắn ngập trong thân thể hắn, thậm chí mang cho hắn cảm giác tim đập loạn nhịp trước nay chưa từng có.

Sau khi kết thúc, Cố Ngôn nằm nhào trên người Ngôn Diệp thở hổn hển.

Ngôn Diệp nhắm hai mắt, một tay gối sau đầu, một tay như có như không vuốt ve lưng hắn.

Một lúc lâu sau, Cố Ngôn ngẩng đầu lên, có chút do dự, “Có chuyện tôi muốn hỏi anh...”

“Hả?” Ngôn Diệp mở mắt ra nhìn hắn.

Cố Ngôn cân nhắc dùng từ, “Tôi gần đây có phải có chút dục cầu bất mãn (không thỏa mãn nhu cầu tình dục)?”

Cái này khiến Ngôn Diệp cũng ngây ngẩn cả người. Y đúng là quên hỏi trưởng lão trong lúc mang thai có phải sẽ tăng ham muốn không, có điều so với cái này, y tình nguyện tin tưởng mình đã khai phá Cố Ngôn, để hắn trở nên dâm đảng.

“Như vậy không tốt sao?” Y sờ sờ Cố Ngôn vì tư thế mà hơi nhếch mông, cười nói, “Chứng minh thân thể chúng ta càng ngày càng thích hợp.” Nói xong còn hôn một cái lên môi Cố Ngôn.

Biết y hiện tại tuyệt đối không nói ra được cái gì đúng mực, Cố Ngôn cũng không hỏi nhiều nữa, cùng Ngôn Diệp ôm ờ náo loạn một lúc, mắt thấy lại lập tức tiếp tục cọ xát, hắn dừng lại nằm xuống trên ngực Ngôn Diệp, nghe tiếng tim đập, đột nhiên nói một câu, “Kể cho tôi nghe chuyện của anh được không?”

Ngôn Diệp sững sốt, ngày hôm đó khi Cố Ngôn hỏi y một câu về vấn đề này rồi cho qua, sau này hắn cũng không chủ động nhắc tới. Suy nghĩ một chút, y hỏi, “Em muốn nghe cái gì?”

Cố Ngôn không biết nên trả lời như thế nào, đối với thân phận Ngôn Diệp, hắn vẫn rất mâu thuẫn nên hỏi cái gì, bởi vì Ngôn Diệp từ đầu đến chân nhìn qua chẳng khác gì so với người bình thường.

“Tùy tiện đi, như là chuyện trong nhà anh, còn có...” có lẽ do bầu không khí quá tốt, mồ hôi ướt thân thể cùng dư vị chưa tan hết trong không khí khiến người ta buồn ngủ, Cố Ngôn nhắm mắt lại nhỏ giọng nói, âm thanh càng ngày càng nhỏ...

Chờ đến khi Ngôn Diệp muốn mở miệng, phát hiện hắn đã thiếp đi trên ngực mình.

Thở dài, y đưa tay sờ đầu Cố Ngôn, lẳng lặng nằm cùng hắn. Ngoài cửa sổ một vệt tà dương cuối cùng rọi vào, đem cả gian phòng nhuộm trong ánh cam rực rỡ.

Ngôn Diệp nhớ tới khi mình còn ở đền thờ, là y một mình ngồi trên hành lang ngắm cảnh tương tự, mà giờ, y đã có thêm người bên cạnh.

Cảm giác tốt đẹp đến xa lạ, thời khắc này, chính y cũng thấy có chút không chân thực... (*iêm, iêm cũng thấy thế ư* —)

Đối với Cố Ngôn, tuy bây giờ Ngôn Diệp đối với hắn rất tốt, hắn cũng không dám nghĩ đến chuyện sau này, qua một ngày lại tính một ngày, hiện tại những tháng ngày được chẳng hay chỗ này, luôn có cảm giác trốn tránh cái gì.

Giống trước đây, hắn vẫn nằm mơ, nhưng giờ sau khi tỉnh lại chẳng nhớ được cái gì, chỉ có một ít hình ảnh vụn vặt, chấp vớ cũng chẳng ra sao.

Buổi tối nào đó trong mơ hắn đột nhiên tỉnh lại, bụng từng trận quặn đau khiến hắn gần như rên rỉ thành tiếng.

“Làm sao vậy? Cố Ngôn?”

Cố Ngôn mở mắt ra, phát hiện Ngôn Diệp không biết từ bao giờ đã ôm hắn vào trong ngực, nhìn thấy y, Cố Ngôn thoáng yên tâm hơn, ngay cả đau đớn cũng giảm không ít.

“Bụng rất đau...” nhắm mắt lại, hắn uể oải nói.

Ngôn Diệp đưa tay từ ngực Cố Ngôn chậm rãi mò tời bụng, xác định không có dị trạng mới thở phào nhẹ nhõm, cười hỏi: “Có phải do buổi tối ăn nhiều quá?”

“Ai ăn nhiều!” Cố Ngôn lườm y một cái, nhưng thật có chút chột dạ, buổi tối hắn quả thực ăn không ít...

Ngôn Diệp trước tiên nhẹ nhàng vỗ bụng hắn, lại bóp bóp móng hắn, sau đó đành hoảng trịnh trọng nói, “Ừ, quả thực, cái bụng không lớn mấy, thịt ăn bao nhiêu đều dồn xuống đây.”

Cố Ngôn tức đến hận không thể đập y một cước. Tuy rằng Ngôn Diệp trước đây cũng thích trêu đùa hắn, nhưng gần đây mọi cử động đều có chút ám muội. Hắn cảm giác mình không sợ hãi Ngôn Diệp, có thể dễ dàng tiếp nhận đối phương như vậy, nguyên nhân chủ yếu nhất phải là cái cảm giác lúc bọn họ cùng nhau này.

Ngôn Diệp ngoài miệng đùa giỡn đủ rồi, liền không trêu chọc Cố Ngôn nữa, chính mình liền xuống giường rót nước.

Nhìn hắn uống xong chén nước, Ngôn Diệp đón lấy cốc đặt ở đầu giường, còn nói, “Đây là phản ứng bình thường lúc mới đầu, qua mấy hôm nữa là ổn rồi.”

Cố Ngôn thuận miệng hỏi một câu, “Vậy phải muốn mấy ngày a?”

“Chờ sau khi đứa bé sinh ra thì sẽ không đau.”

Sửng sốt một chút, Cố Ngôn lúc này mới nhớ tới chỗ nào không bình thường, hẳn phải sinh con... mẹ nhà hẳn hẳn là đàn ông làm sao sinh a!

“Từ từ, chờ chút!” Hẳn thật ngớ ngẩn, tại sao hiện tại mới phản ứng lại! Cố Ngôn giãy giụa ngồi xuống, “Đứa bé... đứa bé muốn từ nơi nào đi ra?”

Ngôn Diệp không lên tiếng, cùng hẳn lặng yên nhìn nhau vài giây, nở nụ cười, “Yên tâm đi, đều giao cho tôi.”

“Yên tâm cái rắm!” Cố Ngôn tức giận đến muốn đánh người, “Anh có biết hay không mỗi lần anh cười đến buồn nôn như vậy đều là bởi vì chột dạ? Giao cho anh? Anh cũng không phải bà đỡ!”

Nụ cười tự tin bị hình dung là buồn nôn, Ngôn Diệp không để ý, đưa tay ôm chặt Cố Ngôn vào lòng, như dỗ dành đứa nhỏ đang cáu kỉnh, “Nhưng tôi là người đàn ông của em, là cha đứa bé, em tuyệt đối sẽ không có chuyện gì.”

Bị y đông một câu “người đàn ông của em”, tây một câu “cha đứa bé” kích thích, Cố Ngôn cắn răng, mà lại không phản bác được.

“Anh thiếu đòn vừa thôi! Nói mau, đứa bé muốn từ nơi nào đi ra!”

Ngôn Diệp trên mặt mang theo vẻ lúng túng nhịu mày, lời nói ý vị sâu xa khuyến cáo, “Tôi cảm thấy em còn chưa đến lúc phải biết, đến thời điểm đó chịu đựng một lúc là xong.”

Nhìn vẻ mặt này của y, Cố Ngôn theo phản xạ căng thẳng cục hoa. Đùa à! Chỗ đó của hẳn coi như có lớn hơn nữa, cũng không thể chạy ra cả một đứa bé! Nghĩ đến hình ảnh kia hẳn liền tê dại da đầu.

“Qua cái con mẹ anh!” Lửa giận ngọt ngào rót cuộc bạo phát, Cố Ngôn cảm giác mình ngày trước tám phần mười là ăn mê được, làm sao mơ mơ màng màng liền để y làm.

“Làm sao có khả năng dùng nơi đó, anh nghĩ tôi là gà mái đẻ trứng à!” Bụng hẳn không đau, đầu cũng không choáng, cầm gối ném về phía Ngôn Diệp.

Ngôn Diệp đỡ lấy xin tha một hồi, trên mặt lại không giấu được nụ cười.

“Em nghĩ nhiều rồi, có điều ”phụ nữ có thai” tâm tình dễ dàng lên voi xuống chó, tôi sẽ không trách gì đâu.”

Cố Ngôn ném gối, vồ tới cắn một cái lên vai y.

Ngôn Diệp đau đến cười to không dứt. Trong ký ức, y thật nhiều năm đã không cười như vậy.

Trì độn như Cố Ngôn, cũng rất cuộc phản ứng được hấn hiện đang đối mặt với việc gì. Ôm bụng, hấn cau mày tưởng tượng cảnh tượng bên trong có một đứa trẻ, quả thực... vô cùng thê thảm. Tuy rằng đã từng hy vọng có một đứa trẻ trong nhà, thế nhưng sau khi ly hôn cái ý niệm này cũng chưa từng xuất hiện. Hiện tại tuy rằng có thể thực hiện, nhưng hấn sợ sẽ phải sang kiếp sau luôn mất.

Hấn dùng tư thế ôm trẻ con ôm gối ở trước gương soi, muốn luyện tập một hồi, kết quả dù thế nào cũng cảm thấy chính mình trong gương rất kỳ quái.

Không nghĩ tới Ngôn Diệp đột nhiên đi vào, vừa nhìn thấy dáng vẻ hấn ôm gối cười khúc khích lập tức đỡ tưởng cười, làm Cố Ngôn tức giận đến hận không thể biến cái gối trong tay thành đá tảng ném cho y bất tỉnh.

Đau đớn đêm đó, Ngôn Diệp vốn tưởng chỉ là tình hình Tinh nguyên đang trưởng thành bên trong bình thường, sẽ không kéo dài quá lâu, nhưng sau một ngày, Cố Ngôn nhưng đau đến càng thêm đau rồi.

Không nhớ rõ mình tỉnh lúc nào, Cố Ngôn gất gao nằm vò chần dưới thân thở hổn hển, cảm thấy bụng như bị thứ gì khoan ra vậy.

“A!” Lại là một trận đau khó nhịn, hấn cắn răng trở mình, nằm lỳ trên giường thở dốc, đây người đều là mồ hôi, đợi được đến khi thân thể căng thẳng thanh tĩnh lại, mặt hấn đã cắt không còn một giọt máu.

Hấn từ trước đến giờ rất giỏi nhịn đau, nhưng lần này nhưng là đau đến cực điểm rồi.

Sau một thoáng thất thần, ánh mắt hấn dần thanh minh, thân thể không còn chút sức lực, hấn chỉ có thể động con mắt nhìn bốn phía một chút, nhưng Ngôn Diệp không có ở trong phòng, vừa nãy y còn một mực bên cạnh hấn, làm thế nào cũng không tìm ra cách dừng cơn đau này lại.

Cố Ngôn nhắm mắt lại, cảm giác mình sắp không chịu đựng nổi nữa... Một lát sau, hấn mơ mơ màng màng mở mắt ra, mới phát hiện Ngôn Diệp lại trở về.

Ngôn Diệp mặt không thay đổi đứng bên giường, cầm trên tay một cái dao gọt hoa quả sắc bén.

Nhìn y giơ con dao lên, Cố Ngôn cả người tê dại, còn đang nghĩ Ngôn Diệp không phải định mổ để cho hấn chết?

Thế nhưng dao không có hướng về hấn, chỉ thấy Ngôn Diệp lấy dao rạch một đường trên cổ tay y.

Cố Ngôn choáng váng, trơ mắt nhìn cổ tay Ngôn Diệp phun đầy máu đưa đến bên miệng hấn.

“Uống vào.”

Cố Ngôn lắc đầu, cảm thấy đây là chuyện kẻ điên mới có thể làm.

“Ngoan, uống nhanh, uống xong sẽ hết đau.” Ngôn Diệp đem cổ tay mình đã rách đặt tại bên miệng Cố Ngôn, như là dỗ trẻ con uống thuốc mỉm cười với hắn.

“Tôi...” Cố Ngôn muốn nói không, nhưng vừa hé miệng, máu Ngôn Diệp liền chảy vào miệng. Mùi máu tươi nồng nặc khoang miệng bỗng chốc trở nên thơm ngon.

Trong nháy mắt máu theo cuống họng chảy vào thân thể, một loại ấm áp khiến người ta say sưa dâng lên. Cố Ngôn như là ma nhập, như bị khống chế chuyên tâm mút lấy dòng máu ấm áp. Hắn cảm giác mình như Vampire, máu Ngôn Diệp chính là độc dược thơm ngọt, biết rõ không thể nhưng không nhịn được thưởng thức.

Ngôn Diệp lẳng lẳng nhìn Cố Ngôn, cảm giác máu mình đang trôi đi, nhưng y càng để ý cảm giác nóng rực khi môi Cố Ngôn kề trên cổ tay y.

Sau khi uống máu Ngôn Diệp, cơn đau quả thực giảm không ít, thân thể bỗng nhiên nhẹ nhàng hơn, Cố Ngôn tựa ở trong lòng Ngôn Diệp, cảm giác cả người mình có chút lâng lâng, nhưng hắn không thích cái cảm giác này.

“Sao lại khóc?”

Bị vạch trần, Cố Ngôn lung tung lau mặt, xoay lưng về phía y, kéo chăn đem cả người mình che lại.

Nhìn Cố Ngôn cuộn thành một cục, trong lòng Ngôn Diệp có một loại cảm giác không nói lên lời. Y biết, người đàn ông này đang lo lắng cho y, không có bất kỳ mục đích gì, coi y như một người trong lòng mà lo lắng đến y.

Cho Cố Ngôn uống máu của mình, xem như là cách làm vạn bất đắc dĩ, Tinh nguyên là y bỏ vào trong thân thể Cố Ngôn, cũng tan vào tinh huyết của hắn, muốn cho Tinh nguyên yên tĩnh mà không làm Cố Ngôn bị thương, dùng máu của mình có lẽ sẽ có hiệu quả. Mà sự thực chứng minh y đã đoán đúng.

Chỉ là trong nháy mắt, Ngôn Diệp nghi hoặc mình rốt cuộc lo cho Cố Ngôn nhiều hơn, hay là cho Tinh nguyên trong bụng hắn nhiều hơn?

Y lắc đầu một cái, không suy nghĩ nhiều nữa, cúi người kéo chăn ra, áp vào sau lưng Cố Ngôn nói, “Đừng lo lắng, chút thương ấy với tôi không là gì cả.” Ngôn Diệp đem cổ tay đưa đến trước mặt Cố Ngôn, vết thương xác thực không còn chảy máu nữa. Mà ngoài sắc mặt trắng hơn bình thường một chút, y cũng không có quá nhiều suy yếu do mất máu.

Cố Ngôn liếc mắt nhìn đạo vết thương trên cổ tay trước mặt bắt đầu khép lại, đột nhiên có chút vui mừng vì y không phải nhân loại.

“Không sao đâu...” Ngôn Diệp nằm ở phía sau Cố Ngôn, đưa tay ôm hân.

Hai người lẳng lặng nằm một lúc, Cố Ngôn đột nhiên lẩm bầm lầu bầu nhẹ giọng hỏi một câu, “Tôi sẽ không chết a –”

Ngôn Diệp nhú mào, dùng sức ôm chặt người trong ngực.

“Sẽ không, tin tưởng tôi, em sẽ không có chuyện gì.”

Cố Ngôn không tiếng động mà cười.

“Tôi xin thề sẽ khiến em bình an.”

Trong thời khắc này, Cố Ngôn cảm thấy y thật sự có chút thích hân. Mặc kệ Ngôn Diệp có phải là như người khác nói chỉ là vì đứa trẻ, hân vẫn tình nguyện tin tưởng y một lần, ngọc cũng được, ngu xuẩn cũng không sao, hân một người đàn ông còn có thể mất cái gì?

Nghĩ như thế, ngay cả đứa bé trong bụng cũng khiến hân có chút mong đợi. Một lát sau, Cố Ngôn nhẹ nhàng “ừ” một tiếng, vỗ vỗ cánh tay của Ngôn Diệp trước ngực hân.

Trong bóng tối, hai người yên lặng ôm nhau, chờ đợi một sinh mệnh mới giáng sinh.

10. Chương 9

“Huyết liệu” của Ngôn Diệp rất hiệu quả, mấy ngày sau Cố Ngôn cũng không còn đau nữa, sắc mặt cũng tốt hơn nhiều.

(Liệu: cách chữa bệnh, trị liệu; Huyết liệu: phương pháp chữa bệnh bằng máu)

Khí trời càng ngày càng nóng, buổi sáng vừa mở mắt đã quá 30 độ. Cố Ngôn nằm trên ghế sofa ngủ rất mất hình tượng, hân vốn ngồi xem tivi, một lúc liền ngủ quên mất.

Ngôn Diệp ngồi đối diện trên một cái sofa khác, nhìn tư thế ngủ của hân mà cười, nhưng rất nhanh y không cười nổi nữa.

Tính ngày tháng, tựa hồ cũng xấp xỉ, chờ Hồ vương thuận lợi xuất thế nhiệm vụ của y liền hoàn thành, nuôi nấng cùng dạy dỗ sau này không cần y quản, thế nhưng... nhìn Cố Ngôn đang ngủ say, Ngôn Diệp nhớ tới trường lão xuất hiện trong mơ y tối hôm qua.

Đối thoại qua giấc mơ là phương thức giao lưu của Hồ tộc. Trưởng lão hỏi y bao giờ mang Cổ Ngôn về Hồ tộc?

Ngôn Diệp lúc đó hơi sững sốt, hỏi ngược lại: “Tại sao phải dẫn hắc về Hồ tộc?”

“Hắc tuy rằng mang thai Tinh nguyên thành công, nhưng dù sao cũng là nhân loại, còn là một người đàn ông, ở địa phương hắc ở không cách nào bảo đảm việc sinh sản thuận lợi, chỉ có dẫn hắc về Hồ tộc...”

“Không!” Gần như không hề nghĩ ngợi, Ngôn Diệp lắc đầu nói: “Ta sẽ không dẫn hắc về Hồ Tộc.”

Với nhân loại mà nói, Hồ tộc là nơi nguy hiểm, y biết rõ cho dù y một phút không rời Cổ Ngôn, cũng không thể đảm bảo hắc tuyệt đối an toàn.

Trưởng lão không hỏi y tại sao, sau một lúc trầm mặc, nói: “Người đã kiên trì, vậy ta không có ý kiến, chuyện này quyền quyết định ở người.”

Trưởng lão xoay người chậm rãi đi vào bóng tối, trong khi đang từng chút từng chút biến mất, giọng nói già nua, phẳng phất như đã chứng kiến vô vàn năm tháng trôi qua nói: “Nhưng người phải nhớ kỹ, người là Hồ Tộc, mà hắc là nhân loại, người của hai thế giới thì không cách nào gần nhau.”

Sau khi Ngôn Diệp tỉnh lại, mỗi câu đối thoại cùng trưởng lão trong mộng đều nhớ rõ ràng. Y nhìn Cổ Ngôn ngủ đối diện, nhớ tới câu nói sau cùng của trưởng lão, bọn họ không cách nào gần nhau. Cũng chính là đang nhắc nhở y... y không thể yêu Cổ Ngôn?

Thế nhưng, tại sao phải nhắc nhở y không thể yêu Cổ Ngôn?

Cảm giác yêu một người đối với Ngôn Diệp mà nói thật xa lạ.

Gặp gỡ Cổ Ngôn là ngẫu nhiên, nhưng yêu nhau thì không như thế, đó là cảm tình càng sâu nặng hơn. Y thừa nhận ở bên cạnh Cổ Ngôn rất thoải mái, cũng rất vui vẻ, cũng với tình ái thì không giống, mà là một loại cảm giác yên bình mãi mãi nguyện.

Thiên tính Hồ tộc cũng không khát vọng yêu đương, nhưng họ hiểu tình yêu khiến họ dễ dàng mất kiểm soát. Mấy trăm năm một mình đã khiến Ngôn Diệp tê dại, y không yêu người nào, cho rằng không nắm giữ, thì tự nhiên cũng không có một ngày mất đi.

Hồ tộc cùng nhân loại vốn bất đồng, biển cạn đá mòn cùng đến chết không đổi chỉ là một loại khát vọng, không ai tin tưởng Hồ tộc sẽ yêu một nhân loại bình thường.

Đồng dạng, Ngôn Diệp cũng không tin tưởng.

Cố Ngôn tỉnh dậy đã là xế chiều, giấc ngủ khiến đầu hần có chút choáng váng.

Trong phòng yên tĩnh, Ngôn Diệp hình như không ở nhà. Nằm thêm một lúc, hần đứng dậy, hoạt động tay chân một chút rồi đi vào nhà vệ sinh.

Lúc rửa tay, hần ngẩng đầu nhìn mình trong gương. Ở nhà lâu, cả người trắng ra không ít. So với màu da khỏe mạnh trước kia, bây giờ trông như bệnh nặng mới khỏi.

Hần lắc đầu, quyết định đi ra ngoài một chút. Tuy Ngôn Diệp muốn hần tốt nhất không nên ra ngoài một mình, trước khi ra ngoài ít nhất phải nói với y một tiếng.

Nhưng hần không thích bị bao bọc như vậy, cũng không phải hần cậy mạnh, chỉ là không muốn bị đối xử như phụ nữ mang thai.

Huống hồ hần cũng chỉ đi dạo quanh, rất nhanh sẽ về.

Gần nhà Cố Ngôn có một công viên nhỏ, không có mấy trò vui chơi gì đó, nhưng có rất nhiều loài cây, vì thế bình thường cũng ít người qua lại. Trước đây Cố Ngôn thỉnh thoảng cũng đi ra ngồi một lát, từ sau khi Ngôn Diệp đến đây đã có một đoạn thời gian không đến, cây trong công viên nhỏ đã cao hơn không ít, ngồi dưới bóng cây rất mát mẻ.

Cố Ngôn tìm cái ghế dài ngồi xuống, bốn phía vang tiếng chim hót, rất thư thái. Cố Ngôn thở dài, nhìn chăm chăm một gốc cây xa xa mà xuất thần.

Hần nghĩ tới rất nhiều chuyện, nhưng hỗn loạn, sắp xếp lại như một bức tranh mất vài mảnh ghép. Cố Ngôn nhớ lại lần đầu tiên gặp Ngôn Diệp, luôn cảm thấy giống như thiếu cái gì...

Không biết qua bao lâu, hần lấy lại tinh thần, cảm thấy phía sau hình như có người nhìn hần, quay đầu lại, ngay ngắn cả người.

“Là mày?”

Cố Ngôn chỉ có chút ấn tượng với tên của gã, cùng với biết đối phương từng muốn giết hần.

Người đàn ông quen thuộc kia đứng cách xa hần mấy bước, mặt không thay đổi nhìn hần. Chỉ là tạo hình lần này còn xa mới được thần khí như lần trước, trên mặt còn mang theo vết thương, một cánh tay buông thõng, tư thế hơi mất tự nhiên, bước đi còn có chút thọt.

“Mày không chết?” Còn tàn thành như vậy?

Vụ Qua cười khàn, hỏi ngược lại: “Ngôn Diệp bảo người ta chết rồi sao?”

Cố Ngôn không lên tiếng, nhưng trong lòng có chút căng thẳng.

Nhìn hắn một lúc, Vụ Qua nhắc khéo miệng: “Ta cùng Cố Ngôn dù sao cũng là đồng tộc, hắn không thể tàn nhẫn hạ sát thủ với ta, hơn nữa còn làm một nhân loại...” câu kể gã không có nói hết, nhưng ý tứ chẳng cần nói cũng biết.

Cố Ngôn rõ ràng, nhưng không nói gì. Gây xích mích ly gián rõ ràng như thế ai cũng nghe được, nhưng có tác dụng hay không, chỉ có chính hắn biết.

“Nhưng hắn đánh ta về nguyên hình, ra tay cũng coi như đủ nặng.” Vụ Qua cười gằn, “Nhưng hắn chắc chắn sẽ không nghĩ đến ta có thể khôi phục hình người nhanh như vậy.”

Đối mặt với vị “Nhân yêu tiên sinh” từ cõi chết trở về này, Cố Ngôn thực sự không biết nên nói gì, thuận miệng bảo, “Vậy mày từ từ dưỡng thương đi...”

(Nhân yêu: Nam giả nữ)

Câu nói quan tâm nhưng từ miệng hắn ra lại có cảm giác trào phúng. Vụ Qua lườm hắn một cái, Cố Ngôn sợ hết hồn, theo bản năng lui về phía sau hai bước.

Hôm nay Cố Ngôn mặc quần đùi đến đầu gối, khiến Vụ Qua nhìn thấy dây đỏ trên mắt cá chân hắn, trong chớp mắt kinh ngạc, sau đó nhướn mày, “Không nghĩ đến hắn ngay cả thứ kia cũng giao người rồi.”

“Cái gì?” Cố Ngôn không nghe rõ.

Vụ Qua không nói gì, đột nhiên nhướn mày, cả người lão đảo như muốn ngã xuống. Cố Ngôn không nghĩ nhiều, vài bước tiến lên đưa tay đỡ gã.

Không nghĩ tới hắn sẽ đến đỡ mình, Vụ Qua nhắm mắt, hỏi: “Không sợ ta giết người?”

Cố Ngôn nói quanh co ửng tiếng. Cũng không phải hắn muốn “lấy đức báo oán”, chỉ là so với khí thế hơn người lần trước, bây giờ Vụ Qua chỉ như con gà bại trận, hoàn toàn không cảm giác được nửa điểm uy hiếp.

Nhân lúc người ta gặp khó khăn, hắn cũng không làm mấy chuyện bỏ đá xuống giếng, cuối cùng không còn cách nào khác nói: “Mày muốn giết tao thì tao cũng không chạy được...”

Vụ Qua trầm mặc, cười khê, “Yên tâm, hôm nay ta không phải tìm người gây phiền phức.”

Cố Ngôn trợn mắt, nghĩ thầm: vậy trước tiên đem thương dưỡng cho tốt rồi hãy nói vậy đi, “Có thể đứng không? Đứng được tao liền thả lỏng tay.”

Vụ Qua hít một hơi, đứng thẳng người.

Cố Ngôn lập tức buông gã ra lui sang bên cạnh hai bước, cười gượng, “Đã không có gì chuyện vậy tao đi trước...”

“Người không tò mò quan hệ của ta cùng Ngôn Diệp?” Hắc vừa muốn trốn, Vụ Qua liền hỏi.

Cố Ngôn biết gã đến đây là muốn nói gì đó với mình. Mặc dù lời gã không đáng tin, nhưng hắc vẫn muốn nghe một chút.

Thấy hắc dừng lại, Vụ Qua cười khẽ, sau đấy lấy tay che miệng ho hai tiếng. Tuy rằng thương tích đầy người, nhưng lớn lên đẹp đẽ chính là có chỗ tốt, chỉ nhìn cái mặt cũng có mấy phần cảm giác bệnh mỹ nhân.

“Có vẻ Ngôn Diệp cũng không nói cho người biết cái gì...” gã lắc đầu, có chút tiếc hận, “Kỳ thực, cũng không cần che giấu.”

“Mày muốn nói gì cứ nói thẳng!” Cố Ngôn cau mày, nghĩ hắc là tên đàn thì thôi, nhưng coi hắc là khi đùa bỡn cũng quá khinh thường thông minh loài người rồi.

Vụ Qua liếc hắc, rồi dời tầm mắt về phía xa, “Ngôn Diệp có huyết thống Vương tộc chính tông Hồ tộc ta, hắc từ khi sinh ra đã cao cao tại thượng, có thể ở bên ngoài tiêu dao khoái hoạt thích làm gì thì làm. Nhưng ta không giống, ta... có huyết thống hạ đẳng nhất trong tộc, xuất thân thấp hèn, vì muốn làm mình trở nên mạnh mẽ nên nỗ lực tu luyện, mới có thể từng bước bò lên vị trí hôm nay.

Mỗi lần sống sót qua nguy hiểm, ta liền tự nhủ: ta muốn trở thành người tối cao trong Hồ tộc, ta muốn những kẻ xem thường ta, từng bắt nạt người của ta hối hận!”

Nghe xong “giai thoại thiếu niên nghèo khó phấn đấu” của gã, cộng thêm tạo hình thê thảm hiện tại, Cố Ngôn bắt đầu có chút đồng tình gã.

Nhưng hắc thấy mình không có trách nhiệm an ủi, suy tính nhân cơ hội tìm điểm liên quan đến chuyện của Ngôn Diệp, hắc thuận miệng hỏi: “Vì thế nên mày chán ghét hắc?”

Nhưng gã lại hỏi ngược hắc, “Người thích hắc?”

“Ế?” Cố Ngôn ngẩn người, đề tài không khỏi xoay chuyển quá nhanh đi...

Phản ứng này của hắn, cũng coi như không đánh tự khai...

“Cũng chẳng trách...” Vụ Qua cười đến âm dương quái khí, “Đến cả sinh con cũng muốn giúp hắn rồi, xem ra thật sự thích hắn.”

Tuy rất muốn thét một câu “Ông đây thích ai liên quan cái XXX đến mày”, nhưng Cố Ngôn cắn răng không lên tiếng.

Vụ Qua lại tiếp: “Có điều, Hồ tộc ta thiên tính dâm loạn, Ngôn Diệp càng nổi danh phong lưu, nam nữ cùng hắn có quan hệ nhiều không đếm xuể...”, gã có ý tứ khác nhìn hắn một cái, “Người cảm thấy hắn sẽ có hứng thú với người?”

Cố Ngôn hiểu ý gã, vẫn là muốn nói Ngôn Diệp chỉ là vì đứa bé, mà hắn chính là bất hạnh bị chọn. Nhưng nghe nhầm rồi, hắn không giận nổi.

Lắc đầu, hắn nói, “Chẳng dễ nghe gì, tao tuy rằng trì độn, nhưng vẫn rõ ràng mình muốn làm gì. Nếu như không phải thích hắn, tao sẽ chẳng ở bên cạnh hắn làm gì.” Nếu như ngữ khí của hắn cảm phần sục sôi, lời nói này có thể rất có khí thế, nhưng khẩu khí Cố Ngôn lại như đang bình tĩnh nói một chuyện bình thường.

Vụ Qua nhìn hắn, đột nhiên cười, “Người thật là một nhân loại đơn thuần.”

Cố Ngôn biết đây không phải khen hắn, “Nhân loại” ở trong miệng Vụ Qua mang đầy nghĩa xấu, không tiếp tục để ý, xoay người rời đi. Thế nhưng trước khi đi để lại câu “Tao sẽ không nói cho Ngôn Diệp chuyện hôm nay” cho gã, một mình hắn phiền lòng là đủ rồi.

Vụ Qua đứng tại chỗ nhìn bóng lưng hắn dần dần đi xa. Ngoài đơn thuần, khuyết điểm lớn nhất của nhân loại chính là cảm tình phong phú.

Sau khi Cố Ngôn đi khuất bóng, một con hồ ly màu xám xoay người chậm rãi đi vào bụi cây gần đó.

Lúc Cố Ngôn trở về nhà, trời đã xẩm tối, trong phòng không có ánh đèn, hắn cho rằng Ngôn Diệp chưa về. Lên tầng, vừa định nhấc tay mở điện, trong bóng tối có một đôi mắt sáng nhìn chằm chằm dọa hắn hết hồn, tay run run trượt ba bốn lần mới bật được công tắc.

Nam nhân ngồi ở trên ghế sofa, mặt không biểu tình nhìn hắn.

“Anh trở về cũng không bật đèn? Muốn hù chết tôi à!” Cố Ngôn oán giận.

Về mặt Ngôn Diệp có điểm khác lạ, “Em đi đâu?”

“Đi công viên dạo chút.”

“Chỉ một mình em?”

Nghe y hỏi như vậy, Cố Ngôn cảm thấy không đúng, nhưng vừa theo bản năng “Ừ” một tiếng, nghĩ có thể cho qua là tốt nhất.

Chỉ thấy Ngôn Diệp chậm rãi nhú mày, sắc mặt trở nên hơi khó coi.

Cố Ngôn trong lòng hoảng sợ, có chút chột dạ, “Làm sao vậy?”

“Tại sao nói dối?” Ngôn Diệp từng bước một đi về phía hắn.

Trên mặt Cố Ngôn có lúng túng khi bị vạch trần, nhưng nhiều hơn là do thái độ không rõ của Ngôn Diệp lúc này.

Ngôn Diệp tới gần, Cố Ngôn đã ngửi thấy mùi nước hoa trên người y.

Ngôn Diệp mở miệng trước, y nheo mắt kéo cổ áo Cố Ngôn, “Trên người em toàn mùi vị thời điểm phát tình mới có, dính đầy cả một thân, rốt cuộc dựa vào hắn bao nhiêu gần?”

Mùi phát tình gì Cố Ngôn không biết, nhưng Ngôn Diệp hiện giống như đang bắt quả tang hắn cùng người khác vụng trộm, càng buồn cười hơn là trong ánh mắt y có một luồng trào phúng, giống hệt người đàn ông kia.

Cố Ngôn cười lạnh một tiếng, không thua kém hất cằm nói: “Anh dựa vào cái gì nói tôi? Còn trên người anh là cái mùi lẳng lơ ở đâu ra!”

Ngôn Diệp trầm mặt xuống, không lên tiếng.

Về mặt y như ngầm thừa nhận khiến Cố Ngôn cười gằn, “Tôi nhầm, trên người anh là mùi nước hoa hàng hiệu, cao quý lắm!”

Hai người trước đây nói chuyện mang theo đao thương không ít, nhưng đều là nói giỡn trêu chọc, chưa bao giờ như hôm nay, triệt để vô tình.

Nhắm mắt một lúc, Ngôn Diệp trong lòng tức giận ngọt ngọt. Cố Ngôn thầm nghĩ, y tức giận thật à. Ngôn Diệp lúc tức giận cho hắn một cảm giác rất xa lạ.

“Em gặp Vụ Qua rồi phải không?” Ngôn Diệp hỏi.

Biết Vụ Qua chính là người đàn ông kia, Cố Ngôn cũng không phủ nhận.

Ngôn Diệp nheo mắt, “Hắn ta nói với em cái gì?”

“Không có gì.”

“Các người ở cùng nhau một câu cũng không nói?”

Cố Ngôn phát hỏa, đẩy Ngôn Diệp, “Muốn biết thì đi mà hỏi hắn! Đồng tộc với nhau còn không mở miệng được à?”

Ngôn Diệp bắt lấy cánh tay của hắn, kéo hắn đến trước mặt mình, thấp giọng nói: “Em đi gặp ai tôi cũng có thể mặc kệ, thế nhưng Vụ Qua lại khác, em nên nhớ hắn ta muốn giết em. Còn nữa, tôi không thích em nói dối tôi.”

“Có thể, vậy tôi cũng có chuyện muốn hỏi anh, anh cũng không cần nói dối.”

“Cái gì?”

“Sau khi sinh đứa bé này, anh sẽ làm gì?”

Hơi cau mày, Ngôn Diệp buông cánh tay hắn ra, xoay người, “Cái này không cần em bận tâm.”

Thái độ lạnh lùng của y khiến Cố Ngôn cắn răng, lửa tích tụ trong lồng ngực, rốt cuộc không nhịn được: “Anh kỳ thực chỉ muốn tôi sinh nó ra đúng không?”

Ngôn Diệp có chút không rõ quay đầu lại nhìn hắn, “Em nói cái gì?”

Nếu đã mở miệng, vậy tiếp tục sẽ không khó khăn nữa, “Anh chỉ muốn tìm một người sinh đứa bé, sở dĩ tìm đến tôi, là bởi tôi da dày thịt béo chịu được dằn vặt đúng không? Chờ sinh nó ra tôi cũng chẳng còn giá trị lợi dụng, anh tùy tiện liền có thể...”

“Đủ rồi!” Ngôn Diệp quát một tiếng.

Cố Ngôn dừng lại nhìn y, sau đó hỏi: “Anh không phủ nhận?”

Tại sao phải phủ nhận? Y lúc đầu đích thực nghĩ như vậy, điểm khác đáng nói duy nhất là y từng muốn cho Cố Ngôn một ít bồi thường, dù sao cũng gây nên thương thế cho hắn. Nhưng ở cùng Cố Ngôn lâu, ý niệm này của y cũng phai nhạt, bởi y cảm giác mình còn muốn Cố Ngôn ở bên cạnh rất lâu...Mãi đến khi trưởng lão trong mơ nhắc nhở, y mới nhận ra, cuối cùng y vẫn phải rời khỏi.

Ngôn Diệp nhìn chằm chằm Cố Ngôn một lát, đột nhiên châm chọc cười.

“Những cái này là hắn ta bảo em hỏi?” Cười xong, y nhìn Cố Ngôn, vẻ mặt lạnh đến đáng sợ, “Hai người gặp nhau mấy lần, em nghe hắn vậy, hắn nói cái gì em liền tin cái đấy.”

Cố Ngôn hai tay nắm chặt thành nắm đấm, “Tôi vẫn muốn hỏi anh...”

“Trước không hỏi, gặp Vụ Qua liền quyết tâm hỏi?” Ngôn Diệp cũng cảm thấy tâm tình hiện tại có chút không đúng, nhưng y không ngừng được, y không biết ngọn lửa âm ỉ trong lòng mình là cái gì, chỉ biết nếu không phát tiết, y sẽ phát điên.

“Suýt nữa thì quên, các người lần đầu gặp mặt thiếu chút là làm rồi, khi đó hắn là nữ không đem em làm thư thái, nên bây giờ biến về nam nhân thỏa mãn em?”

“Cút mẹ anh đi!” Cố Ngôn rốt cuộc không nhịn được to tiếng chửi, xông tới tóm chặt cổ tay Ngôn Diệp, thế nhưng đừng nói đánh, tiếng chửi cũng chưa nói hết đã bị Ngôn Diệp xoay người lại kiềm chặt.

Vỗ mông hắn, Ngôn Diệp như trêu đùa hỏi: “Hắn có thể thỏa mãn em sao?”

“Anh...” Cố Ngôn nghiêng răng, cánh tay gồng lên nổi đầy gân xanh.

“Hay là cái tên dâm đăng kia cho em làm hắn? Cứng đến nổi lên à...”

“Con mẹ nó anh cho rằng ai cũng với anh như thế à!”

Cố Ngôn rống to, cả người tức giận phát run. Ngôn Diệp như là lập tức tỉnh lại, nhìn Cố Ngôn ngẩn người, sau đó buông lỏng tay.

Vừa được thả ra, Cố Ngôn lập tức chạy xa y, Ngôn Diệp ở phía sau hắn nhìn hắn một lúc, cuối cùng bước về phòng, một câu cũng không nói.

Cố Ngôn ngẩn người đứng tại chỗ, trong một khoảng thời gian rất dài, hắn chỉ có thể nghe tiếng hít thở của mình, nhột nhạt, như lúc nào cũng có thể đình chỉ.

Có một số việc một khi bắt đầu sẽ rất khó kết thúc. Cố Ngôn cảm thấy hắn và Ngôn Diệp như vợ chồng

cãi nhau, cùng là đàn ông nhưng đánh nhau cũng không nổi, rất uất ức, nhưng so với Ngôn Diệp hẳn càng uất ức hơn.

Ngôn Diệp càng ngày càng lạnh nhạt Cố Ngôn, giống như cảm tình bỗng chốc hạ nhiệt, tuy rằng bọn họ vẫn cùng một chỗ, Ngôn Diệp vẫn làm chuyện trước đây y làm, nhưng Cố Ngôn vẫn cảm nhận được.

Bọn họ như hai kẻ bị tình cảm nồng cháy nhất thời làm mù mịt đầu óc, chờ cảm xúc mãnh liệt biến mất, đầu óc cũng chậm chạp tỉnh táo. Ngôn Diệp trở nên trầm mặc hơn, ánh mắt cũng lạnh nhạt, nhiều tối đi đâu đến nửa đêm mới về. Càng ngày, Cố Ngôn càng tin tưởng điều Vụ Qua nói, dù nhân phẩm gã không tốt đẹp nhưng lời gã nói không phải không có lý.

Ngôn Diệp không muốn cúi đầu, nhưng Cố Ngôn cũng không muốn làm bên yếu thế, giống như một cuộc chiến tranh lạnh sau trận cãi vã của một đôi tình nhân bình thường.

Vài ngày sau Cố Ngôn phát hiện cái bụng của mình lớn lên, mặc dù không lớn như hoài thai mười tháng, nhưng mang cái bụng này so với vóc người hắn vẫn khá bất thường. Hắn không có cách nào trầm mặc tiếp nữa.

“Chẳng phải anh nói bụng sẽ không lớn lên sao?” Chờ Ngôn Diệp trở về, Cố Ngôn chỉ bụng mình hỏi.

Mà Ngôn Diệp chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn tựa như không quan tâm lắm, “Đã lớn hết mức rồi, sẽ không lớn thêm nữa.”

Cố Ngôn bị dáng vẻ không sao cả của y chọc giận, “Vậy tôi muốn đi ra ngoài thì phải làm sao bây giờ? Vác cái bụng lớn vậy người khác còn tưởng tôi mắc bệnh gì!”

Ngôn Diệp đang đi về hướng phòng tắm, nghe hắn nói muốn đi ra ngoài, mới dừng lại nói: “Em bây giờ nơi nào cũng không được đi, chờ đến khi hài tử sinh ra thì thôi.”

Cố Ngôn sững sốt, dùng giọng điệu như nghe một trò đùa hỏi lại, “Anh đây là muốn giam lỏng tôi?”

Về mặt dừng dừng, Ngôn Diệp nói, “Chỉ là đang đảm bảo an toàn cho em.”

Chó má! “Vậy con mẹ nó anh đem xích tôi lại luôn đi!”

Ngôn Diệp đưa mắt nhìn sợi dây đỏ dưới mắt cá chân hắn, “Lúc cần thiết sẽ cân nhắc.”

Đệt! Cố Ngôn hận không thể ném cả sô pha vào mặt y, nhưng cuối cùng vẫn chỉ nắm chặt tay nắm mạnh một cái lên sô pha.

Tĩnh táo lại, việc xảy ra ngày hôm nay đã khiến Cổ Ngôn ý thức được, bọn họ nhìn như chỉ là cái vãi bởi chút việc nhỏ, kỳ thực vấn đề nghiêm trọng nhất vẫn tồn tại.

...tất cả những điều này, hắn tuy là người trong cuộc, nhưng vẫn không hiểu rõ bằng một người ngoài.

Cảm giác như qua kỳ tân hôn rồi cuộc khiến người ta nhận ra rằng, đang yêu với kết hôn không thể giống nhau được, dù ví dụ như vậy hơi gượng gạo nhưng hắn lại không thể tìm ra hình dung nào càng thích hợp hơn.

Nằm một mình trên giường, tay hắn theo bản năng đặt trên bụng, tuy rằng không cảm giác được phản ứng gì bên trong, lại đột nhiên có chút sợ hãi, không nhận được suy nghĩ lung tung, tỷ như nếu lúc này đột nhiên muốn sinh, đứa bé có phải giống như trong phim trực tiếp khoan thủng bụng hắn chui ra hay không? Cứ nghĩ đến đây hắn liền lạnh sống lưng, trước đây có thể là vì Ngôn Diệp bên cạnh, hắn u u mê mê không lo nghĩ, hiện tại Ngôn Diệp không ở, hắn rốt cuộc thanh tỉnh.

Đột nhiên muốn một người thừa nhận nhiều như vậy, hơn nữa lại là một chuyện hoàn toàn chưa từng xảy ra, Cổ Ngôn quả thực không biết nên làm gì cho phải. Đầu óc hoàn toàn không thể suy nghĩ, ngay cả tâm cũng trống rỗng, hắn nhét đầu vào chăn, không chỉ một lần tự nhủ: con mẹ nó mày không thể bị coi thường như thế được!

Nói tới nói lui, vẫn là không nhận được muốn mắng Ngôn Diệp, hắn cảm giác mình sắp thành oán phụ đến nơi rồi. Đang lúc hắn oán thầm, cửa phòng ngủ đột nhiên mở ra.

Nghe được tiếng bước chân, Cổ Ngôn sững sốt, vừa định ngồi dậy, phía sau lưng đã dán lên một người.

“Đã ngủ chưa?” Giọng Ngôn Diệp vang lên bên tai, trên người dính mùi rượu, ngay cả thanh âm cũng có mấy phần men say.

Mấy ngày không nghe y nói chuyện như vậy, hơn nữa một tay còn khoác lên eo hắn, Cổ Ngôn nhất thời không biết phản ứng như thế nào, nhưng ngay lúc đó liền ý thức được một thân mùi rượu này của Ngôn Diệp là từ nơi nào tới.

Hắn không muốn mình giống đàn bà chất vấn chồng đi nơi nào lêu lổng, đành đơn giản nhắm mắt bất động.

Chỉ chốc lát sau, hắn nghe người phía sau cười một tiếng.

“Thật sự ngủ rồi?”

Sau đó, cảm giác chăn bị xốc lên, tay Ngôn Diệp mang theo hơi lạnh duỗi vào, vuốt nhẹ bên eo hắn, chậm rãi hướng xuống dưới...

Cố Ngôn mặt quần đùi hoa, cơ bản chẳng bao kín được cái rắm gì, nhìn trực tiếp thì chẳng có gì đẹp, nhưng sờ dưới chân kiểu này lại có mấy phần tình thú. Tay Ngôn Diệp như châm lửa, ở trên đùi hần nhẹ nhàng xoa nắn.

“Còn chưa ngủ đi? Mí mắt động nha...” giọng nam nhân trêu đùa ở bên tai, cực kỳ xấu xa.

Nỗ lực quên đi khiêu khích trên người, Cố Ngôn cả người cứng đến thẳng tắp, hần có chút không rõ vì sao Ngôn Diệp đột nhiên khôi phục thái độ bình thường, nhưng lại không cảm thấy y đang say.

Lúc này tay Ngôn Diệp đang ở trên bắp đùi Cố Ngôn, ghé bên tai hần có chút oan ức hỏi: “Thật sự không để ý tới tôi?”

Bị y trêu đùa đến toát mồ hôi, Cố Ngôn nhẹ nhàng nhúc nhích, một giây sau bàn tay trên đùi liền lườn vào trong quần cộc, đồng thời chính xác bắt lấy nhược điểm buông thông giữa hai chân hần.

Đại khái thật sự có chút say, Ngôn Diệp ra tay thật không phân nặng nhẹ, Cố Ngôn bị y cầm đến suýt hét ầm lên. Đến mức độ này thì không thể giả bộ nữa rồi.

“Buông tay!” Đau chết mất! Hần giãy giụa muốn đẩy người đằng sau ra.

Ngôn Diệp nở nụ cười, không những không buông tay, trái lại đem cả người hần ôm vào lòng, trên tay còn động hai lần, “Thật muốn tôi buông tay? Em không phải thích như vậy sao, đều cứng rồi ——”

Trước đây không phải chưa từng nghe những câu như vậy, thế nhưng hôm nay Ngôn Diệp cho Cố Ngôn cảm giác hoàn toàn khác nhau, lúc này trở về, như không có chuyện gì xảy ra mang theo một thân mùi rượu lên giường, như là vui đùa xoa cậu nhỏ của hần, có một khoảnh khắc, Cố Ngôn có loại cảm giác, Ngôn Diệp căn bản cũng không biết hần là ai, giống như đang ve vãn mấy cậu ảm cô chiêu bên ngoài vậy.

“Được rồi Ngôn Diệp, anh trước tiên thả tôi ra!” Hần dùng khuỷu tay đụng Ngôn Diệp.

“Làm sao vậy?” Nam nhân cúi đầu liếm cổ hần, đầu lưỡi ướt nhẹ lướt qua, “Chúng ta chừng mấy ngày không có làm, em không muốn?”

Cảm giác ngón tay của y chạm vào hậu huyết của hần, Cố Ngôn cứng người, rốt cục không nhịn được dùng sức đẩy y ra, xoay người rống lên, “Tôi bảo anh buông tay con mẹ nó anh không nghe thấy à! Tưởng mình đang chơi gái đấy à!”

Ngôn Diệp một tay còn dùng giữa không trung, trên mặt lướt qua một tia kinh ngạc.

Cố Ngôn kéo quần liền trùm mắt nhìn y, trong phòng đột nhiên yên tĩnh, trong lúc nhất thời chỉ có thể nghe được tiếng thở dốc ồ ồ của hần.

Hai người nhìn nhau chốc lát, Ngôn Diệp chậm rãi thả tay xuống gối dậy, “Làm sao vậy?”

“Lời này tôi nên hỏi mới đúng.” Tiếng thở dốc của Cố Ngôn dần chậm, cau mày hỏi: “Anh đến cùng xảy ra chuyện gì?”

Ngôn Diệp ngẩng đầu nhìn hắn, “Không phải trước kia đều như thế sao?”

Nhưng Cố Ngôn cảm thấy cùng trước đây hoàn toàn khác nhau, “Ngôn Diệp, chúng ta nên nói chuyện.”

Câu nói này, như là đánh tan điều gì, bầu không khí lập tức trở nên xa lạ mà ngọt ngào.

“Nói chuyện gì?” Tựa hồ đối với điều này không cảm thấy hứng thú, Ngôn Diệp mặt không cảm xúc.

Cố Ngôn hít sâu một hơi, “Cách ở chung của chúng ta bây giờ không được ——”

Ngôn Diệp không lên tiếng, vẻ mặt khó hiểu nhìn hắn.

Cố Ngôn suy nghĩ một chút, tiếp tục nói: “Tôi nghĩ rồi, chúng ta như vậy rất kỳ quái. Những thứ khác trước không nói, tôi đối với anh cơ hồ không biết gì cả, nếu như chỉ là sống cùng đàn ông ngược lại cũng quên đi, thế nhưng anh ——”

“Em hối hận rồi?” Ngôn Diệp đột nhiên lên tiếng, giọng nói không chấp tròng.

Cố Ngôn xưa nay chưa biết hối hận điều gì, vì thế khi Ngôn Diệp hỏi như vậy, không khỏi chậm rãi nhướn lông mày, có chút không phản ứng được hối hận ý nói là chỉ cái gì.

Nhưng do dự cùng trầm mặc ở hắn, Ngôn Diệp xem như là xác nhận.

Nhìn hắn, Ngôn Diệp đột nhiên nhào tới.

Tất cả phát sinh quá nhanh, Cố Ngôn không phản ứng kịp bị ấn trên giường, vai bị ép tới đau đớn cũng chỉ có thể trợn mắt lên nhìn kẻ như mãnh thú trên người mình. Hắn biết Ngôn Diệp lúc ôn nhu có thể khiến người ta chết chìm, nhưng chưa bao giờ gặp ánh mắt như muốn đem người lột da nuốt sống này của y.

“Em hối hận rồi?” Cúi đầu, Ngôn Diệp nhìn hắn lần thứ hai hỏi: “Hối hận đáp ứng tôi? Hối hận theo tôi lên giường?”

Cố Ngôn cảm thấy hắn không thể nói lý. Bọn họ đã không còn ở cái tuổi bị tình yêu làm lu mờ lý trí, nhưng hiện tại Ngôn Diệp hết lần này đến lần khác ép hỏi khiến hắn cảm tức. Từ đầu tới đuôi không may

chính là hấn, bị dằn vặt cũng là hấn, hấn còn chưa nói gì, dựa vào cái gì bị thắm vấn như “hồng hạnh xuất tường” (ngoại tình) như thế!

“Nói đi!” Ngôn Diệp nắm cầm hấn.

“Nói cái rắm a! Anh quậy đủ chưa?” Cố Ngôn miệng cũng khó mở ra, nhưng vẫn cắn giận trừng lại, “Anh muốn say khướt thì ra bên ngoài phát tiết đi!”

Nhưng Ngôn Diệp cũng không buông hấn ra, mà lại hỏi: “Nói cho tôi biết, em không hối hận đúng không?”

Cố Ngôn không biết tại sao y chấp nhất với vấn đề này như vậy, nhưng xem ra, bây giờ cùng Ngôn Diệp nói gì cũng đều phí công.

“Không nói cái này nữa được không?” Hấn bắt đắc dĩ thở dài, “Anh uống say rồi, Ngôn Diệp, chúng ta ngày hôm nay không nói chuyện nữa. Chờ anh tỉnh táo lại——”

“Tôi hiện tại rất tỉnh táo!” Ngôn Diệp ngắt lời hấn rồi cười, “Em có biết hay không đáng về em bây giờ rất giống đàn bà mang thai đang oán giận ——”

“Tôi không muốn cùng anh cãi nhau!” Cố Ngôn rống lên, vung tay vào mặt Ngôn Diệp.

Ngôn Diệp né tránh, buông lỏng bàn tay nắm cầm hấn, nhưng vẫn không buông hấn ra, hai người vật lộn một lúc, hai tay Cố Ngôn đã bị ấn lên đỉnh đầu.

Ngôn Diệp không để ý tới hấn tức giận chửi bới, cúi đầu ngửi cần cổ hấn, ” Mùi vị trên người cậu khiến tôi thấy buồn nôn ——”

Ánh mắt của y giống như nhìn thấy trên người hấn dính vật bẩn thỉu, khiến Cố Ngôn cảm thấy xấu hổ vô cùng.

“Không muốn cãi nhau?” Ngôn Diệp tự lẩm bẩm lặp lại, sau đó nở nụ cười, “Vậy chúng ta liền làm chuyện khác.” Nói xong kéo quần đùi Cố Ngôn xuống.

“Ngôn Diệp!” Cố Ngôn vừa sợ vừa tức, “Dừng tay! Con mẹ nó anh điên rồi a!”

“Làm sao? Cũng không phải chưa từng làm?” Ngôn Diệp ấn lại một chân hấn sang bên cạnh, cúi đầu muốn hôn hấn.

Cố Ngôn quay đầu né tránh, ra sức giãy giụa, “Anh chỉ biết làm! Chỉ có thể dùng nửa người dưới để suy nghĩ phải không?”

Nhưng hần càng giãy dựa bài xích, Ngôn Diệp lại càng dùng sức, thể lực Cố Ngôn rõ ràng không bằng trước, không bao lâu đã bị đối phương trở mình đè xuống giường không thể động đậy.

Trên giường lộn xộn, ánh mắt Ngôn Diệp như đang quan sát một con mồi vừa bắt được, nhìn chằm chằm Cố Ngôn.

Sống cùng Cố Ngôn lâu như vậy, Ngôn Diệp vẫn luôn ôn nhu cùng hung hăng đối đãi hần, chưa bao giờ dữ tợn khiến Cố Ngôn cảm thấy sợ sệt như lúc này.

“Cậu chưa bao giờ từ chối tôi ——” Ngôn Diệp nói: “Vụ Qua nói gì với cậu?”

Cố Ngôn lắc đầu, “Hần không hề nói gì. Tôi không từ chối anh, chỉ là hiện tại không muốn làm, anh nghĩ tôi là búp bê bơm hơi để anh muốn làm lúc nào thì làm sao?” Nếu như Ngôn Diệp dám nói phải hần nhất định sẽ liều mạng với y!

Mặc dù y không nói phải, lời kế tiếp của Ngôn Diệp lại khiến Cố Ngôn càng kinh hãi.

“Cậu có thể không muốn làm, nhưng đứa bé trong bụng cậu không thể thiếu đồ vật của tôi.” Sau khi nói xong liền buông lỏng tay ra.

Cố Ngôn không có nhân cơ hội né ra, mà là quay đầu nhìn y, “Anh có ý gì?”

“Ý tứ chính là những thứ trước đây tôi bắn vào trong cậu đều hấp thu, tinh dịch của tôi là dinh dưỡng tốt nhất của cậu.” Ngôn Diệp cười đến gần như tàn nhẫn, “Không phải vậy cậu cho rằng vì sao tôi cùng cậu làm nhiều lần như vậy, mà thân thể cậu lại không có một chút không thích ứng nào——”

Lúc này trong đầu Cố Ngôn trống rỗng, có điều rất nhanh rõ ràng hàm nghĩa trong lời nói Ngôn Diệp.

Mà khi Ngôn Diệp nhìn thấy Cố Ngôn vô ý thức toát ra vẻ mặt đau đớn, y sợ, đó là loại cảm giác sợ hãi đáng sợ hơn nhiều lần so với cảm giác lúc y hoài nghi mình yêu người kia——

Y sợ chính mình làm thương tổn Cố Ngôn, càng sợ đối phương có thể sẽ bởi vậy rời xa y.

“Cố Ngôn ——” y đưa tay muốn chạm Cố Ngôn, lại bị hần mạnh mẽ gạt ra.

Cố Ngôn nghiêng răng nghiêng lợi phun một chữ, “Cút!”

Hần rất tức giận, cảm thấy Ngôn Diệp thật khổ nạn, nhưng bản thân mình cũng đủ ngớ ngẩn, hai người kẻ tám lạng người nửa cân ai cũng không tư cách cười nhạo ai.

Không nhiều lời, hắn vươn mình muốn xuống giường.

Ngôn Diệp sững sốt một chút, sau đó phản ứng lại, nhanh chóng kéo hắn về.

“Cút mẹ mày đi! Cút ngay!” Cổ Ngôn lớn miệng chửi bới, giấy dựa so với vừa nãy càng lợi hại.

Hắn cảm thấy bọn họ hiện tại cần thời gian cùng khoảng cách để bình tĩnh, nhưng Ngôn Diệp không cho là như thế.

Sau một cuộc vật lộn ngắn ngủi, tay chân Cổ Ngôn bị khóa chặt, Ngôn Diệp trước tiên hôn hắn, sau đó lại gặm cắn trên mặt cùng trên cổ hắn, “Em muốn đi đâu? Hiện tại ngoại trừ bên cạnh tôi em không được đi nơi nào cả, nhớ kỹ, em là vật sở hữu của tôi——”

Nếu như bình thường, đây tựa như một loại thổ lộ, nhưng bây giờ lại khiến Cổ Ngôn cảm thấy trào phúng, “Anh cho rằng anh là ai?” Hắn cười một tiếng, vẻ mặt lạnh lùng thở hổn hển.

Ngôn Diệp không lên tiếng, một tay đưa đến giữa hai chân Cổ Ngôn bắt đầu mở rộng.

Cổ Ngôn sững sốt một chút, giấy giụa né tránh. Cảm giác được ngón tay của người đàn ông đã chen vào, hắn bắt đầu sợ hãi.

“Dừng tay! Anh dừng—— a!” Lời còn chưa hết, Ngôn Diệp đã gắng gượng chen phân thân vào. Thân thể tuy rằng đã thích ứng thứ của nam nhân trong lúc làm tình, nhưng vừa bắt đầu đã tiến vào vẫn khiến Cổ Ngôn đau đến ứa nước mắt. Cơ hồ không hề dừng lại, Ngôn Diệp đã bắt đầu chậm rãi luật động.

Không có bất kỳ bôi trơn khiến thứ tiến vào dị thường đáng sợ, thứ kia của nam nhân như là muốn đâm hắn vỡ nát, mỗi cử động của Ngôn Diệp cũng làm cho Cổ Ngôn có loại cảm giác một giây sau sẽ da tróc thịt bong.

Có cảm tình thì là tình ái, mà không có tình cảm sẽ chỉ còn lại đau đớn.

“Dừng làm ——Dừng động nữa ——” hai tay hắn bám vào áo Ngôn Diệp muốn cho y dừng lại.

“Tại sao? Em không phải rất thích tôi làm vậy sao?” Ngôn Diệp một hồi lại một hồi ra vào sau hậu huyệt căng chặt của hắn, “Đâm thể này em sướng hay không sướng? Có thích hay không? Hả?”

Cắn môi, thời khắc này Cổ Ngôn tình nguyện tin tưởng nam nhân say rồi.

Sau khi làm được một lúc, đau đớn vẫn không dứt, Ngôn Diệp đột nhiên liền lật hắn lại, để hắn quỳ gối trên giường, nhắc eo hắn tiếp tục động.

Cái tư thế này tiến vào càng sâu, sau một cái đâm vào nặng nề, Cổ Ngôn rút cục nhỏ giọng nghẹn ngào.

Giọng của hắn càng thêm kích thích Ngôn Diệp, y như phát điên nắm cái eo rắn chắc, hết lần này đến lần khác dùng sức ra vào. Dương vật trắng kiện đâm chọc lung tung trong cơ thể Cổ Ngôn, giữa hai đùi hắn một mảng bừa bộn, miệng huyết sưng đỏ bị mài đến tê dại, mỗi lần ra vào hắn đều cảm giác được một trận đau đón buốt óc.

“Đủ, được rồi! Được rồi đừng tiếp tục làm nữa!” Cổ Ngôn không nhịn được mở miệng, từ đầu tới đuôi ngoại trừ phản ứng sinh lý khó có thể chống cự, hắn căn bản không cảm nhận được bao nhiêu khoái cảm.

Đang lúc này, hắn cảm giác được cơn đau nhói lên trong thân thể, đồ vật chon sâu trong hắn giống như có chút biến hóa, trong nháy mắt hắn thấy chút quen thuộc —— nhưng rất nhanh thành ruột mẫn cảm bị nhiệt dịch bắn tung tóe, khiến hắn không cách nào suy nghĩ chuyện khác nữa. Cẩn môi chờ Ngôn Diệp bắn xong rút ra, hắn liền không chống đỡ nổi, nặng nề ngã xuống.

Cổ Ngôn còn đang nỗ lực nghĩ lại cảm giác quỷ dị vừa nãy, Ngôn Diệp lật hắn lại, một lần nữa tiến vào từ chính diện.

“A...” Cổ Ngôn ngửa đầu kêu rên, vừa định mở miệng, lại nhìn thấy thứ như cái đuôi màu trắng tuyết phía sau Ngôn Diệp.

Hắn tưởng mình hoa mắt, nhưng đau đón trên thân thể hết lần này đến lần khác nhắc nhở hắn đây không phải ảo giác, cái đuôi kia theo động tác của Ngôn Diệp mà không ngừng đung đưa, trong hoảng hốt hắn tựa như nhớ ra điều gì đó.

Trước mắt hiện lên khung cảnh cánh hoa bay đầy trời, lúc sau lại đầy sương mù mờ mịt lung, giống như trong khách sạn suối nước nóng kia, tất cả như có ai đang dẫn dắt——

Trong đầu hiện lên từng hình ảnh xa lạ mà lại quen thuộc, hắn nhìn thấy mình bị đè xuống đất, nam nhân trên người hắn không ngừng luật động, dương vật ra vào giữa đùi hắn, hắn giống như đang khóc, nhưng bên tai cũng chỉ có tiếng thở dốc của nam nhân cùng tiếng dã thú gào thét ——

Cổ Ngôn bắt đầu không kiềm được run rẩy.

Ngôn Diệp rút cục phát hiện hắn có điểm lạ, động tác đâm vào thân thể hắn cũng ngừng lại.

“Làm sao vậy?”

Không trả lời, hai mắt Cổ Ngôn không có tiêu cự mà nhìn trần nhà, hình ảnh trong đầu cùng bộ phận ký ức biến mất chậm rãi trùng điệp —— hắn như người đứng nhìn mình bị xâm phạm, mãi đến khi nam nhân trên người hắn biến mất, thay vào đó là một con vật màu trắng bạc to lớn —— hồ ly.

Giống như trong mơ hắn nhìn thấy, toàn thân trắng bạc, con mắt màu đỏ, nằm nhoài trên người hắn tiếp tục hành vi vừa nãy, tiến hành loại giao hợp nhân thú kinh sợ——cơ quan sinh dục to lớn đâm vào thân thể, bên tai cơ hồ có thể nghe được thanh âm da thịt xé rách, bốn phía tràn ngập mùi máu tanh, khiến người ta mơ hồ buồn nôn ——

“Cố Ngôn? Cố Ngôn, sao vậy?” Ngôn Diệp vỗ vỗ mặt Cố Ngôn, đáng vẻ thất thần của hắn thực sự khiến người ta lo lắng.

Một hồi lâu sau, Cố Ngôn đưa ánh mắt chậm rãi chuyển đến trên người nam nhân, kinh ngạc mà nói: “Anh là —— con thú màu trắng kia——”

Ngôn Diệp ngây ngẩn cả người, nháy mắt như bị một chậu nước lạnh dội lên trên đầu. Không khí bốn phía như ngưng tụ, hai người đều không nhúc nhích nhìn đối phương.

Ngôn Diệp cảm thấy ánh mắt Cố Ngôn nhìn như khiến y rơi hắn một lớp da, để lộ xương trắng ra ngoài không khí. Y muốn mở miệng, nhưng lại không biết nói gì, dương vật y thậm chí còn ở trong thân thể Cố Ngôn.

Trùng mắt nhìn, Cố Ngôn rốt cục hồi thần phản ứng lại. Hắn để một con thú hoang đè lên! Y còn biến thành người tiếp cận hắn, để hắn sinh con cho y, nhưng mình vẫn ——

Nghĩ đến đồ vật của nam nhân còn cắm trong thân thể mình, ngực hắn đau đớn, đột nhiên đẩy người bên trên, vươn mình nằm nhoài bên giường ới ra. Cả ngày hắn căn bản không ăn gì, nôn ra cơ hồ đều là dịch dạ dày, thanh âm từng trận nôn khan càng khiến người ta hoảng sợ.

Nhìn vẻ mặt thống khổ của hắn, trong lòng Ngôn Diệp vốn có chút hổ thẹn cũng biến mất..... Thay vào đó là cảm giác lạnh lẽo tức giận khác thường..... Cố Ngôn cảm thấy y buồn nôn, rõ ràng đã nói không thêm để ý y là cái gì, không ngờ sau khi hắn biết nguyên hình của y lại ghê tởm đến mức này.

Hắn không nhịn được cười gằn, cảm thấy tất cả những thứ này, cả cảm tình, cả hai người bọn họ như vậy đều thật trào phúng.

“Ghê tởm cũng chẳng ích gì——” Cho dù khả năng này chỉ là một loại suy đoán ác ý, nhưng y không cách nào khiến bản thân bình tĩnh, càng không cách nào dừng lại những lời sắp ra khỏi miệng.

Ngôn Diệp cúi người tựa sau Cố Ngôn, trong thanh âm mang theo ý cười khiến người ta phát lạnh ghé bên tai Cố Ngôn nói: “Cậu cùng tôi làm nhiều lần như vậy, nên nhớ rõ đáng vẻ cậu mở rộng hai chân nằm trên giường để tôi thao đến tận, trong mộng ngập tinh dịch của tôi là như thế nào.”

Cố Ngôn không nói một lời nhìn chằm chằm mặt đất, cả người phát run. Giọng điệu Ngôn Diệp quá xa lạ, hắn không biết mình đang tức giận hay hoảng sợ.

“Cái mộng của cậu kẹp chặt khát khao như thế, hết lần này đến lần khác kêu tôi đâm sâu thêm đi, lẽ nào cậu đều quên?” Một tiếng cười khế, Ngôn Diệp duỗi một ngón tay dò vào hậu huyệt Cố Ngôn, tình dịch không lâu trước đây mới bắn vào bị ép ra ngoài miệng huyệt sưng đỏ, phát ra tiếng động âm mị, Cố Ngôn cắn chặt hàm răng không lên tiếng, nằm nhoài bên giường như con thỏ bị trói chi sau run lẩy bẩy.

Cố Ngôn cả người run rẩy, quật cường nhưng yếu ớt như vậy khiến Ngôn Diệp xa lạ, y tựa hồ rất cục tì về một chút thần trí, đem ngón tay rút ra. Một lúc sau, y cúi người ở bên tai Cố Ngôn nói tiếng xin lỗi.

“Tôi không cố ý ——”

Cố Ngôn không có lên tiếng, chỉ là không còn run rẩy kịch liệt nữa, nhưng vẫn không muốn quay đầu đối mặt với y.

Hắn là y nên nói thêm chút gì, dù cho Cố Ngôn không muốn nghe, nhưng y phát hiện mình trước đây trên giường hoa ngôn xảo ngữ như thế nào, lúc này một chữ cũng không ra khỏi miệng được, kể cả giải thích gì đó. Hiện tại điều duy nhất y có thể làm chính là ôm Cố Ngôn thật chặt, mãi đến khi hắn không còn run rẩy, dùng thân thể nói cho hắn biết không cần phải sợ, y sẽ không thương tổn hắn nữa.

Chỉ ít bây giờ y đã rõ Cố Ngôn cùng y khác biệt rất nhiều

11. Chương 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Buổi tối hôm ấy Ngôn Diệp ôm Cố Ngôn ngủ, cơ hồ cả đêm không tách ra. Nhưng hai người đều ngủ không được yên ổn, Ngôn Diệp tỉnh lại nhiều lần, nhìn Cố Ngôn nhắm hai mắt tựa trước ngực y, lông mày hơi nhíu, có thể thấy ngủ cũng không ngon lắm.

Nhẹ nhàng xoa xoa thái dương Cố Ngôn, y nghĩ, chờ trời sáng y muốn xin lỗi Cố Ngôn.

Nhưng chờ đến khi y...tỉnh lại, bên người cũng không còn bóng dáng Cố Ngôn. Trong nháy mắt, trong lòng Ngôn Diệp dâng lên dự cảm không tốt, y chạy một lần tầng trên tầng dưới không thấy người, trở lại phòng ngủ, đưa tay sờ sờ drap trải giường, đã lạnh thấu.

Dấu vết lằng lộn tối qua còn lưu lại trên giường, như là nhắc nhở y đã xảy ra chuyện gì.

“Đáng chết!” Y hất drap giường, nhưng từ bên trong rơi ra một thứ.

Ngôn Diệp cúi đầu nhìn, không ngờ lại là sợi dây đỏ y quấn vào mắt cá chân Cố Ngôn, vậy mà đứt ra rồi.

Nhưn mà, y nhặt dây đỏ lên nhìn, nhưng vừa cầm được trước sau không đến vài giây, sợi dây đỏ liền tan ra, những hạt màu đỏ li ti như bụi trần rất nhanh biến mất trong không khí.

Ngôn Diệp sững sờ, sắc mặt dần trở nên khó coi, bản thân bùa hộ mệnh là thứ có linh tính, tự Cố Ngôn không có cách nào làm đứt, việc này có thể giải thích thành dây đỏ tự rời Cố Ngôn, thế nhưng vì sao lại biến mất?

Đây là chuyện chưa từng xảy ra, hơn nữa cũng không phải dấu hiệu gì tốt. Ngôn Diệp chậm rãi thả tay xuống, hiện tại việc y cần phải làm là tìm Cố Ngôn trở về, rồi trước tiên đánh mạnh hai cái vào mộng hắn,

trừng phạt hần “bụng lớn” vẫn trốn nhà đi.

Sau đó, lại nói cho hần biết –

Cổ Ngôn kỳ thực cũng một đêm không ngủ, nơm nớp lo sợ nằm trong lòng ngực Ngôn Diệp, mỗi một dây thần kinh của hần đều căng thẳng tựa như bất kì lúc nào cũng có thể đứt rời. Nhiệt độ Ngôn Diệp rất ấm áp nhưng cả cơ thể hần vẫn run lên. Hần không xác định được mình rốt cuộc đang nằm trong lòng ngực ai, đang ngủ bên người ai.

Những ký ức vốn đã biến mất lần lượt tái diễn trong đầu hần, xen kẽ pha thêm những lời Ngôn Diệp từng lần từng lần nói với hần thành một câu chuyện xuyên suốt, hành hạ đầu hần đau như sắp nứt. Nhưng mỗi khi hần tưởng chừng chịu không nổi, lại cảm giác được Ngôn Diệp càng dùng sức ôm chặt hần thêm một ít.

Hần bắt đầu mờ mịt, tự hỏi rốt cuộc mình hận hay yêu Ngôn Diệp, mãi đến khi trời sáng vẫn không nghĩ ra đáp án, mà hần càng không biết sau khi Ngôn Diệp tỉnh lại muốn đối mặt với hần như thế nào. So với nói là sợ đối phương, không bằng nói là sợ chính mình không có can đảm. Cuối cùng, hần chỉ có thể hốt hoảng đào tẩu.

Gọi là trốn tránh cũng được, hần chỉ là muốn tìm một chỗ một mình yên lặng một chút.

Cả ngày, Cổ Ngôn đều đi lang thang không có mục đích trong thành phố, mệt mỏi liền tìm chỗ ngồi một lúc, nhìn thấy bên xe vắng người liền ngồi chờ xe, sau mấy lần thay đổi tuyến, hần đi tới một góc thành thị xa lạ, cuối cùng ngồi lại trên ghế dài trong một công viên rìa đường.

Hần lúc đi không mang nhiều tiền, tiền để trong ngăn kéo đầu giường trên đỉnh đầu Ngôn Diệp, đánh chết hần cũng không dám đi lấy, bởi vì vội mà chỉ tùy tiện lật mấy cái ngăn kéo trong phòng khách và tiệm sửa xe, lấy một ít xu lẻ cùng tiền mặt.

Nhìn người đi đường và kiến trúc xa lạ xung quanh, Cổ Ngôn đột nhiên có loại phiền muộn lúc xa nhà. Hần không biết mình làm vậy có sáng suốt không, nhưng đi đến bước này đã không cần thiết phải hối hận.

Nghĩ đến việc sau này mình phải làm sao, hần cúi đầu nhìn bụng mình. Nói đến cũng lạ, hần tựa hồ không quá bài xích “đứa nhỏ” trong bụng, hoặc cũng có thể chỉ là hần căn bản không để trong lòng. Hần đã từng cảm thấy mình như con cá ngựa, con cái dễ trứng, nhưng con đẻ đến ấp.

Hơi cười cười, Cổ Ngôn quay xuống bụng hỏi: “Ta có phải quá ngốc?”. Đây là lần đầu hần nói chuyện cùng đứa nhỏ trong bụng, mặc dù hần hồ như không cảm giác được nơi đó có một sinh mệnh.

“Tên kia – Ngôn Diệp coi như cũng là ba ba người chứ?” Cổ Ngôn tiếp tục lăm bầm lăm bầu, “Hần đúng là thứ chẳng ra gì! Không đúng, hần vốn là không phải ”thứ” gì, ngay cả người cũng không phải! Cầm thú, thú hoang, dâm ma!”

Phảng phất đột nhiên linh quang hiện ra, những từ hình dung Ngôn Diệp ở trước mặt y hần không dám mắng cùng không nghĩ ra được toàn bộ được hần xả ra, Cổ Ngôn ngồi ven đường như tên tâm thần nguyên rửa sỉ và liệt kê tội lỗi Ngôn Diệp, mắng đủ rồi, cuối cùng tổng kết, “Tại sao lại bị mình đụng phải chứ?”

Phát tiết quả thực có hiệu quả, Cổ Ngôn thở phào một hơi, cảm thấy tâm tình tốt hơn một chút, nhưng bụng cũng đói. Hần lấy bánh mì mới mua ra bắt đầu gặm.

Bánh mì Hồng Đậu mười mấy đồng tiền, mùi vị tự nhiên cũng không ngon lành gì, Cổ Ngôn mặc dù không kén ăn mà lại có chút hoài niệm trù nghệ Ngôn Diệp rồi.

Nhai nửa cái bánh như nhai sáp, hần đột nhiên cúi đầu sờ bụng, “Xin lỗi a, không có cách nào cho người bổ sung dinh dưỡng –”

Dù cho Cổ Ngôn trước giờ không coi chính mình là phụ nữ có thai, giờ phút này cũng cảm thấy chính mình quá thê lương rồi.

Có điều nói ngược lại, sau khi hài tử ra đời, hần rốt cuộc xem như là mẹ hay là ba đây?

Giữa lúc Cổ Ngôn tổng kết một vấn đề nghe có vẻ rất dễ hơi nhưng đối với hần bây giờ lại là vấn đề rất nghiêm trọng, một bóng người từ xa xa đi tới, nhìn dị thường quen thuộc.

Cố Ngôn sững sốt, không dám khẳng định có phải Ngôn Diệp không, thân thể đã phản ứng trước một bước, nhanh chóng chui vào bụi cây đằng sau.

Nằm mặt đất, hẩn từ khe hở các cành lá nhìn ra ngoài, cũng không lâu lắm, người đi từ xa tới, đích thật là Ngôn Diệp.

Y vậy mà có thể tìm tới nơi này?! Cố Ngôn trong lòng kinh hãi, hoàn toàn không nghĩ ra tại sao hẩn đi xa như vậy còn có thể bị Ngôn Diệp đuổi tới, hơn nữa nhanh như vậy.

Hẩn không dám thở mạnh nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của người kia. Chỉ thấy Ngôn Diệp đứng tại chỗ nhìn chung quanh một lúc, liếc nhìn nơi hẩn vừa ngồi, tựa như cảm giác được gì đó mà nhíu mày, sau đó ngẩng đầu nhìn chăm chăm bụi cây.

Cố Ngôn trong miệng còn nửa cái bánh mì chưa kịp nuốt xuống, bị y trừng suýt thì sặc. Có điều cũng may Ngôn Diệp tựa hồ không phát hiện hẩn, sau khi nhìn qua thì y đi khỏi.

Lại đợi một lúc, hẩn mới từ trong bụi rậm chui ra, bốn phía không thấy bóng dáng Ngôn Diệp, chắc là đã đi xa.

Thở phào nhẹ nhõm ngồi trở lại ghế, Cố Ngôn cúi đầu lung tung phủi vụn cỏ trên quần áo, bánh mì đang ăn dở trong tay cũng chẳng còn thấy ngon miệng.

Vừa nãy chỉ lo căng thẳng, giờ bình tĩnh lại, Cố Ngôn không hiểu được cảm giác vừa nãy khi nhìn thấy Ngôn Diệp là gì.

Hẩn biết tránh được nhất thời không tránh được một đời, nhưng trước khi quay lại hẩn muốn mình phải suy nghĩ rõ ràng, coi như Ngôn Diệp không thích hẩn, từ đầu tới cuối đều lợi dụng hẩn, hẩn cũng phải có tôn nghiêm trước Ngôn Diệp. Dù cho hẩn là người nằm phía dưới, cũng không đại biểu hẩn nhất định phải lấy tư thái kẻ yếu đối mặt Ngôn Diệp.

Hẩn đưa tay che bụng, tuy rằng lúc này hẩn đang do dự có hay không nên đi tiếp—

Ngay lúc Cố Ngôn cúi đầu khổ sở phân vân, một đôi giày da nam đột nhiên xuất hiện trước mặt hẩn.

Hẩn theo bản năng ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt kia, tất cả lời nói đều kẹt trong cổ họng.

Vụ Qua nhìn trên dưới Cố Ngôn, nhắc khéo miệng hỏi: “Người làm gì ở đây?” So với vết thương đầy rẫy lần trước, gã bây giờ thoát nhìn đã hoàn toàn khôi phục, dấu vết trên mặt cũng biến mất.

Kỳ thực Cố Ngôn cũng muốn hỏi câu này, “Anh thì tại sao ở đây?”

Vụ Qua ngược lại cũng không lừa hẩn nói là trùng hợp hoặc đi ngang qua gì đó, “Nếu như ta nói ta tìm được người, tin hay không?”

Cố Ngôn vẻ mặt rõ ràng không tin.

“Theo mùi, hoặc phải nói là mùi của Ngôn Diệp, tìm được người cũng không khó.”

Nghe đến đó Cố Ngôn bỗng nhiên tỉnh ngộ, nhưng lại không hiểu rõ hành vi của Vụ Qua.

“Hơn nữa, xem ra ta còn đến sớm hơn một bước so với Ngôn Diệp—”

Vụ Qua cười đầy thâm ý, Cố Ngôn trực giác mãnh liệt báo nguy hiểm, nhưng mới đứng lên còn chưa kịp phản ứng gì, trước mắt đột nhiên tối sầm, cả người gục xuống—

Cố Ngôn mở mắt ra, mê man nhìn bốn phía lặng yên không tiếng động, trừ một vùng tối tăm chẳng nhìn thấy gì, mà hẩn lại có thể nhìn thấy chính mình.

Đây giống như một không gian quỷ dị, hẩn bị đặt bên trong, chỉ có thể mờ mịt nhìn xung quanh. Đột nhiên, hẩn phát hiện không xa có một khối tròn màu trắng bạc hết như quả cầu tuyết. Hẩn đứng lên đến gần nó, mới nhìn rõ đó là một con vật, tuy rằng co lại thành một cục không thấy đầu, nhưng xem ngoại hình với cái kia đuôi to như vậy, hẩn là một con hồ ly, có điều hơi lớn.

Nó không phải Ngôn Diệp, tuy rằng màu sắc con hồ ly trước mắt này cơ hồ giống hệt Ngôn Diệp khi biến thân.

Cổ Ngôn ngồi dưới đất, trong lòng không rõ đang thở phào nhẹ nhõm hay là cái gì khác.

Tại sao người thất vọng?

Một giọng nói bỗng nhiên vang lên, Cổ Ngôn sợ hết hồn, nghe như một giọng nam, nhưng không tìm được nơi phát ra, vừa giống như ngay bên tai hắn, vừa giống như từ một nơi rất xa.

Người không muốn nhìn thấy ta?

Người là ai? Cổ Ngôn hỏi, sau đó sững sờ, chuyển ánh mắt sang hồ ly trước mắt.

Hồ ly không nhúc nhích, cũng không có phản ứng gì, nhưng Cổ Ngôn có thể xác định, là nó đang nói chuyện.

Người cũng là người Hồ tộc? Hắn hỏi.

Người cũng không kỳ vọng ta sinh ra à –

Vấn đề tiếp tục, nhưng Cổ Ngôn không biết trả lời thế nào. Hắn sa sút tinh thần ngồi xuống đất, cúi đầu không tiếng động mà thở dài.

Không, ta hi vọng con của mình có thể hạnh phúc, nhưng ta lại không biết ta có thể khiến nó hạnh phúc hay không –

Một khoảng thời gian yên lặng kéo dài đến tận khi Cổ Ngôn ngẩng đầu lên, hắn thấy hồ ly màu bạc đang nhìn hắn, con người thăm thẳm màu xanh lam đẹp tựa lưu ly.

Ngân Hồ giật giật lỗ tai, tao nhã lắc lắc đuôi, như thần sĩ, có loại cảm giác cao cao tại thượng.

Cổ Ngôn cảm thấy hồ ly trước mắt với hắn có một loại cảm giác quen thuộc không tên, nhưng lại không giống với Ngôn Diệp. Mà càng nhìn lâu, hắn càng cảm giác hồ ly trước mắt như đang cười với hắn –

Ta không có thân thể, mấy trăm năm qua vẫn tồn tại dưới hình thức “Tinh nguyên”, bây giờ người chính là thân thể ta, chỉ cần Tinh Nguyên ta bất diệt, thân thể sẽ không biến mất.

Có ý gì? Những lời này quá phức tạp với Cổ Ngôn rồi.

Nhưng Ngân Hồ không trả lời, chỉ lặng lẽ nhìn hắn.

Tuy rằng còn rất nhiều vấn đề chưa kịp hỏi, Cổ Ngôn phát hiện khoảng cách giữa hắn và Ngân Hồ càng ngày càng xa –

Trở về thôi.

Cổ Ngôn mang theo nghi vấn tỉnh lại từ trong mộng, một giây sau khi mở mắt, hắn vậy mà có chút hi vọng hiện tại mới đang là mộng.

“Tỉnh rồi?” Vụ Qua nở nụ cười nhìn hắn.

Mặt nam nhân gần trong gang tấc, cả người gã ghé sát vào hắn.

Cổ Ngôn cau mày, ác thanh ác khí (hung tợn, dữ dằn) hỏi: “Mày định làm gì?”

“Làm những gì mà chúng ta vẫn chưa kịp làm nha –” Vụ Qua sờ sờ cằm hắn như đùa giỡn.

Lúc này Cổ Ngôn mới ý thức được tình hình bây giờ của mình.

Bọn họ dường như đang ở trong rừng, ngẩng đầu nhìn chỉ thấy mây xanh xám (*) và tán cây, dưới thân là một tầng dày lá rụng khô giòn lạo xạo, hắn vốn ăn mặc chỉnh tề, giờ quần đã không thấy, mà người đàn ông tên Vụ Qua đang áp trên người hắn, nhìn thế nào cũng không giống dáng vẻ muốn làm chuyện gì tốt lành.

“Đệt! Mày muốn làm gì? Cút ngay!” Cổ Ngôn rốt cục hoàn toàn tỉnh táo, vừa mắng to một tiếng vừa dùng sức đẩy Vụ Qua muốn ngồi dậy.

Nhưng gã không hề bị lay động chút nào, đè lại tay chân đang giãy dụa của hắn, cúi đầu cười: “Ta khuyên người vẫn nên thành thật một chút, ta không thương lương tiếc ngọc như Ngôn Diệp đâu, nếu không chờ hắn đến lại thấy người mất thiếu mất cánh tay hoặc đứt mất đoạn chân –”

Tuy rằng cảm thấy đứt tay gãy chân cũng còn hơn so với bị gã cường (rape), nhưng Cố Ngôn vẫn tạm thời dùng giấy dũa, trừng Vụ Qua thở hổn hển.

“Mày muốn thế nào?”

Vụ Qua không trả lời, trái lại hỏi hần, “Sợi dây đỏ trên mắt cá chân người đâu rồi?”

“Tháo xuống.” Dây đỏ là Cố Ngôn giận dữ cắt đi. Bây giờ nghĩ lại thấy chẳng cần thiết, nếu hần đủ ác độc cùng quyết tâm thì nên trực tiếp cắt cái kia của Ngôn Diệp còn hơn.

“Làm sao tháo xuống?” Vụ Qua truy hỏi.

“Mắc mớ gì đến mày?” Cố Ngôn không muốn cùng gã dây dưa, “Mày rốt cuộc muốn gì?”

Lúc này Vụ Qua lại trả lời rất thoải mái, “Ta nghĩ điều ta muốn làm đã quá rõ ràng.”

Xác thực, mục đích của gã là giết Ngôn Diệp, điểm ấy Cố Ngôn đã biết. Chỉ là tình huống bây giờ, lại giống như là muốn giết hần – hơn nữa còn là tiền dâm hậu sát (hiếp trước giết sau).

“Có con tin càng thuận tiện, Ngôn Diệp nói hần sẽ đáp ứng mọi điều kiện để đổi người, cảm động chứ?” Vụ Qua cười, sờ sờ đầu Cố Ngôn, “Ta muốn hần lột da để đổi, hần vậy mà đáp ứng rồi –”

Cố Ngôn yên lặng, kinh ngạc mà nhìn gã, trong đầu hiện lên thời điểm vừa nãy Ngôn Diệp đang tìm hần –

“Cảm động? Người không phải người Hồ Tộc, vì thế sẽ không biết mất đi da đối với chúng ta có ý vị thế nào. Đáng tiếc, nếu có thể, thật muốn để người tận mắt chứng kiến đáng về Ngôn Diệp lột da.” Vụ Qua mặt đầy tiếc hận.

Chớp mắt, Cố Ngôn lấy lại tinh thần, “Vậy mày đang đề lên tao là muốn gì?”

Lông mày Vụ Qua giật một cái, một tay chậm rãi vuốt ve trên ngực hần, khuôn mặt xinh đẹp đầy mê hoặc, “Người đã lớn tuổi còn cái mặt lớn lên cũng chẳng đẹp để gì, Ngôn Diệp có thể tuyển chọn người chắc chắn có nguyên nhân khác, vì thế, ta nghĩ nên thử xem –”

“Quả nhiên –” Cố Ngôn khinh bỉ cười, “Có một điều Ngôn Diệp nói không sai –”

“Cái gì?”

“Mày cũng chỉ là con hồ ly dâm loạn!”

Vụ Qua lông mày cau chặt, gơ tay tát hần một cái.

“Ha! Đến đánh người cũng đàn bà như thế!” một tát này lực cũng chẳng nhỏ, nửa mặt Cố Ngôn sưng lên nhưng miệng vẫn rất cứng, “Cái dạng thế này mà còn muốn thượng đàn ông? Nằm xuống người ta đè còn tạm được!”

Nhưng lần này Vụ Qua chỉ nhúu mày, cũng không phát hỏa, hoặc là nói gã đã biết gã càng cần làm gì hơn so với phát hỏa.

“Người nói ta không giống nam nhân, còn người bây giờ là nam nhân?” Gã châm chọc.

Cố Ngôn không lên tiếng, chỉ trừng gã.

Vụ Qua một tay đặt trên bụng Cố Ngôn, cười: “Người nghĩ xem nếu như bây giờ ta giết chết hài tử của Ngôn Diệp, sau đó đến người, hần sẽ có phản ứng gì?”

Con mẹ nó tên này quả thật không phải người! Cố Ngôn chưa từng nghĩ tới những chuyện vô nhân tính nhất mà nhân vật phản diện làm trên ti vi, sẽ có một ngày phát sinh trên người mình.

“Chẳng phải Ngôn Diệp đã đáp ứng mày rồi...”

“Nhưng bây giờ ta lại muốn chứng minh xem ta rốt cuộc có phải nam nhân hay không.” Vụ Qua cắt ngang Cố Ngôn rít gào, gã thẳng người lên bắt đầu tháo dây lưng.

Nhìn thấy dương vật giữa háng nam nhân, tâm Cố Ngôn phát lạnh. Đáng vẻ rõ đàn bà, nhưng thứ đồ chơi kia một chút cũng không giống đồ chơi a!

“Hừ hừ! Thấy rồi?” Vụ Qua sắc tình cười cợt, “So được với Ngôn Diệp chứ?”

Lúc này Cổ Ngôn chẳng kịp nhớ tranh thủ chút mặt mũi gì cho Ngôn Diệp nữa, phản ứng đầu tiên chính là trốn, nhưng Vụ Qua đã đè chặt chân hắn. Gã ra tay không lưu tình, cứ như muốn tháo rời xương của hắn, Cổ Ngôn đau đến mười ngón tay bấu chặt xuống đất, trong lòng rửa xả con hồ ly này chết ngàn vạn lần.

Vụ Qua gậy gậy dương vật giữa hai chân Cổ Ngôn, mềm mại không có phản ứng, trào phúng cười, “Làm sao? Bị Ngôn Diệp đè lâu quá không lên nổi rồi hả?”

Vũ lực của Cổ Ngôn không cách nào so với gã, không thể làm gì khác hơn là phản kích ngoài miệng, “Hết cách rồi, như mày thì dù có nằm xuống cho tao đè thì tao cũng dẻo cứng nổi.”

Vốn tưởng rằng nói xong lại ăn thêm một cái tát, nhưng lần này Vụ Qua không đánh hắn, nhưng gã lại giơ tay lên cao, chỉ thấy móng tay trên năm ngón như móng vuốt sắc bén.

Cổ Ngôn sợ hết hồn, nghĩ gã muốn trực tiếp diệt khẩu – có điều thực tế cũng chẳng sai lệch nhiều lắm.

“Ta đổi ý rồi, so với đè người, không bằng trực tiếp lôi thứ gì đó trong bụng người ra ngoài, cho người tận mắt xem nó rốt cuộc lớn lên ra sao –”

Nghe cứ như đang quay phim kinh dị, thế nhưng Cổ Ngôn biết tên biến thái này không hề nói đùa.

“Sợ?” Vụ Qua cười một tiếng, sắc mặt trắng bệch và đôi môi run run của Cổ Ngôn khiến gã vui vẻ.

Cổ Ngôn cười gượng, “Có việc thì thương lượng, cần gì phải làm những chuyện máu tanh biến thái này?”

“Đừng lộn xộn, ta làm nhanh thôi, thương của người cũng ít đi một chút.” Vụ Qua vừa cười vừa nhẹ nhàng lướt trên bụng hắn tìm tòi, tơ máu rỉ ra, “Đợi hải tử được lấy ra, chúng ta còn có thể làm một lần trước khi người tắt thở, kích thích làm sao.”

Cổ Ngôn nghĩ chuyện lôi con trực tiếp từ trong bụng ra đã rất biến thái, không nghĩ tới còn có cái khủng bố hơn.

“Hoặc là chúng ta có thể đồng thời làm cả hai chuyện, càng có tình thú –”

Mẹ nó đây mới đúng là cực hạn của cực hạn biến thái! Nhưng đánh cũng không đánh lại, hoang sơn dã lĩnh, hét cũng vô dụng, nhìn vật kia của nam nhân đã muốn đâm phía dưới hắn, trong đầu đột nhiên vang lên lời của con hồ ly trong mộng vừa nãy – chỉ cần Tinh Nguyên bất diệt, thân thể liền bất diệt.

Hắn kỳ thực cũng không rõ ràng lời này có ý gì, nhưng trong nháy mắt khi móng vuốt của nam nhân thẳng tắp đâm xuống bụng hắn, không biết khí lực ở đâu ra giúp Cổ Ngôn trượt cả thân thể xuống, móng tay vốn nên đâm vào bụng trực tiếp đâm vào lồng ngực hắn.

Nháy mắt, máu từ trước ngực hắn cùng trong miệng phun ra ngoài –

Vụ Qua giật mình. Nếu như gã không nhìn lầm, Cổ Ngôn đã cố ý.

Cổ Ngôn cũng ngây ngẩn cả người, thật giống hết thấy đều là phản ứng của thân thể mình, nhưng hắn không hối hận. Hắn đời này, chưa bao giờ hối hận –

“Khắc!” Máu ngập trong cổ họng khiến hắn hơi ngứa, nhưng vừa ho hai tiếng máu lại càng dâng lên. Nói đau kỳ thực cũng không đau, dường như đã chết lặng, hắn chỉ cảm thấy ngực rất bồng, cảm giác đó chậm rãi lan ra cả người.

Vụ Qua sắc mặt âm trầm nhìn người đàn ông trong vũng máu, hơi thở của hắn dần mỏng manh đến không đáng kể.

Cổ Ngôn cố ý, nhưng ngoài nguyên nhân bảo vệ hải tử trong bụng gã không nghĩ được lý do nào khác.

Mùi máu tanh nhanh chóng lan tràn bốn phía, máu lẫn vào bùn đất trong rừng sẽ tạo ra một loại mùi đưa dả thú tới.

Gần như là bản năng, Vụ Qua bắt đầu cảm thấy căng thẳng, tiếng xào xạc của lớp lá rụng vang lên bên tai, gã ngẩn ra, quay đầu nhìn bốn phía.

Gã vốn muốn dẫn một con thú hoang ra, lại đột nhiên phát hiện đã tự nhốt mình vào trong lồng sắt.

Thời điểm Ngôn Diệp chậm rãi xuất hiện từ trong rừng cây, Vụ Qua nhất thời không biết nên phản ứng ra sao. Người đến trên mặt không có bất kỳ biểu cảm gì, không khiếp sợ, phần nộ, bị thương, thậm chí cả ánh mắt cũng không nhìn ra tâm tình, nhưng lạnh đến đáng sợ.

Nhìn y từng bước một đến gần, Vụ Qua theo bản năng tìm biện pháp ngăn cản – Cổ Ngôn vốn là tiền cược tốt nhất của gã, nhưng bây giờ nửa cái mạng của hắn cũng không còn.

Gã quay đầu nhìn Cổ Ngôn, người đã chết, nhưng tinh nguyên trong bụng hắn chưa biến mất. Gã vừa định đưa tay chạm vào bụng Cổ Ngôn, trong nháy mắt toàn bộ cánh tay bị một đạo khí sắc bén chém cho be bét máu thịt.

Cơ hồ không để thời gian cho gã biết đau, một đạo khí từ phía sau tiếp tục bay tới, Vụ Qua cắn răng quay đầu dùng một tay che mắt, cảm thấy ngay cả da thịt trên mặt cũng bị chém qua.

Qua luồng khí chậm rãi yếu đi, gã thấy cả người Ngôn Diệp biến hóa, tay chân dần thu lại, thân hình không ngừng lớn lên, chốc lát sau, hồ ly màu trắng bạc to lớn xuất hiện.

Móng vuốt sắc bén cắm chặt xuống đất, hàm răng nhọn hoắt đầy uy hiếp đem tất cả xé nát, đôi mắt màu đỏ chảy ra máu tanh đoạ người.

Vụ Qua giật mình, đây là lần đầu tiên gã nhìn thấy nguyên hình của Ngôn Diệp. Bị sát khí từ trên người Ngân Hồ tỏa ra làm kinh sợ, gã theo bản năng lui về sau, nhưng hai chân vô lực ngã ngồi trên đất.

Chạy mau! Trực giác nói cho gã biết nên đào tẩu ngay lập tức, nhưng gã cũng biết, gã không có cơ hội chạy trốn.

Nhìn mãnh thú to lớn tới gần, Vụ Qua dùng toàn lực vươn mình muốn đứng lên, kết quả đầu gối vừa rời đất, chỉ nghe một tiếng gầm, Ngân Hồ nhào lên đạp lưng gã, ấn mạnh gã xuống.

Trong nháy mắt cả người gã gần như bị ấn hẳn vào trong lòng đất, móng vuốt đâm vào trong da thịt, Vụ Qua kêu một tiếng thảm thiết, cảm giác được hơi nóng Ngân Hồ thổi bên lỗ tai gã. Gã muốn mở miệng, lại phát hiện mình căn bản không phát ra âm thanh, bởi Ngân Hồ đã cắn cổ họng gã, như mèo cắn chuột, máu chậm rãi từ chỗ da thịt bị cắn tràn xuống, có chút từ trong hàm răng chảy ra–

Lớp lông trắng bạc dính máu, tựa như những bông hoa đỏ nở rộ trên nền tuyết trắng.

Đi tới bên người Cổ Ngôn, Ngân Hồ cúi đầu nhẹ nhàng liếm mặt hắn.

Cổ Ngôn chậm rãi mở mắt ra, nhìn Ngân Hồ trước mắt, giống hệt con hồ ly trong mộng của hắn, nhưng hắn biết đây là Ngôn Diệp. Con mắt màu đỏ dưới ánh sáng như viên mã não đỏ (**) ôn nhuận, không tàn bạo cũng chẳng đáng sợ, chan chứa tình cảm quen thuộc cùng sâu thương nồng đậm.

Hắn muốn mở miệng nói gì đó, nhưng không rút ra được một tia sức lực, giống như thân thể không còn là của hắn. Cuối cùng, Cổ Ngôn nỗ lực nhấc khóe miệng, như là dùng hết chút khí lực cuối cùng nhìn khóe mắt ngắn lệ của Ngân Hồ cười cười–

Nói thật, cuối cùng, hắn chỉ muốn nói cho đối phương biết – kỳ thực hắn không hối hận.....

Ngân Hồ cúi đầu liếm sạch nước mắt của hắn, lẳng lặng ngồi bên cạnh, nhìn dòng máu tuôn ra từ thân thể hắn dần dần đọng lại, phảng phất như đang muốn bồi nam nhân cùng chết –

(*) Mây xanh xám

(**) Hồng mã não (): Đá mã não đỏ

12. Chương 11

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mở mắt, trần nhà trắng như tuyết sáng rực lên dưới ánh nắng lọt vào phòng, Cố Ngôn đưa tay xoa xoa con mắt chưa xót, hình như hẳn đã khóc, nhưng không nhớ rõ có phải là do tối qua mơ cái gì hay không.

Chậm rãi ngồi dậy trên giường, tất cả xung quanh thật xa lạ, mãi hơn phút sau, hẳn mới nhớ ra hẳn đang ở trong khách sạn suối nước nóng. Hẳn tham gia chuyến du lịch Nhật Bản ngắn hạn, chạng vạng ngày hôm qua mới đến trọ ở đây.

Cách thời gian tập hợp còn một lúc, Cố Ngôn không muốn đợi trong phòng, liền thay quần áo ra ngoài, tất cả xung quanh mang đến cho hẳn một cảm giác xa lạ lại có chút quen thuộc, nói là du lịch, hẳn nhưng hoàn toàn không tìm được một chút cảm giác, hình như cả lý do vì sao tới nơi này cũng không nhớ nổi.

Ra khách sạn, hẳn đi dọc theo đường phố, rõ ràng không có chỗ cần đến, nhưng lại giống như bị cái gì dẫn dắt. Thời điểm đến một đền thờ, bốn phương một mảnh yên tĩnh, như thể chưa bao giờ bị người quấy rầy.

Vào lúc này mùa hoa anh đào đã sớm qua, Cố Ngôn như là bị một mảnh phấn điểm trong ký ức kia triệu hoán, chậm rãi đi tới dưới gốc anh đào phía sau đền thờ kia.

Đứng dưới tán cây, hẳn ngẩng đầu lên, cảnh tượng hoa anh đào như tuyết bay rải rác không ngừng tái hiện trước mắt.

Tại sao hết thấy đều quen thuộc như vậy? Nhưng lại thiếu đi thứ gì đó quan trọng nhất –

Lúc rời đi, Cố Ngôn tùy ý đi dạo trong đền thờ. Đi qua vài chỗ bán túi bùa may mắn (*), hẳn nhìn các loại bùa phù hộ tình yêu, học nghiệp, sức khỏe... Vốn hẳn chẳng có nhiều hứng thú với những thứ này, chỉ là tùy tiện liếc nhìn, lại bị một sợi dây bện màu đỏ hấp dẫn sự chú ý.

Cầm lấy sợi dây đỏ kia, thủ pháp đơn giản không thể coi là quá đẹp. Ngay lúc hẳn nhìn chằm chằm cái dây đỏ mà sờ ra, đột nhiên nghe có người hỏi một câu, “Muốn nó?”

Cố Ngôn vừa ngẩng đầu, một lão nhân tóc trắng bạc phơ đang cười he he nhìn hẳn.

Hơi kinh ngạc vì tiếng Trung tiêu chuẩn của đối phương, Cố Ngôn hơi cười, lắc đầu đem thứ trong tay thả xuống.

“Làm sao vậy? Không thích?”

“Cũng không phải –” Cố Ngôn nhú nhú mày, “Chẳng qua cảm thấy hình như không phải tôi muốn nó –”

Lão nhân cười, “Có lúc, chờ người phát hiện người muốn cái gì thì đã muộn.”

Cố Ngôn cúi đầu nhìn sợi dây đỏ kia, sau một hồi lâu, nói: “Hình như trước đây tôi cũng có một cái –”

“Ừ – là người khác đưa?”

Cố Ngôn nhướn lông mày, do dự nói: “Hẳn là –” nhưng hẳn không nhớ ra được là ai đưa mình.

“Bạn gái? Hay là vợ đưa?” Lão nhân đưa vấn đề như từng bước dụ dỗ, Cố Ngôn bắt đầu nỗ lực hồi tưởng lại những đoạn ngắn chôn sâu trong ký ức – tuy rằng hẳn hơi ngạc nhiên vì sao mình không tìm được nghe theo lời dẫn dắt của lão nhân.

Cuối cùng, hẳn rốt cục khẳng định nói: “Là một nam nhân cho tôi.”

Lão nhân nhướn đôi lông mày bạc như màu tóc của lão, “Là bạn?”

Cố Ngôn không quá chắc chắn, so với bạn bè, đó giống như một quan hệ thân mật hơn, nhưng nam nhân mà có quan hệ thân mật hơn cả bạn bè –

Nhìn vẻ mặt hẳn đầy nghi hoặc suy nghĩ, lão nhân bên cạnh cũng không bình tĩnh nổi nữa.

“Được rồi! Rốt cuộc người trì hoãn đến mức nào a!”

Cố Ngôn bị lão dọa sợ hết hồn.

“Người chỉ là sống lại một lần nữa cũng không phải đi đầu thai, coi như đã quên thì lâu vậy cũng nên nhớ lại cái gì đi chứ!” Thằng oắt kia làm sao tìm được tên gốc như vậy? Ngoại trừ bên ngoài cường tráng ra cũng chẳng tìm nổi ưu điểm gì.

Lão nhân tức giận đến thối râu trợn mắt.

Trái lại Cố Ngôn bị lão mắng một tràng như thế, giống như được thông suốt. Chỉ hé miệng, cũng không kịp nói gì, nước mắt đã lăn xuống –

Hắn ngây ngẩn cả người, có chút không hiểu sao mà chớp mắt.

Lão nhân nhìn hắn một lúc, thở dài, bắt đầu nói chuyện.

Thiệt là, hai đứa đều như vậy – rõ ràng cũng chẳng còn ít tuổi nữa.

Lão nhân nhìn Cố Ngôn đỏ bừng mặt hướng lão khom người thật sâu, sau đó xoay người chạy như điên, bừa bãi.

Còn không phải nhìn công lao người vì Hồ tộc “nói dối tông đường” – Hừ!

Ngôn Diệp dùng sức mạnh của mình cứu mạng người, nhưng trong thời gian ngắn cũng không thể biến về hình người. Y hiện tại ở cấm địa Hồ Tộc đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm, nếu như người không ngại y bây giờ là con hồ ly, có thể đi theo tấm bản đồ này đến tìm hắn –

Lời của lão nhân lặp đi lặp lại bên tai Cố Ngôn, hắn cũng đem từng giây từng phút bên cạnh người đàn ông kia hồi tưởng lại. Khi không nhớ ra thì không có cảm giác gì, đến khi nhớ lại liền đau như bị người ta khoét đi một khối máu thịt trong lòng vậy.

Cố Ngôn siết bản đồ chạy đến thở không ra hơi, mãi đến khi thực sự chạy hết nổi rồi mới dừng lại, cúi người thở hổn hển, hắn lại nhìn vào bản đồ trên tay. Một mẫu ký ức cuối cùng trong đầu, đó hình ảnh Ngân Hồ to lớn nhìn hắn rơi lệ, hắn chắc chắn Ngôn Diệp khi đó có chuyện muốn nói với hắn, nhưng trong thời điểm đó, tựa hồ nói cái gì cũng thật vô nghĩa.

Nhưng dù thế nào, Cố Ngôn cảm thấy hắn cùng Ngôn Diệp sẽ không kết thúc như vậy, bọn họ đều thiếu của nhau một lời giải thích, thậm chí chỉ là một câu nói. Nếu như không được nghe, hắn cảm giác cả đời này mình sẽ không cam tâm.

Cầm bản đồ, một đường dựa vào phán đoán và cùng hỏi thăm, Cố Ngôn chuyển hai lần xe mới tới chỗ cần đến bên dưới ngọn núi.

Hắn vốn tưởng chuyến này phải xông vào đầm rồng hang hổ, đánh tới mười hai vạn phần tinh thần, căng thẳng như con mèo dựng thẳng đuôi tiến vào núi. Cuối cùng sau khi lên núi chẳng những không thấy cái gì mà đầm rồng hang hổ, phong cảnh dọc đường đi lại còn đẹp cực kỳ!

Hắn lần theo bản đồ thật vất vả tìm tới hang núi kia, nhưng cảm giác chỗ này không như nơi giam giữ, ngược lại giống địa điểm dùng để an dưỡng hơn. Bốn phía cây xanh bao bọc, thế dựa núi cạnh sông, vài sợi sương mù nhẹ nhàng vắt ngang cửa động, quả thật là chốn tiên cảnh trần gian.

Nhưng Cố Ngôn nghĩ, cũng không ai quy định nơi diện bích tư quá thì nhất định phải ở giữa núi đao biển lửa.

(diện bích tư quá: quay mặt vào tường suy nghĩ lỗi lầm)

Sơn động không lớn, nhưng rất cao, tiến vào như đi giữa hai vách núi cheo leo. Bởi vì hơi tối, Cố Ngôn cẩn thận thận bước vào, bên tai còn có thể nghe được âm thanh nước chảy.

Cố Ngôn vốn tưởng Ngôn Diệp hắn sẽ bị trói trên cột hoặc dùng sắt nung đóng trên tường chịu khổ gì đó, vì thế hắn đã chuẩn bị sẵn tinh thần nhìn y máu me khắp người. Thế nhưng không lâu sau hắn đã phát hiện tình cảnh của Ngôn Diệp khác xa tưởng tượng của hắn... xem ra không thể tin mấy đoạn phim bộ máu chó hay chiếu là thật a!

Ở chính giữa sơn động, vài sợi nắng le lói rơi vào, một hồ ly màu bạc lớn như con cọp thành niên nằm trên một tấm thảm đỏ sẫm, thân thể cuộn tròn, lỗ tai rủ xuống, nhìn từ xa như một quả cầu tuyết cực lớn.

Đây là lần đầu tiên Cố Ngôn chân chính nhìn tận mắt đáng vẻ nguyên hình của Ngôn Diệp, bộ lông trắng tinh còn lóe ánh bạc, nhìn thế nào cũng không phải đáng vẻ chịu khổ. Hắn đến gần thêm một chút... Đột! Còn đang ngủ say đây này!

Cố Ngôn tức đến méo miệng, nhìn kiểu gì cũng giống như y đang an dưỡng!

Mà Ngân hồ đã sớm nhận ra có người đến, lại không để ý, chờ y lười biếng mở mắt, thấy người tới vậy mà là Cố Ngôn, trong tích tắc đôi mắt lóe lên kinh ngạc và mừng rỡ. Nhưng đột nhiên như chợt nhớ ra cái gì, lại xoay người quay lưng về phía hắn.

Cảm giác như y đang cúi kính, Cố Ngôn nghĩ Ngôn Diệp hẳn không muốn hắn thấy bộ dáng hồ ly bây giờ của y. Nhất thời hắn có chút buồn cười.

Ngôn Diệp nhắm mắt nằm sấp bất động, nhưng lỗ tai nhưng vẫn dựng thẳng lên nghe động tĩnh phía sau. Một lúc sau, Cố Ngôn rốt cục có động tác, cảm giác hắn đang đi về phía mình, Ngôn Diệp phát hiện mình hơi căng thẳng.

Nam nhân ngồi xổm phía sau y, nhỏ tiếng gọi, “Ngôn Diệp –” trong giọng nói tựa hồ có một tia ghen ngào.

Ngôn Diệp có chút không đành lòng, vừa định quay đầu, liền nghe Cố Ngôn bổ thêm một câu, “Da của anh nhất định rất đáng giá.”

Một tấm da hồ ly lớn như vậy! Cố Ngôn đưa tay sờ, cảm giác thật tuyệt a!

Đột! Ngôn Diệp tức giận nhảy dựng lên, bốn chân chồm lên đè Cố Ngôn xuống đất, hai chân trước còn đạp trên ngực hắn.

Bị một con hồ ly to lớn đè lên, Cố Ngôn hoàn toàn không thấy sợ hãi, trái lại còn mang vẻ mặt đau khổ nhìn cười, hỏi: “Anh chịu nhìn tôi rồi hả?”

Hồ ly cúi đầu gầm nhẹ một tiếng về phía hắn, nhe răng trợn mắt như đang cảnh cáo.

Cố Ngôn xụ mặt, hơi nhíu mày, “Làm sao? Còn muốn phát hỏa với tôi nữa à?”

Câu này làm Ngôn Diệp chậm rãi thu móng, lui vài bước ra phía sau ngồi xuống.

Đây là y đang chịu yếu thế, Cố Ngôn biết.

Lúc là người thì rất đáng ghét, biến thành hồ ly ngược lại có chút đáng thương. Cố Ngôn ngồi xuống đưa tay sờ sờ mặt hồ ly, tên kia không lên tiếng, chỉ cứng ngắc đung đung trong lồng ngực hắn, lại cọ cọ xát xát một trận, đám lông xù cọ trong lòng khiến Cố Ngôn cười ra tiếng, lại hơi đỏ mặt.

“Khụ!” Ho một tiếng, Cố Ngôn nhìn Ngôn Diệp hiện tại không thể nói chuyện, “Tôi biết anh khả năng có rất nhiều chuyện muốn hỏi, tôi cũng không biết nên nói từ chỗ nào, nhưng, trước tiên cảm ơn anh đã cứu tôi.”

Ngôn Diệp lẳng lặng nhìn hắn, lúc này Cố Ngôn mới phát hiện hai con mắt màu đỏ như đôi đá mã não kia chứa chan một loại cảm xúc, xinh đẹp lạ thường.

“Không cần nhìn tôi như vậy, ” Cố Ngôn cúi đầu tức giận nói: “Đừng tưởng rằng cứ như vậy là qua, chuyện của chúng ta trước tiên tạm thời để một bên, chờ anh khỏe lại thì chậm rãi tính sổ!”

Hồ ly cúi đầu cọ cọ trên vai hắn, khiến Cố Ngôn có cảm giác, nếu như bây giờ Ngôn Diệp là người, nhất định cười đến rất thâm đắc. Trước đây hắn vẫn tưởng Ngôn Diệp là cầm thú, nhưng nhìn nam nhân thật sự biến thành cầm thú, lòng hắn vẫn có chút chua xót.

“Ông lão của các anh – trưởng lão kia nói anh tu luyện rất lâu mới có thể biến về hình người –”

Ngôn Diệp hơi nheo mắt, lui về phía sau một bước nhìn hắn.

“– nói chung anh yên tâm, tôi sẽ không để anh một mình lưu lại nơi này.” Cố Ngôn cũng không biết nên nói gì hơn, đơn giản đưa tay ôm cổ hồ ly, đáng tiếc lại dùng dáng vẻ anh em kẻ vai sát cánh.

“Tôi liền ở đây với anh, đến khi nào anh có thể biến thành người lần nữa!” Bất kể là bao tháng hay bao năm.

Hắn thề son sắt, Ngôn Diệp không nghi ngờ thực giả những câu này chút nào, y biết Cố Ngôn không giỏi tâm tình, những câu nói này hoàn toàn xuất phát từ chân tâm. Tuy rằng không quá nguyện ý chấp nhận, nhưng nghe được Cố Ngôn nói như vậy y vô cùng cảm động và cao hứng.

Bất quá y vẫn hơi bất mãn – thời điểm như thế này thì không phải nên lãng mạn nhào vào trong lồng ngực của y mà nói sao?

Hai người cữu biệt gặp lại, trên lý thuyết nên củi khô lửa bốc mới đúng, thế nhưng trước mắt một người một hồ ngoại trừ ôm thì cũng chẳng làm được gì.

Tuy rằng Ngôn Diệp nhìn chằm chằm Cố Ngôn một bộ dáng muốn “ăn” hắn, nhưng Cố Ngôn hoàn toàn không nghĩ tới có thể làm gì với nguyên hình của Ngôn Diệp, hơn nữa hắn dậy sớm lại leo núi, dựa bên cạnh Ngôn Diệp nói hai ba câu liền ngủ mất.

Buổi tối, Cố Ngôn cảm thấy trên người hơi ngứa ngứa, mơ mơ màng màng đưa tay phải đi, nhưng lại sờ được một đám lông xù. Vốn tưởng đuôi của Ngôn Diệp hoặc cái gì tương tự, nhưng cảm giác càng ngày càng ngứa hơn, còn kèm một chút tê dại, hắn liền thấy không bình thường.

Choàng mở mắt, một bóng đen thù lù đang nhích tới nhích lui ở hạ thân hắn–

“Anh, anh–”

“Tôi cái gì?” Trong bóng tối giọng nói của nam nhân lộ ra ý cười.

Gặp quỷ! Cố Ngôn kêu một tiếng, “Anh sao lại biến thành người rồi hả?”

Ngôn Diệp nhắc khéo miệng lộ ý cười xấu xa, cố ý xuyên tạc hắn, “Làm sao? Em muốn cùng nguyên hình hồ ly của tôi làm? Cũng được–” nói rồi có vẻ rất háo hức ngồi dậy, y từ hồ ly biến về người tự nhiên không mặc quần áo trên người, cho dù ở trong bóng tối cũng có thể nhìn thấy thứ gì đó đang dựng thẳng tắp giữa hai chân chỉ vào Cố Ngôn, bất cứ lúc nào cũng có thể sẵn sàng xông pha chiến đấu.

“Cút mẹ anh đi!” Cố Ngôn hung hăng đạp một cước vào ngực y, “Khốn nạn! Không phải nói anh rất lâu sau mới có thể biến thành hình người sao?”

“Hiện giờ chỉ có buổi tối mới có thể biến trở về người a.” Ngôn Diệp cười hì hì nói: “Muốn hoàn toàn biến về hình người –”

“Phải bao lâu?”

“Khoảng một tháng đi.”

Đệt!

Biết hắn tức giận, Ngôn Diệp cũng không trêu hắn. Vỗ tay cái đập, một chiếc đèn dầu không xa trên mặt đất trong nháy mắt sáng lên.

Sau khi nhìn rõ đối phương, hai người không nói gì, chỉ bất động nhìn chằm chằm người đối diện, cuối cùng vẫn là Cố Ngôn không chịu được ánh mắt tràn đầy nhu tình của Ngôn Diệp nhìn chăm chú, cúi đầu trước một bước.

“Đừng nhúc nhích, để tôi ngắm em cẩn thận.” Ngôn Diệp đưa tay nâng mặt hắn lên.

Môi Cố Ngôn giật giật, thời điểm thế này hắn cũng chẳng biết nói gì hợp với tình hình, chỉ cảm thấy rất uất ức.

“May là, em vẫn là đáng vẻ ban đầu.” Ngôn Diệp khê cười, trong nụ cười có vui mừng nhàn nhạt.

Cố Ngôn không lên tiếng, hắn ăn nói vụng về, sẽ chẳng nói được cái gì dễ nghe. Tuy rằng vừa bảo chuyện của bọn họ sẽ chậm rãi tính sổ, nhưng không nghĩ tới Ngôn Diệp nhanh như vậy liền biến trở về rồi, lời kịch tính sổ còn chưa có nghĩ kỹ đâu –

Lúc này Ngôn Diệp đột nhiên ôm chặt hân, như muốn xác định hân là thật vậy, “Tôi không nghĩ có thể nhìn thấy em nhanh như vậy, vốn đang định sau khi khôi phục liền đi tìm em—”

“Còn dùng bộ dáng trước đây? Lần này anh cũng không cần nói mình làm người mẫu gì đó, diễn viên cũng không sai, kỹ năng diễn kia của anh nói là ảnh đế tôi cũng tin.” Cố Ngôn cố ý châm chọc y, nhưng nói thì nói thế, một tay vẫn ôm lưng Ngôn Diệp.

Ngôn Diệp tựa trên vai hân bật cười, Cố Ngôn cũng không nhịn được nhắc khéo miệng.

Không nghĩ tới bọn họ sẽ có một ngày như vậy.

Sau khi cười, Ngôn Diệp nghiêng đầu, môi mơn trớn bên tai Cố Ngôn.

Cố Ngôn bị y cọ ngứa, vừa định mở miệng liền nghe y nói một câu xin lỗi.

“Xin lỗi, tôi không đến kịp, khiến em chịu khổ như vậy —”

Cố Ngôn giật giật miệng, nói không ra lời.

“Tôi vẫn mong đến ngày có thể đi tìm em, đến lúc đó tôi sẽ không lừa gạt em bất cứ chuyện gì, nếu như em đã quên, tôi sẽ đem tất cả mọi chuyện chậm rãi nói lại em nghe, mỗi chi tiết nhỏ cũng không bỏ qua, dù em không tin cũng được, tôi sẽ tìm mọi cách để ở bên cạnh em, bất kể mấy ngày mấy tháng hay mấy năm, cuối cùng cũng sẽ có một ngày tôi khiến em tin tưởng... trừ em ra, tôi sẽ không còn chú ý một người như thế nữa, dù em hối hận theo tôi, tôi cũng sẽ không thả em ra.”

Mãi đến lúc ý thức được mình sẽ mất đi người này, những thứ mà y vẫn cho là do không hiểu chuyện đã đâm rễ trong lòng y, mà một đầu khác cũng vững vàng thắt lại trên người Cố Ngôn. Y sợ sệt lại hoang mang, tuy rằng y sống mấy trăm năm, nhưng chuyện tình cảm vẫn chẳng hiểu gì, để y ngu muội làm chuyện tổn thương người, nhưng y thật sự muốn bồi thường —

Hồ Tộc hầu hết thời điểm đều lấy lợi ích của mình đặt lên trên hết, một khi động chân tình sẽ không dễ dàng thả ra.

Thời khắc trịnh trọng đưa ra cam kết này, ngữ khí Ngôn Diệp thần thánh tựa như một màn cầu hôn. Kỳ thực không phải Hồ Tộc vô tình, chỉ là đang đợi một người có thể động vào tâm bọn họ.

Một khoảng thời gian rất dài sau đó Cố Ngôn không biết nên nói gì, hân đã không còn là ở cái tuổi bị ái tình làm mù đầu óc, hân có thể hoài nghi Ngôn Diệp, cũng có thể ngoảnh mặt làm ngơ, nhưng hân không thể lừa gạt chính mình. Chuyện tương lai chỉ có thể để tương lai lại nói, nhưng ít ra, bây giờ hân có thể cười với người trước mắt và nói —

“Tôi chưa bao giờ hối hận.”

Cố Ngôn nhếch môi, nét cười của hân thực sự không thể nói là đẹp, thế nhưng Ngôn Diệp càng ngày càng thích.

Hai người nhìn đối phương, như hai thằng nhóc vắt mũi chưa sạch cười khúc khích, thời khắc này tình ý đậm đến ngay cả Ngôn Diệp cũng có chút ngượng ngùng, y cúi đầu hôn mạnh một cái trên mặt Cố Ngôn, đột nhiên hỏi: “Chúng ta bao lâu không gặp nhau?”

Cố Ngôn lắc đầu một cái, cảm thấy trong lòng nóng hổi, “Tôi làm sao biết — tôi suýt nữa đã quên cả anh.”

“Không quan trọng, tôi có biện pháp khiến em nhớ lại.” Ngôn Diệp cười đến ám muội, một tay không an phận xoa nắn mông hân.

Cố Ngôn vừa nãy đã bị y trêu chọc đến có cảm giác, mà hai người cũng chẳng phải lần đầu tiên, tiếp theo một phen thân thiết cũng là chuyện thường tình, nhưng Ngôn Diệp đột nhiên buông hân đứng dậy.

“Đúng rồi, em còn chưa gặp đứa nhỏ đúng không?”

Ế? Đứa nhỏ? Cố Ngôn nhất thời không phản ứng kịp, theo bản năng hỏi: “Đứa nhỏ nào?”

“Con của chúng ta a.” Ngôn Diệp nói như chuyện đương nhiên, trong ánh mắt kinh ngạc của Cố Ngôn ôm ra một cái bọc lông nhung màu lam đậm đặt trước mặt hân.

Một con hồ ly nhỏ bằng bàn tay nằm trên đệm, màu lông giống Ngôn Diệp như đúc, quả thực chính là bản sao thu nhỏ của y. Lúc này, tiểu hồ ly nhắm hai mắt, ngủ đến thơm ngọt, bụng nhỏ tròn vo, nơi chưa mọc lông là lớp da hồng nhạt.

“Này, đây là –” Cầm Cố Ngôn sắp rơi xuống đất rồi.

“Con của chúng ta a.” Ngôn Diệp nói đến đương nhiên.

“Con? Vậy là –” Cố Ngôn nói năng lộn xộn rồi nhìn tiểu hồ ly, lại nhìn bụng mình, chẳng lẽ hấn sinh?

Ngôn Diệp biết hấn đang hỗn loạn, cười xấu xa nói: “Không sai, chính là từ trong bụng em chui ra, là em sinh.” Có lẽ lúc đó Tinh nguyên cảm ứng được cơ thể mẹ gặp nguy hiểm, sức mạnh từ Tinh nguyên trưởng thành thoát ly cơ thể mẹ tràn ra bảo vệ linh hồn Cố Ngôn không bị tiêu tán, Ngôn Diệp mới có thể dùng sức mạnh của mình cứu hấn, bằng không cho dù y có tu vi thế nào cũng không làm được mấy chuyện như cải tử hồi sinh.

Y dùng ngón trỏ chọc chọc bụng tiểu hồ ly, “Ê! Tỉnh lại đi, tiểu tử, gặp mẹ con này!”

Chữ “mẹ” này triệt để khiến Cố Ngôn choáng váng, trước mắt tối sầm vài giây.

Tiểu hồ ly giật giật, con mắt hé một cái khe, nhìn ra được màu mắt là màu xanh lam nhàn nhạt như màu trời, nhưng rất nhanh lại nhắm lại, trở mình nằm úp sắp ngủ tiếp.

“Chắc! Vừa lười vừa ngốc, cũng không biết giống ai!” Ngôn Diệp cắn răng.

Y không ý thức được lời này đang hạ thấp gen di truyền hai người bọn họ, Cố Ngôn còn chìm đắm trong chuyện “con hồ ly này là hấn sinh” không cách nào tự thoát ra.

“Anh – anh nói cho tôi biết –” hấn lão đà lão đảo giơ ngón tay chỉ Ngôn Diệp, “Nó lúc mới sinh ra là hình dạng gì? Người hay hồ ly?”

Ngôn Diệp lộ ra vẻ mặt đã biết trước, “Kỳ thực, có một số việc không cần để ý sẽ tốt hơn.” Nói qua nắm lấy tay hấn kéo người vào trong ngực mình.

Hai người ngã vào trên thảm bắt đầu vật lộn, tiếng chữ của Cố Ngôn dần nhỏ đi, rất nhanh bị tiếng rên rỉ thay thế.

Một lát sau, tiểu hồ ly trên đệm mở mắt ra, quay đầu nhìn hai người cách đó không xa chồng lên nhau làm hành vi không thuần khiết, mấy giây sau tiếp tục nằm xuống, nghe giọng nam nhân rên rỉ cùng thở dốc phía sau, vẻ mặt lộ ra một tia thiếu kiên nhẫn.

Phiền chết mất thôi –

HOÀN

“Ầm!” Đột nhiên, một quyển sách bìa cứng dày nặng bị ném mạnh lên bàn.

Con thỏ trắng động động chỉ trước, lắc lắc tai dài, ngồi trên ghế, lật sách tới một trang trắng.

“Ừm..... Để ta nghĩ.....” Nó cắn bút lông chim suy nghĩ một chút, sau đó lắc bút viết nhanh trên tử (*), “Chuyện thứ một trăm lẻ một, đây là một chuyện xưa về sự chuyên nhất.....”

(tử: thời xưa phân loại sách thành kinh, sử, tử, tập)

Ở bên con thỏ, bưu kiện dùng ma pháp gửi đến mở ra, lật đến trang cuối cùng.

Mà từ một bên còn chưa biết tâm ý đã thất trên người một bên khác, sợi dây đỏ tượng trưng cho sự dây dưa quấn quít lẫn nhau, thì lại lằng lằng nằm bên quyển sách, vì đoạn tình cảm này làm một bằng chứng vĩnh hằng.

(*) Ngự thủ (), túi bùa may mắn Omamori của Nhật.

13. Chương 12: Lời Tác Giả

Đầu tiên chúc mừng bộ sách Thành ánh trắng đã tròn trăm quyển!

Mặc dù lời này có hơi tầm thường, nhưng vẫn không nhịn được phải cảm thán một câu thời gian trôi qua thật sự là quá nhanh. Nhớ khi nào tôi mới đánh dấu quyển sách Thành ánh trắng đầu tiên là 002, không nghĩ tới bây giờ đã quá trăm, biến thành 102 rồi! Khoảng thời gian này có thể làm bạn cùng chứng kiến Thành ánh trắng phát triển, thực sự rất hài lòng.

Quyển “bảo hổ lột da” này làm kỷ niệm quyển sách tròn một trăm, đúng là ý nghĩa thật lớn a!

Lần đầu thử “nhân thú”..... Hơn nữa, vì nhiều nguyên nhân, từ khi mở bản thảo đến nộp bản thảo, đây tuyệt đối là quyển sách tôi viết nhiều khúc chiết nhất từ trước tới nay. “Ngày cuối cùng nộp bản thảo” khiến người ta kinh ngạc run rẩy, khiến biên tập lo lắng quan tâm nhiều, thật sự là xin lỗi..... T_T

Từ khi Thành ánh trắng bắt đầu xuất bản, cảm giác cùng đồng hành này thực khó dùng lời diễn tả. Còn nhớ tâm tình lúc quyển sách đầu tiên xuất bản, quả thật phải dùng từ kỳ diệu để hình dung. Rất hưng phấn lại có chút không chân thực, đến những tháng ngày sau đó thành thói quen đuổi bản thảo (lại nói thật sự là thói quen sao?), sau đó lại đến năm nay xuất bản bộ trường thiên thứ nhất, yên lặng, nghiêm túc

cẩn thận viết văn, mỗi một chữ đều là nỗ lực hết mình của bản thân.

Mỗi lần nhận được sách của mình, đều cực kỳ vui mừng.

Ở đây muốn cảm tạ sự ủng hộ của mọi người, có thể giúp tôi có động lực tiếp tục tiếp tục viết, cũng cảm tạ sự trợ giúp của các biên tập, cho tôi nhiều ý kiến cùng chỉ đạo trên bản thảo, còn có cổ vũ. Đương nhiên, cũng phải cảm tạ Thành ánh trăng cùng Crescent Family, để tôi có cơ hội viết những cố sự mình thích.

Như vậy, sau này cũng mong mọi người đồng thời tiếp tục quan tâm những cố sự “Nam nhân cùng nam nhân” cảm xúc mãnh liệt đi!

KẾT THÚC

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-san-thu-he-liet-chi-bao-ho-lot-da>